

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bibby_James-Barbar_Ronan_1-Barbar_Ronan.pdb

PDB Name: Bibby-R1-Barbar Ronan
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.4.2008
Modification Date: 3.4.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Bibby

Barbar Ronan

NEJPRVE PŘIŠEL CONAN, PAK MRAKOPLAŠ...

A POZOR, SVĚTE, NYNÍ PŘICHÁZÍ KOŤÁTKO, PEKELNÝ OSLÍK!

Knihy Jamese Bibbyho z vydavatelství POLARIS
PŘIPRAVUJEME: Ronanova záchrana
Barbar Ronan
JAMES BIBBY

POLARIS
BARBAR RONAN
(Ronan the Barbarian)
Z původní hatmatilky přeložil JAMES BIBBY

PODĚKOVÁNÍ:

Můj dík patří Tonyemu Peakeovi, Alanu Brodiemu a Annekovi za pomoc a povzbuzování. Děkuji také všem, kdo se snažili na Ronana upozornit mocné, jež vládnou televizi (zvláště pak Humpreyemu Barclayovi). A v neposlední řadě i L. H. a C. T. za jejich dlouholetou pomoc a rady.
Zvláštní poděkování patří Richardu Ballovi (z vydavatelství Richarda Balla) za jeho kancelář a počítačové vybavení, hojnost červeného vína, několik příšerných kocovin a za tamten víkend. Díky, Rikko. Svěřte se do jeho prvotřídní péče, hoši.
A nakonec chci s vděčností a láskou vzpomenout Collette. Za všechno.
Copyright © 1995 by James Bibby All rights reserved
Translation © by Petr Caha Covert Art © by Stephen Player
ISBN 80 - 7333 - 008 - 8
MÉ MATCE

„Četné jsou pověsti a legendy o činech Ronana Mágobijce, největšího ze všech válečníků. Avšak jen zde, v Růžové knize Ulaye, je možné se dozvědět celou a nepřikrášlenou pravdu...“

- Růžová kniha Ulaye

„Růžová kniha Ulaye“ je pravdivá a důvěryhodná asi jako podomní prodavač popisující jinému podomnímu prodavači svoje nedávné sexuální zážitky.

- Průvodce po dobrých kronikách

„Páni - tak to ale musí být parádní knížka, co?“

-Mav Mavson (Obchodní ředitel Orkmorské mečířské společnosti)

KNIHA PRVNÍ

MEČ

...avšak první, kdo skutečnou hodnotu čarokamu rozpoznal, byl Vataan, jedenáctý mág B'lbaqu. Jako vášnivý sběratel drahokamů právě zkoumal vzorky neznámých zelených krystalů, kteréžto o víkendu v jižním Behamu nasbíral, když tu oknem do místnosti sršeň vlétl a mága se obtěžovati jal. Vataan po něm v rozmrzelosti vrhl drobnou ohnivou kouli, načež ke svému obrovskému překvapení zjistil, že se síla jeho kouzla stokrát znásobila, takže ohnivá koule smetla celou

zed' a vedlejší dům, a také malý krámk na rohu za své vzal.

Když se mu konečně podařilo setřást dav lynčování chtivých spoluobčanů, začal Vataan krystal zkoumat zevrubněji. Tu zjistil, že nerost ten jako jakási lupa na magii funguje a způsobem značným jeho moc zvětšuje. Aby si zajistil, že ho bude mít kdykoliv při sobě, coby zručný klenotník si krystal do zlatého nákrčníku vyzdobeného stříbrem a platinou zasadil a ten pak neustále nosil. Tak se stal ve svém městě mocným a věhlasným mágem a tento klenot pak byl znám jako Vataanův nákrčník...

-Růžová kniha Ulaye

Ještěrka, která běžela po kamenné podlaze, strnula jako socha barvy nezralého citronu, vyrušena náhlým pohybem na druhé straně místnosti. Čekala, hlavu natočenou na stranu, a přitom svými smysly analyzovala proudění vzduchu, vibrace podlahy a podivné sténání a vzdychání ozývající se z hromady kožešin před vyhasínajícím krbem. Nechápatě naslouchala zvukům, které postupně zrychlily v bouřlivé crescendo a poté utichly úplně, a poplašeně se přikrčila, když se z kožešin vztyčila obří postava, zamířila ke dveřím a zmizela ve vedlejší místnosti. Zavládlo ticho a ještěrka se znovu rozběhla vpřed. Vtom z kožešin vystřelila ruka, štíhlá, ženská a třesoucí se potlačovaným hnusem. Instinkt a pud sebezáchovy donutil ještěrku opět znehybnět, z prstů ruky však vyšlehl blesk a sjel do ní. Zapískalo to, objevil se obláček nazelenalého dýmu a ještěrka se proměnila ve velice překvapený cheeseburger (se sýrem navíc). Ruka ledabyly pokynula a cheeseburger se zvedl z podlahy, vznesl se a přistál na její dlani.

Šikara si ukousla velký kus burgeru a pak se zase zachumlala do teplých kožešin. Dnešní noc pro ni byla hrozným zklamáním. Být čarodějkou mělo za normálních okolností spoustu výhod, zejména v oblasti sexu. Tak například odpadaly všechny potíže s věkem, obvykle spojené s milováním s tak sebestřednými tvory, jako jsou muži. Už žádná odmítnutí. Žádné „dnes ne, miláčku, zítra mám turnaj“. Žádné „dneska jsem měl perný den, lásko, a potřebuji se pořádně vyspat“. Každý potenciální problém bylo možné izolovat a odstranit, někdy dokonce ještě dříve, než se vyskytl. Pro vínem zmožené tu bylo drobné kouzlo pro zpevnění. Pro nezkušené a sobce zase zaklínadlo odložené extáze. Pro málo vyvinuté zvětšovací nápoj.

Opovržlivě si odfrkla a natáhla se pro pohár vína, který stál vedle krbu. Bože, jak jsou ti muži bez fantazie! Dej jim na výběr, a vždycky sáhnou po zvětšovacím nápoji. A vždycky kvůli stejné části těla. Proč si trochu nezaexperimentují? I když, možná v tom přece jen mají kus pravdy. Vzpomněla si na mladého bojovníka, kterého před léty sbalila. Obdařila ho dvě stopy dlouhým jazykem. Zpočátku to bylo skvělé - dokud jím nezačal chytat mouchy. To ji vážně otrávil. Zvláště když to dělal při milování. Na druhé straně, mělo to i svoje dobré stránky...

Šikara se protáhla; užívala si dotek kožešin na svém nahém těle a vzpomínek na minulé milence. Třeba ten mladý princ... jak jen se jmenoval? Sladký chlapec. Nezkušený, ohleduplný, plný zábran... jednou se s ním odmítl milovat, protože byl nějaký svátek, a když se ho snažila přinutit, zamkl se v koupelně. Byla v dobrém rozmaru, a proto za ním poslala klíčovou dírkou kouzlo neviditelných rtů. Ještě teď se musela smát, když si vzpomněla na zvuky, které se odtamtud následující hodinu ozývaly! Znělo to, jako by prince vysávala nějaká obří pijavice. Když konečně vyšel ven, byl o deset liber lehčí a třásl se jako sulc. Jenomže pak už nebyl k ničemu. To kouzlo ho připravilo o všechny síly. Později se doslechla, že odešel z veřejného života a vyhledal klid a pokoj kláštera. V záchvatu nostalgie mu tehdy věnovala zaklínadlo, jež mu jednou do roka - vždy na jeho narozeniny - zaručilo hodinku s kouzlem neviditelných rtů. Poprvé to pro něj musel být pořádný šok. A pro ostatní mmichy určitě také.

Zvuk kroků ozývajících se z vedlejší místnosti ji rychle vrátil do přítomnosti. Rozmrzele se zamračila. Z toho Nekrose se tedy vyklubal milenec! Před dvěma týdny, kdy ho poprvé potkala, jak mří do Drenaiského snu (nejlepší noční klub v Unch Havenu), jí svým mužným, svalnatým zjevem učaroval na první pohled. A když jen tak mimochodem sřal barmana jeho vlastním mečem za to, že obsloužil mimo pořadí někoho jiného, byla beznadějně ztracená. Kombinace mužné krásy a řezničiny jí vždycky připadala mimořádně vzrušující. Ale po první společné noci jí šupiny spadly z očí, jako když apatodont padá z útesu. Doufala, že je Nekros něco jako sexuální atlet... a svým způsobem jím vlastně byl. Naneštěstí se specializoval na sprint. Od té doby vyzkoušela snad každé kouzlo, které znala, aby mu alespoň trochu vylepšila repertoár. Zpočátku se jí to docela dařilo, ale pak jako by její magie přestala účinkovat úplně. Jako většina sprinterů se i Nekros snažil při každé příležitosti překonat hranici deseti sekund.

Se zklamaným povzdechnutím vypila obsah poháru a zamračila se ke dveřím, jimiž se Nekros právě loudavě vracel. V jejím županu, který si vypůjčil proti chladu ve vedlejší pokoji, vypadal opravdu směšně. Ironická poznámka, kterou se ho chystala přivítat, jí však zmrzla na jazyku, když uviděla, že listuje ve staré, v kůži vázané knize. Její Minutijské carmenorum! Její osobní kniha zaklínadel! Ne že by se do ní ještě potřebovala dívat... a ne že by byla k něčemu člověku neobdařenému mocí... ale i tak! Copak nevěděl, že zaklínací kniha je pro ženu soukromější než její deníček? Byl to ještě horší pocit, než když strávila celé tři dny sváděním legendárního Tobylta Drakobijce, aby ho pak, když se jí ho konečně podařilo vlákat k sobě do domu, přistihla před zrcadlem v ložnici, jak si zkouší některé z nejintimnějších kousků jejího prádla.

Ve vzteku šlehla Nekrose myšlenkou a vzápětí ke svému úžasu zjistila, že se kouzlo odrazilo zpátky proti ní. To bolelo! Jak, k čertu...? Zjistila, že se nemůže ani hnout, nedokázala se soustředit... To víno! Obrátila svoje myšlenky dovnitř, k vlastnímu krevnímu řečišti, aby ho prozkoumala, analyzovala. Droga! Přesto by ale měla dokázat omráčit Nekrose, klidně i s jednou rukou přivázanou za zády. Odkud získal moc na to, aby jí vzdoroval? Bedlivě si ho prohlédla a náhle se jí oči rozšířily hrůzou, když uviděla, co se mu leskne na krku. U všech pěti velkých démonů! Vataanův nákrčník! Jak ho našel? Přisahala by, že ho schovala až úplně dospod prádelníku a zabezpečila ho ochranným zaklínadlem. Musel se na to připravovat celé týdny... není divu, že na něj neúčinkovalo kouzlo odložené extáze. Určitě měl univerzální protikouzlo. A také to vysvětlovalo, proč nezabralo ani její oblíbené zaklínadlo Hřebec v říji. Ten lstivý parchant! Nekros konečně našel stranu, kterou hledal, a spokojeně si odfrkl. Pohlédl na Šikaru očima bez jakékoliv emoce s výjimkou uspokojení a... to snad ne! Ano, pomyslela si s hrůzou - nenávisti! Bože, jak mohla být tak naivní? Schoulila

se do kožešin, ochromená a bezmocná, neschopná myslet, úplně vydaná na pospas Nekrosovi, který začal mumlat zaklínadlo. Jeho hlas naplňoval místnost jako meloun pohárek na vajíčko a drtil její myšlenky, kdykoliv se pokusila přemýšlet. Kombinace drogy a kouzel ji obrala o veškerou schopnost zasáhnout, ale věděla, že něco udělat musí. Nákrčník a její zaklínací kniha dávaly Nekrosovi obrovskou moc, ale bylo velice pravděpodobné, že ji nedokáže zvládnout. Přestože měl jisté vrozené schopnosti, s magií neměl žádné zkušenosti. Když se ho Šikara pokusila naučit jedno snadné zaklínadlo, proměnil její kuchyňský sporák v louži roztaveného kovu. Nechat ho hrát si s nákrčníkem a zaklínací knihou bylo jako pustit pětileté dítě s nastartovanou motorovou pilou do obchodu s domácími mazlíčky. Zoufalství jí dalo sílu k poslednímu kouzlu. V očích se jí zablesklo a kniha vzplála zeleným plamenem; vzápětí se proměnila v popel. Nekros zařval bolestí a vztekem, okamžik nechápavě zíral na konečky jejích prstů a pak rychle vyhrkl poslední slovo zaklínadla. Šikara ještě měla čas uvědomit si, že tentokrát se zachovala jako prvotřídní nána, a pak svět kolem ní implodoval v oslepujícím bílém světle a všechny čtyři stěny pokoje se na ni zřítily, aby ji rozdrtily.

KMEN

Pak, ve Druhém věku, nastala doba, kdy se po tváři země začali rozlézat přísluhovači zla. Lidé žili v hrůze, zatímco počty trolů a orků se násobily, skřeti se množili a draci se objevovali jako houby po dešti. Mnohé z kdysi vznešených kmenů pluhu v meče překovávaly, a aj, mocné byly, neboť zapovězená tajemství černé magie studovali a anablické steroidy pro svůj prospěch používali. Nejmocnější mezi nimi byl pak kmen Fallonský. Nikdo nedokázal vzdorovat jejich moci a před jménem jejich vůdce skláněli i velcí mužové hlavy v pokorě. Byl jím Nekros zvaný Černý, neboť měl černého oře, černou helmu a štít a na osobní hygienu málo dbal. Mezi lidem se pověsti šířily, že svou duši zaprodal knížeti démonů, Asgarbadovi; podle jiných ji vyměnil za sadu natáček. Tak či onak, spočívalo na něm prokletí, a kudy projel, smrt a zkáza mu šly v patách...

-Růžová kniha Ulaye

Nivacomské pláne se táhly mnoho mil mezi Severními horami a Lesem snění. Kdysi to byl vzkvétající kraj bohatých statků a úrodných polí, ale klimatické změny zasáhly tuto oblast na východě Frundoru vskutku těžce. Zemětřesení ji připravila o dvě největší řeky. Nedostatek srážek přeměnil ornici v prach a ten odvály vysušující severní větry. Rozumně efektivní zemědělství se zde stalo holou nemožností a lidé začali odcházet, zprvu ojediněle, avšak později v celých houfech. Kraj se postupně proměnil v prakticky neobydlenou pustinu. Člověk tady stále mohl leccos pěstovat... například melancholii. Nebo se tu mohl věnovat žízni a hladovění. Nudě. Ale úroda? Přinejlepším nejistá. Lidé, kteří se ještě snažili vydolovat z vyprahlé pustiny živobytí, už se dělili jen do tří kategorií: chudí, mimořádně chudí a mrtví. Přímou uprostřed nejbezútešnější části pustiny stála primitivní chatrč, která vypadala, jako by ji stavěl někdo, kdo neměl potřebné nástroje, zručnost a nejspíš ani ruce. Rezavý vítr svištěl škvírami v plesnivých došcích a foukal písek a šterk pode dveřmi, které se skládaly hlavně z dř. Pod ochranou stěn z proutí a mazaniny, kde byl vítr stále nepřijemný, ale alespoň už ne bolestivý, se choulil podvyživený, zakrslý oslík. Ten oslík měl strašný vztek. Většinu dne strávil pátráním po potravě a zbytek sněním o ní. Až doposud se mu podařilo pozít několik krajně podezřelých stébel trávy pata, trochu hlíny, kus jednoho z vlastních kopyt a papírový pytlík. Už se smrákalo a on tam stál v houstnoucím šeru, v břiše mu kručelo, přezvykoval kámen, o němž se sám sebe snažil přesvědčit, že je to kus tuřinu, a pesimisticky hleděl na došek.

Jak zatraceně typické, pomyslel si, zatímco mu mučivá vůně hniijící slámy omývala nozdry. Nejlepší jídlo široko daleko a oni ho dají na střechu chatrče. Z toho bych klidně dokázal žít týdný! Pořád se nevzdával naděje, že jednou vymyslí způsob, jak se tam nahoru dostat - právě teď se soustředil na mutaci, díky níž by mu narostla křídla. Dlužno dodat, že bez valného úspěchu.

Náhle oslík nastražil uši. Co se to ozývalo v dálce? Znělo to jako zvuk blížících se kopyt. Že by to byl královský herold s pozvánkou na oběd? Možná se o jeho utrpení dozvěděla nějaká charitativní organizace specializující se na malé hnědé oslíky a spěchá ho zachránit! Seno pro chudé, možná, nebo Přispějte svým stéblem na potřebné. Jo, to musí být ono! S neochvějným optimismem a prázdným žaludkem čekal, až nemesis dorazí až k němu.

Fallonský kmen se vynořil na východě jako vrány slétající se na mršinu. Hnal se stepí jako vítr, černé stíny na černé pláni. Koně měli kopyta omotaná hadry, jež měly utlumit zvuk jejich příjezdu. Překvapení patřilo mezi jejich zbraně stejně jako zkáza a strach a všichni lidé byli jejich nepřáteli. Žádný muž nebyl ušetřen, žádná žena ani dítě. Byli to fakt drsní řízci.

Jak se prohnali kolem jako nějaký špinavý příboj, z čela houfu se oddělili dva muži a rozjeli se k chatrči. Větší z nich na ni chvíli mlčky hleděl a pak řekl:

"Vrať se ke kmeni, Angnaile. Tady bude zábavy dost sotva pro jednoho. Doženu vás."

Angnail popohlnal koně a zmizel do noci. Jeho velitel sesedl, nechal svého velkého, uhlově černého oře, aby netrpělivě přeshlapoval v prachu, a zavětlil. U bohů! Z toho smradu by se pozvracel ork. Jak mohl být někdo tak hloupý, že si vykopál žumpu tak blízko domu a ještě k tomu proti větru? Nekros smutně potřásl hlavou, až se mu zlatý nákrčník zaleskl ve světle měsíce. Pak si přitiskl k nosu cíp pláště a rázně vykročil k chatrči. Oči mu plály šťastným očekáváním. Uvnitř se Varg Štíhlý věnoval obědu, zatímco jeho žena ho pozorovala s nelíbeným obdivem. Jen tak pro pořádek je třeba dodat, že nazývat toho muže Vargem Štíhlým byl pouhý eufemismus. Jeho kostnatou postavu by dost dobře nevystihlo, ani kdyby mu říkali ‚Varg Strašlivě vyzáblý‘. Ale jak Varg často říkával, s pesimismem se člověk daleko nedostane. Byl to kupříkladu jen jeho neotřesitelný optimismus, co mu dovolovalo nazývat svou ženu ‚Elen Zase ne tak ošklivá‘. Stejný optimismus ho přiměl k tomu, aby zůstal tady v pustině, i když všichni jeho sousedé už dávno odjeli.

"Na tom nesejde," prohlásil, když se zase nic neurodilo a všechny čekal hlad. "Na moři se stávají horší věci!" Ale sousedé po něm začali házet kameny a pak odjeli na jih.

"Dezertéri!" kvitoval to opovržlivě. "Tohle místo má budoucnost." Nějakou dobu to vypadalo, že má pravdu. Před několika měsíci jednoho dne odpoledne doopravdy sprchlo a v létě vyrostla pšenice skoro šest palců vysoká. Ale tím to skončilo. Sklizeň byla zase ubohá. A dnes večer umleli posledních pár zrněk, upekli z nich malý chlebový rohlík a ten teď ležel před nimi na jejich jediném talíři. Ale Varg si tím nenechal zkazit náladu. Varg měl plán.

Varg byl na svoje důmyslné plány velice hrdý. Bez nich by patrně už dávno umřeli hladu. Byl to jeho nápad, vykopat žumpu tam, kde byla, a neházet do ní žádné nehašené vápno. Nazýval to plán M-diety, přičemž to M znamenalo mouchy. Ty přilétaly v tisícových hejnech a Varg s Elen strávili spousty času vymýšlením zajímavých receptů čerpajících z tohoto neobvyklého zdroje proteinů. Vynalezli Muší paštičku, Křupavé masařkové překvapení a samozřejmě i jejich oblíbené Zapečené drcené larvy. Někdy v té době k nim sousedé úplně přestali chodit na oběd. I Varg musel připustit, že jakkoliv byla jeho M-dieta po nutriční stránce naprosto bez chyby, nebylo snadné udržet jídlo v sobě.

Ale pokud se zdaří jeho nejnovější plán, budou brzy mít první pořádné jídlo po několika týdnech. Elen včera objevila, že v díře pod vnitřním přístěnkem, o němž Varg tvrdil, že je to skříň na šaty, žije krysa. Opravdová živá, baculatá, šťavnatá krysa. Varg strávil celé dvě hodiny malováním svého levého ukazováčku, až byl k nerozeznání od kusu plesnivého syru. Pak mu Elen řekla, že podle ní se krysy neorientují pouze zrakem, ale i čichem, a proto si ho na další hodinu zamotal do spodků. Nebyl si sice jist, zda pak jeho prst páchl jako sýr, ale páchl docela určitě a to mu připadalo jako podstatné. Ted' ležel na podlaze, ukazováček měl vystrčený před krysí dírou a v druhé ruce svíral kámen.

Za ním se o stůl opírala jeho žena a nervózně ho pozorovala, zatímco na stole poskakovalo jejich malé dítě v podomácku vyrobeném skákadle. (Varg byl na to skákadlo, které vyrobil ze šlahounů festy a zavěsil na strop, velice pyšný. Méně pyšný už byl na svého potomka, Globa Odporného. Protože to nebylo hezké děťátko. Bylo tak ošklivé, že by i nejlepší rodiče na světě byli v pokušení zakrýt mu obličejíček mísou na těsto.)

A tak Varg pozoroval krysí díru, Elen pozorovala svého manžela a Glob poskakoval po stole a vyluzoval přitom zvuky, jako by cucal slimáka. Vtom vešel do chatrče Nekros. Zpočátku si ho nikdo nevšiml, protože právě když vstoupil, vystrčila krátkozraká krysa hlavu z díry a rafla Varga do prstu.

Varg zaječel - napůl bolestí a napůl triumfálně - a udeřil ji kamenem po hlavě. Pak vzal malou mrtvolku, popadl svou ženu a oba se radostně objali.

Nekros to vše pozoroval s rozmrzelou netrpělivostí. Na přehlížení nebyl zvyklý. Rád vkládal do svého příchodu jistou porci dramatična a stejně rád se popásal na strachu v očích lidí. Zamyšleně se kolem sebe rozhlédl, a když spatřil Globa, v očích se mu zablesklo. Chytil konec skákadla, natáhl ho skoro až k zemi a pustil. Ozvalo se drnknutí uvolněného katapultu, pak zvuk něčeho velkého, co proletělo doškovou střechou a zaječení dítěte, mizícího v dálce. Varg a Elen strnuli na okanzík zděšením jako dvě sochy, oči upřené k díře ve tvaru dítěte ve stropu, a pak se podívali na zlověstnou postavu, která k nim pomalu vykročila s mečem v ruce. Potom opět zvítězil Vargův vrozený optimismus.

Pozvedl ruku s mrtvou krysou.

"Poobědváte s námi?" zeptal se přívětivě.

Venku se právě oslík snažil ošulit velkého černého koně o ten báječný měch s ovsem, který měl přivázaný k sedlu, když se z chatrče vynořila obrovská lidská postava. Muž se zastavil jen na tak dlouho, aby si utřel zkrvavený meč o oslíkovu hřívu, pak vyskočil na svého oře a zmizel do noci.

Typické, pomyslel si oslík. Nejprve vás použijí jako hadr a pak si odjedou, aniž by se byť jen zmínili o mrkvi nebo něčem takovém. Potom ho napadlo, že ten člověk třeba nechal něco jedlého uvnitř, a zamířil ke dveřím do chatrče.

Uvnitř ale žádné jídlo nenašel. Jen svého pána a paní, kteří nehybně leželi na podlaze. Vlastně až příliš nehybně. A kolem nich byla spousta jakési červené tekutiny... bylo to i na stěnách... dokonce i na stropě. Oslík přistoupil ke svému pánovi a zvědavě ho očichal. Z červené tekutiny se lehce kouřilo a šířil se z ní odporný, nasládlý zápach, který ho kupodivu přitahoval. Náhle oslíkovi bleskla hlavou zvláštní myšlenka.

Vážně by mě zajímalo, jak to chutná, pomyslel si.

VESNICE

Jakkoliv se zlo šířilo světem, stále ještě existovaly oázy klidu a míru. V jednom koutě světa, všemi opomíjena, se nacházela země Tak, což ve starém jazyce znamená 'Oáza klidu a pokoje v koutě světa opomíjená všemi'. V ní stála chudá vesnička a v té vesničce žil chlapec jménem Ronan. Byl synem kováře, a vesničané ho proto nazývali Ronan, Kuchařův - byli to totiž lidé prostí a rozumu mdlého, povětšinou naprostí kreténi.

-Růžová kniha Ulaye

Kovářský měch proháněl vzduch žhnoucím uhlím a výheň hučela. Kovář vytáhl z ohně dlouhou úzkou ocelovou čepel rozžhavenou do oranžova a položil ji na kovadlinu. Pak do ní zase začal bušit velkým kladivem. Kovárnou se rozlehlo ohlušující zvonění, až se zdálo, že i samy stíny vibrují tím zvukem; rudé jiskry pršely na zem jako opilé světlušky.

Kovářovy svaly se napínaly námahou a jeho černá kůže mokrá potem se leskla ve světle výhně. Po chvíli ustal v práci a obrátil se k vyzáblému mladíkovi, který mačkal měch.

"Dobře, Ronane. To stačí, synku."

Ronan vděčně odložil měch na polici a posadil se do stínu na starou kovadlinu. Když Kovář znovu začal tlouct kladivem, zamrkal a strčil si ukazováčky do uší. Zoufale chtěl udělat svému otci radost, ale z vedra v kovárně se mu dělalo špatně, kyselý dým ho štipal do očí a z neustálého zvonění kovu o kov míval příšerné bolesti hlavy. Povzddechl si a začal si palcem na noze malovat do kovového prachu na zemi. Věděl, že se od něj čeká, že bude pokračovat v rodinném podniku, a neviděl svou budoucnost nijak růžově.

Kovář opět ustal v práci a ustaraně se zadíval na svého syna. Jedním z hlavních problémů tohoto světa, pomyslel si jako už tolikrát předtím, bylo, že řemeslo přecházelo z otce na syna stejně jako hemofilie nebo plešatost. Jestli se k tomu syn hodil nebo ne, nebylo podstatné. Co na tom, že vypadal jako šest stop vysoká tyčka do fazolí a měl na sobě míň svalů, než podvyživená žížala? Co na tom, že byl inteligentní a citlivý romantik, který snil o tom, že vyrazí do světa za dobrodružstvím. Jestliže jsi Kovář a kovářem byl i tvůj otec, mohl tvůj syn rovnou zapomenout na to, že by se stal básníkem, vypravěčem nebo válečníkem. Tradice ho odsuzovala k tomu, aby strávil zbytek života bušením do kusu rozžhaveného železa. A opravdu se nezdálo, že by ta vyhlídka v Ronanovi budila sebemenší nadšení.

Jistě, snažil se, to musel Kovář uznat. Pochtivě přečetl všechny knihy, které mu dal, ale tituly jako Velká kniha o výhních pro velké hochy nebo Sto a jedna věc, které se dají dělat s kovářským kladivem si z nějakého důvodu nezískaly jeho srdce. Mlčky poslouchal, jak jeho otec vypráví o tajemstvích kujnosti kovů a silách pnutí, ale Kovář cítil, že jeho mysl přitom těká někde jinde. A upřímně řečeno, Kovář uznával, že pomyslení na příštích padesát let strávených kovářským radlic a poklic na hrnce v malé vesničce míle vzdálené od veškeré civilizace by dokázalo znechutit snad každého.

Potíž byla v tom, že sem Ronan nepatřil. Vlastně sem celá jejich rodina nikdy doopravdy nezapadla, už od chvíle, kdy se zde Kovářův otec před třiceti lety usadil. Nebylo to proto, že byl černý, zatímco ostatní v kmeni Edmak měli bílou kůži. (Ve Středosvětě od nepaměti hrála v mezilidských a zejména pak sexuálních vztazích barva kůže mnohem menší roli než například dobré nohy - poměr jste totiž mohli mít s každým, kdo byl pomalejší než vy. Ti obzvlášť rychlí mívali ve tváři poněkud nepřítomný, spokojený úsměv a nedbale dopnuté šaty. Notoricky pomalí zase často měli tik a bolavá zápěstí.) Ne, byla to inteligence, co stavělo hráz mezi ně a jejich sousedy.

V tak izolované vesnici musel mezipříbuzenský sex časem přerůst ve vážný problém. Ne že by to místním tak připadalo. Pro ně to byl jen příjemný způsob, jak si ukrátit dlouhé zimní večery. Miluj bližního svého... a dalšího svého bližního... sestřenice nevyjímaje... a zatraceně, ze sestry ale vyrostla nádherná ženská... Výsledkem bylo, že když se sem Kovářův otec přistěhoval, měl průměrný zdejší vesničan asi tolik rozumu jako slepice, ale jen poloviční IQ. A ve společnosti, kde každý, kdo dokázal napočítat víc než do čtyř, aniž by potom musel ulehnout na lůžko, byl považován za opravdového myslitele, zářila Kovářova rodina jako maják v moři beznaděje.

Kovář byl hrdý na to, že Ronan byl ve třídě vždycky nejlepší. I když zrovna tohle nebylo nijak těžké. Závěrečné zkoušky z matematiky se skládaly z jediné otázky. Mám tři rajčata. Kolik mám rajčat? Ronan byl jediný žák, který odpověděl správně. Ale vždycky byl tak trochu samotář. Ostatní chlapci se k němu chovali dost přátelsky, ale zdálo se, že nenachází žádné zalíbení ve hrách jako „na gravitaci“, při které jste vylezli na strom a pak jste z něj spadli hlavou napřed na zem, nebo „sever-jih-východ-západ“, spočívající v tom, že jste bacili menší dítě zezadu kamenem do hlavy a hádali jste, na kterou stranu se svalí. Takže zatímco všichni ostatní kluci pobíhali venku s otřesy mozku, Ronan se raději někam schoulil s knihou. A ani to nebyla kniha o kovářství. Ne, četl jen samé pověsti a legendy, příběhy o válkách a hrdinech. V důsledku toho postupně získal velice malebný a zromantizovaný pohled na svět, stejně jako zatraceně jasnou představu o tom, co chce v životě dělat. Chtěl být Hrdinou a prožívat Dobrodružství. Kovář si povzdychl. Jestli byly zprávy, které slýchal od každého, kdo v poslední době prošel vesnicí, pravdivé, zažije chlapec velice brzy víc dobrodružství, než mu bude milé...

Vtom se otevřely dveře a dovnitř vešel jeden z vesničanů, čímž byla nit Kovářových myšlenek neomaleně přetržena. Byl to Thom, nikoliv nejbystřejší muž ze vsi, ale v porovnání s některými svými sousedy génius. Na sobě měl kazajku a kalhoty barvy zasklého bláta; stejný přírodní odstín měly i jeho sandály a čapka. Původně to všechno nejspíš mělo pestré, zářivé odstíny, ale bláto byla Thomova vášeň. Rád s ním dělal nejrůznější věci. Nabíral ho do dlaní, házel jím, rozmlouval s ním, válel se v něm... Kovář bezděčně zamrkal. Kdysi strávil celý jeden příšerně dlouhý večer v Thomově domě obdivováním jeho sbírky bahna. Proboha, snad ho zase nepřišel pozvat na večeři?

Thom se na něj vesele zašklebil. "Ahoj!"

"Ahoj, Thome," odpověděl Kovář. "Jak se vede, chlapče?"

"Dobře. Dobře, dobře. Dobře, dobře, dobře..." Thomův hlas odezněl do ztracena, zatímco se jeho mozek marně pokoušel najít nějaké konverzační téma, které by nebylo příliš těsně spjaté s blátem. Už nějaký čas měl totiž podezření, že s ním ostatní lidé jeho zálibu tak docela nesdílejí.

"Aha. A co pro tebe můžu udělat?"

"Ehmm..." Thom chvíli přemýšlel a pak si vzpomněl. "Aha. Už vím. Chci koupit pár těch... no, jak se tomu říká... ty víš, o čem mluvím. Kulaté a tvrdé jako železo..."

"Podkovy?" nadhodil Kovář bez valné naděje. "Štítý?"

"Ne... masové koláčky, to je ono. Chci koupit pár masových koláčků!"

"Tohle je kovářna, Thome," vysvětlil mu Kovář trpělivě. Za posledních třicet let byl na podobné věci zvyklý. "Krámeč s koláčky je o tři domy dál. Nemůžeš ho minout. Nade dveřmi tam visí velký namalovaný koláček."

"Opravdu?" Zdálo se, že z toho má Thom radost. "To je ale fakt šťastná náhoda, co? Prodávají koláčky a mají nade dveřmi namalovaný koláček! Počkej, až o tom povím blátu. Ani tomu nebude věřit!"

Otočil se na patě a vyšel dveřmi ven, přitom si spokojeně pobrukoval. Kovář vzal z kovářské čerstvě vykováný meč, který ještě rudě žhnul, a strčil ho do kádě se studenou vodou. Pára zasyčela jako nějaký nadpozemský had a on meč zase vytáhl a chvíli si ho zamyšleně prohlížel. Pak ho podal Ronanovi, zamířil ke dveřím, v nichž zmizel Thom, a otevřel je dokořán. Za rukáv vytáhl Thoma ze spíže a odvedl ho kolem výhně ke dveřím vedoucím na ulici.

Thom spokojeně odešel opačným směrem, než měl, a Kovář se opřel o zárubeň, aby se na chvíli nadýchal čerstvého vzduchu. Schylovalo se k večeru a jemné mrholení ještě zvyšovalo vlhkost, která byla i tak hlavním rysem vesnice. Na druhé straně blátivé cesty pokryté trusem, kterou z legrace nazývali Hlavní ulicí, se Bradavičák Pekař pokoušel opravit díru ve střeše špinavé, krysy prolezlé chatrče, která sloužila jako vesnická pekárna. Kovář se díval, jak Bradavičák zručně přitlouká na střechu břídlíkové tašky. Příliš tam nedržely, nejspíš proto, že to byla došková střecha. Když

několik tašek sklouzlo na zem, Bradavičák ztratil trpělivost a začal po ostatních dupat. Tašky povolily a on s překvapeným zaječením propadl střechou dolů. Z díry vyletěl oblak mouky spolu s několika menšími krysy a pak se s unaveným zapraskáním poroučel i zbytek střechy.

Kovář potřásl hlavou a vrátil se dovnitř. Že je pekař v pořádku, poznal podle přidušeného klení a zkušenost ho už dávno poučila, že taková maličkost, jako je spadlá střecha, Bradavičáka nezastaví. Zítra ráno už bude mít zase napečeno, i když ve chlebě asi bude víc kousků shnilých došků než obvykle. Nu což, proti krysimu trusu to bude milá změna.

Zavřel za sebou dveře a usmál se při pohledu, který se mu naskytl. Ronan, pohroužený do nějakého vlastního fantastického světa, bodal a šermoval před sebou mečem, přičemž dával svému imaginárnímu nepříteli co proto. Kovář shovívavě pozoroval, jak jeho syn paríruje, provádí ripostu, klopýtá a padá. Hned zase vyskočil, narazil holení do kovadliny a posléze zasadil smrtící úder, který by byl docela impozantní, nebýt toho, že se při něm oddělila čepel meče od jílece. Kovář se přikrčil a břit mu proletěl nad hlavou, načež se s drnčením zabodl do zárubně.

Ronan zděšeně vytřeštil oči, ale jeho otec se tvářil spíš rezignovaně než rozčileně. Vzal si od Ronana jílec, připevnil jej zpátky k čepeli a pak meč položil k ostatním, které nedávno udělal. Ronan po něm zvědavě pokukoval zpoza výhně. Na tohle se chtěl zeptat už dávno. Ve stínu u zdi byly vyrovnány otcovy výrobky... radlice k pluhům, kotlíky, úhledné vyrovnané hromádky podkov... všechno vyrobené už před měsíci a zaprášené. A před nimi ležela jeho nejčerstvější práce. Hromady mečů (většinou s nasazovacími rukojetmi místo jílců a často uvolněnými), hrotů šípů a kopí, velkých plochých štítů a podivných věcí, které vypadaly jako deformovaná vědra s dírami pro oči, i když se zjevně nazývaly 'helmy'. (Kovář byl ochoten připustit, že výrobu helem ještě tak docela nezvládl.) Ronan se díval, jak se jeho otec mlčky prohrabuje tou výbroží, pak bere jeden zvlášť nepovedený kousek, který by seděl nanejvýš slonovi, a zamýšleně si ho prohlíží.

"Tati?"

"Hmm?"

"Proč v poslední době děláš pořád jenom zbraně? Nikdo v naší vesnici je nechce. Zatím jsi prodal jenom jednu helmu Thomovi a ten v ní nosí bláto."

"Žijeme ve zlých časech, Ronane." Kovář unaveně odhodil helmu zpátky na hromadu a položil synovi ruku na rameno.

"Všichni pocestní, kteří v posledních několika měsících navštívili naši vesnici, vyprávěli stejný příběh, příběh o kmeni divokých kočovníků, kteří se sem ženou z východu a ničí cestou vesnice, jako je ta naše. Kmen vede nepřemožitelný bojovník vládoucí temnou mocí a ten pálí, drancuje a zabíjí bez milosti. Fallonský kmen."

Ronan nevěřícně potřásl hlavou. "Nikdo z vesničanů o něčem takovém nemluvil."

"Samozřejmě, že ne!" Kovář začal rozčileně přecházet sem a tam. Ronan ho pozoroval s úžasem; ještě nikdy neviděl svého otce tak rozrušeného. "Nic nevědí! S pocestnými nikdy nemluví. Alespoň ne o tom, co se děje ve skutečném světě. Jistě, rádi budou klábosit třeba celou hodinu o blátě, nebo jestli můžeš stát na jedné noze a jíst při tom rybu. Ale co se děje tam venku, vůbec netuší!" Kovář vzhledl a hloubka smutku v jeho očích Ronana vyděsila. "Mluvil jsem o tom se šamanem Brennem. Už zase měl vidění. Tvrdil, že právě nám dvěma je souzeno způsobit smrt toho neporazitelného bojovníka."

Ronan cítil, že se mu točí hlava a žaludek má jako na vodě. Bylo to skoro, jako by si ho někdo vybral jako cíl pro sever - jih - východ - západ.

"Vždycky jsi říkal, že Brenno Kozozmar neumí zařikávat o nic víc než ty léta!" vyhrkl zoufale.

"Ano, obvykle je na tom stejně zle jako ostatní," přisvědčil jeho otec. "Ale tu a tam má světlé okamžiky. Když na to dojde, je jeho magie zatraceně mocná. Vzpomínáš si ještě, jak získal svoje jméno?"

Ronan přikývl. Před dvěma roky jedna z vesnických koz Brenna napadla a trkla ho a ten se tak rozzuřil, že proklel všechny kozy způsobem daleko převyšujícím jeho obvyklé schopnosti. Celé stádo se tehdy proměnilo v tulipány. Kovář se vztekal, ale zbytek vesničanů z toho měl spíš radost, protože kozy se teď za prvé netoulaly, za druhé mnohem lépe voněly a za třetí se člověk tak neušpinil, když chtěl některé uříznout hlavu a strčit šiji do vázy. Jistě, už nedojily mléko, ale člověk přece nemůže mít všechno.

"Tak proto jsi na dnešní večer svolal schůzi?" zeptal se Ronan.

"Ano. Musíme si promluvit s ostatními. Musíme je naučit, jak se bránit." Kovář otevřel dveře. Venku už byla skoro tma. Z pekárny se stále ještě ozývaly tlumené kletby. "Raději půjdeme. Vezmeme s sebou nějaké vzorky; pomůžeš mi s tím. Předvedeme jim malou ukázkou."

Kovář a jeho syn vyrazili se zbraněmi v náručí na ulici. Zpočátku kolem vládlo naprosté ticho a chladný, hnojem prosycený vzduch byl po úporném vedru kovárny skoro příjemný. Ale pak začali všichni kohouti ve vesnici hlasitým kokrháním oznamovat příchod noci. Následky příbuzenské plemenitby se nevyhnuly ani místní slepičí populaci. Asi o hodinu později seděli všichni v obecní radnici. Nazývat to radnici bylo samozřejmě poněkud eufemistické. Spíš to byla obecní kůlna... a kůlna postavená ve spěchu velice mizerným kutilem ze zlevněného proutí a mazaniny nakoupených ve velmi špatném výprodejovém obchodě. Ale lepší neměli. Možná v ní byla zima, průvan a střecha byla děravější než Ronanovo spodní prádlo, ale zasedání v ní mělo punc jisté oficiálnosti.

Kovář přišpendlil na stěnu velkou mapu. Byla na ní celá Prastará říše Frundor, od Severních hor až dolů po Velkou řeku Leno a od Nevacomských plání na východě k pobřeží a přístavům na západě. Ve východní části se hemžila výhružnými černými šipkami označujícími hlášené nájezdy Fallonského kmene. Některé z nich byly skoro až u Tak.

Před mapou stál malý stůl s nejrůznějšími ukázkami podomácku vykováných zbraní a vedle bylo na malířském stojanu několik listů papíru s nákresey znázorňujícími, jak se mají zbraně používat. Ty nákresey byly Kovářův nejnovější nápad. Jediný způsob, jak jste mohli upoutat pozornost průměrného vesničana na více než několik vteřin, bylo chytit ho jednou rukou pod krkem a silně jím třást, zatímco jste mu druhou opatrně, nicméně rozhodně mačkali koule. Na větši

shromáždění se však tato metoda aplikovat nedala, a tak Kovář doufal, že mu v tom trochu pomohou nákresy. Nyní stál u dveří a modlil se, aby příliš mnoho vesničanů nezapomnělo, že se shromáždění koná, nebo nezabloudili někam úplně jinam, nebo je cestou neupoutal nějaký zajímavý kus bláta...

Ronan toužebně hleděl na mapu. Tak byla uprostřed Frundoru pouhá tečička, a kam se podíval, viděl místa, jejichž názvy slibovaly dobrodružství a romantiku. Port Raid na západním pobřeží byl nejbližším městem. Velká řeka Leno s dvojicí přístavů Unch Haven a Dol Dupp, kde se korzáři a piráti mísili s válečníky, elfy a trpaslíky a život tam byl laciný jako láhev vína Isle B'lbac. A dál proti proudu řeky město Minas Tryk, brána na východ, před mnoha generacemi skoro zničené, když si v něm velký drak Flarg jedné noci rozhodl vyhodit z kopýtka. Ronan cítil náhlou touhu vydat se do těch vzdálených zemí, pít s ostatními cestovateli v přístavních putykách, vyměňovat si vtipky s válečníky a kupci, elfy a muži... Povzděchl si a odtrhl pohled od mapy. Byl dost realistický, aby věděl, že by ho nejspíš něco zamordovalo dříve, než by se od vesnice vzdálil na padesát kroků.

Lidé se postupně začali trousit dovnitř. Jeho otec je vítal u dveří, potřásl si s ním rukama a zval je dál.

"Dobrý večer... děkuji, že jsi přišel... ahoj! Jsem opravdu rád, že jsi to našel... Tobolde! Rád tě vidím... ale Thome, děkuji! To je od tebe velice laskavé!"

Kovář tam stál s odevzdaným výrazem ve tváři a v rukou držel obrovský kus drnu, kterým ho Thom podaroval. Thom se stydlivě zašklebil a zašoupal nohama.

"Ehm, ano... já vím, že máš rád kuřata," řekl.

Kovář položil drn opatrně na stůl a utřel si ruce do kalhot. Ti lidé mají zlaté srdce, připomněl si. Potřebují, aby je někdo ochránil. Vlastně byl docela polichocen. Thom bláto nerozdával na potkání - byl to od něj jasný projev uznání. A účast vůbec nebyla špatná. Už přišlo skoro třicet lidí a radnice byla nacpaná k prasknutí. Rozhodl se, že raději začne, než se začnou nudit a zase se rozejdou. Postavil se na malý stupínek a oslovil své sousedy, kteří na něho hleděli s očekáváním.

"Přátelé! Už mnoho týdnů slyším zvěsti, které mne utvrzují v názoru, že se nacházíme ve smrtelném nebezpečí!

Fallonský kmen táhne východními kraji a cestou zabíjí, na koho narazí. Víím, že vy jste o tom nic neslyšeli, ale musíte mi věřit. Hovořil jsem s Brennem Kozoznarem, naším šamanem, a z jeho předpovědi jsem vydedukoval, že nám hrozí..."

Odmlčel se. Ztraceně! Použil cizí slovo. Většinu jeho posluchačů okamžitě zesklelněl pohled a Rangvald Blátař omdlel. Raději by si měl pospíšet.

"Jestliže chceme přežít, musíme se naučit bojovat. Už celé měsíce kovám zbraně, kterými budeme bránit svou vesnici. Dnes večer bych vám je chtěl ukázat a vysvětlit vám, jak se používají. Tak tohle se například nazývá meč..."

Elegantním pohybem tasil čerstvě ukutou zbraň z pochvy a vzápětí zamrkal, když se čepel oddělila od jílce, prosvíštěla mezi dvěma vesničany a vylétla oknem do tmy. Zvenčí se ozval bolestivý výkřik.

"Tím se hází po lidech, že?" zeptal se Tobold. Byl mlynářem a mezi vesničany patřil k nejbystřejším.

"Úmyslně ne. To je jen drobná výrobní vada. Pracuji na tom. Drží se to takhle..." Kovář vzal jiný meč a pomalu předvedl, jak zaútočit a parírovat. Tentokrát čepel držela pevně. "Až nepřítelé dorazí, budou mít meče a štíty. Musíte cvičit..."

"Hele, to je něco!" Thom vzal ze stolu luk a šíp a nyní ho zkoumal s nadšením dosud vyhrazeným jen pro mnohem zemitější objekty.

"Aha, tobě se líbí luk a šíp!" zaradoval se Kovář. "Tak tuto zbraň si můžete vyrobit sami. Já vám dodám hroty."

"No teda. Hmm." Thom byl zjevně fascinován. Pokusně napjal tětivu luku a pak se otočil k ostatním vesničanům. "Je to takový dlouhý kus dřeva a provázek, který vede o vršku až po spodek, a je k tomu jiný dlouhý kus dřeva se špičatým koncem a peřím, který patří..."

Ozvalo se hlasité zadrnčení tětivy. Thom se nešťastně podíval dolů.

"-do mé nohy."

"Ne, ne, tak ne!" Kovář mu vztekle sebral zbraň a z řad skvěle se bavících vesničanů se ozvalo vzrušené mručení.

Ronan vše nervózně pozoroval. Jeho otec neměl daleko k tomu, aby se přestal ovládat, a Ronan si dobře vzpomínal, jaké to mělo důsledky při těch několika příležitostech, kdy k tomu došlo v minulosti. Třeba když mu jeden z šilených mnichů... Ronan se v duchu omluvil všem božstvům, která eventuálně naslouchala, a spěšně se opravil ...jeden z pobožného bratrstva vyhrožoval věčným zatracením. Kovář ho popadl a odhodil. Skrz zeď. Jistě, byla jenom z proutí a mazaniny, ale stejně byla mnohem tvrdší než mnichův obličej.

Náhle se dveře prudce otevřely. "Copak je to tady za shromáždění?" zasyčel nepříjemný hlas. Kovář zaklel, a když se Ronan otočil, divže ho nenapodobil. Člověk už nesmí na bratrstvo ani pomyslet, aby se někdo z nich hned neobjevil! Protože ve dveřích stáli dva členové Nejsvětějšího bratrstva skutečné pokory - převor Cibule a bratr Turín. Ten druhý byl mohutný a tlustý, a když byl sám, byl to docela příjemný a přátelský chlapík. Ale převor! Malý a kostnatý, bledý obličej s takovým tím úzkým, pečlivě zastřiženým knírkem, jaký nosí jen dokonalí parchanti, výsměšný pohled, co se nikdy nedá zachytit, vlasy budící dojem, že na ně použil půl hrnku sádla. K smrti rád děsil méně inteligentní vesničany svými kázáními o věčném zatracení a ohni pekelném a pouze nedostatek představitivosti mu a jeho řádu zabraňoval, aby je nepřipravil o to málo rozumu, co jim ještě zbývalo. To a poněkud zvláštní povaha svaté knihy bratrstva - Evangelia svatého Tima Nevýrazného.

Převor Cibule se rozhlížel a přitom si vychutnával nastalé ticho, nervózní přešlapování a odkašlávání, které jeho příchod vyvolal. Vždycky se cítil nejlépe uprostřed rozpaků jiných.

"Ptal jsem se," pokračoval hlasem připomínajícím odkapávání husího sádla z ozubeného soukolí, "co je to tady za shromáždění."

Kovář věděl, že si nemůže dovolit popudit převora, který měl nad vesničany takovou moc, že mohl zkazit všechno, co on dokázal, jediným slovem.

"Svatý otče," řekl. "Jen jsem své sousedy varoval před nebezpečím, které nám všem hrozí. Hříšný kmen, který pustoší kraj, se blíží a všichni se musíme připravit."

"Ano, musíme se připravit!" Převorův hlas projel Kovářovým jako skalpel máslem. "Ale ne těmito nečistými zbraněmi! Copak nevíš, že všechno je v rukou Páně? My z bratrstva jsme připraveni. Nebylo to snad předpovězeno v Písmu svatém svatého Tima? Neslyšeli jste o Sedmi svatých ranách?"

Pozvedl jednu ruku a rukáv jeho nabíraného roucha se svezl, aby odhalil knihu, kterou držel... knihu vázanou v kůži, ozdobenou zlatým otazníkem. Kovář otevřel ústa, aby něco namítl, ale vyjeknutí posvátné bázně z řad shromážděných vesničanů ho varoval, že by je tím ztratil úplně. Převor Cibule pokračoval, hlas zesílený svatým zápalem, rty zkřivené ve výsměšném úšklebku.

"Slyšte slova svatého Tima Nevýrazného!" Otevřel knihu a začal číst. "I stane se, že se dítko Boží odvrátí od svého Pána a nebudou se chovat, jak se sluší a patří. A Pán se mírně naštvě a řekne si: Asi bych s tím měl něco udělat. A hle, nebesa se pohnou, obloha se otevře a dojde k místním přeháňkám, takže lidé, kteří se budou vracet z hospod do svých domovů, zmoknou! Potom aj, nastanou mírné noční mrazíky a rajčata jejich prospívati nebudou! Ani přesto se však lidé nevrátí ke svému Pánu a on se na ně rozhněvá o něco více. A tu dojde k záplavě levných zapalovačů a lidé si jimi připálí obočí! I přemnoží se mšice a jiní zahradní škůdci, až lidé budou křičeti: 'Hle! Z mých nádherných chryzantém opadávají listy a svině ptáci mi zase sežrali všechny jahody!' Ale ani pak se nezačnou kát. Tu už se jeho rozmrzlost stane lehce zneklidňující na pohled. I navštíví je ranou hnoje, ranou podomních prodavačů a ranou suchého kašle!" Převor s uspokojením zaklapl knihu a rozhlédl se po vesničanech, aby se ujistil, že pochopili, co tím chtěl říct. "Vidíte, rána podomních prodavačů! Tady to jasně stojí!"

Kovář na něj hleděl jako na někoho, kdo to nemá v hlavě tak docela v pořádku. Naneštěstí, pomyslel si Ronan, všichni ostatní na něho hleděli jako na Boha. Někdo zamumlal: "Rána suchého kašle! Vztekly Dan kašlal včera!" a najednou klečeli všichni vesničané na zemi, ruce sepnuté v modlitbě. Všichni až na Thoma, který začínal zjišťovat, že není snadné pokleknout, když máte jednu nohu přibitou k podlaze šípem. Kovář se zoufale rozhlédl po svých sousedech a naposledy se pokusil zachránit situaci.

"Ale rána podomních prodavačů!" zvolal. "Přece nechceš tvrdit, že Nekros a Fallonský kmen táhnou zemi, aby prodávali nekvalitní zboží?"

"Jen kající budou zachráněni." Převor se na něho usmál jako ještěrka, která se probudila a zjistila, že má kolem sebe hejno těch nejšťavnatějších much, pak pozvedl hlas a oslovil vesničany. "Mí drazí! Ještě není příliš pozdě! Připojte se ke mně v modlitbě! Bratr Turín bude předzpívávat vybrané písně blahoslaveného svatého Tima, zatímco já uspořádám svatou sbírku!" Hbitě vylovil zpod roucha obrovskou pokladničku. "A nezapomínejte, že peníze jsou kořenem všeho zla. Tak odlehčete svým kapsám a staňte čistí před zrakem Páně!"

Začal procházet mezi vesničany, kteří horlivě hledali po kapsách peníze. Bratr Turín vytáhl prastarý kaladion a nepříliš úspěšně se ho pokusil rozezvučet. Nejprve to znělo, jako když se někdo dusí, ale pak se nástroj nečekaně probudil k životu a zaječel jako postarší ovce, které trhají nohy. Výslednou 'melodii' bylo skoro nemožné rozpoznat, ale klidně to mohla být 'Ó Pane, opravdu jsme byli oškliví', jedna z nejzajímavějších svatotimských písní.

Kovář poznal, kdy prohrál. Vzal Ronana kolem ramen a odvedl ho do chladné noci venku. Byl tam skoro stejný rámus jako uvnitř. Smrtelné chroptění kaladionu probudilo všechny psy ve vesnici. Většina z nich teď štěkala, ale jiní mňoukali a alespoň jeden se pokoušel kvokat.

Ronan ustaraně pohlédl na svého otce. "Neměli bychom něco udělat? Chci říct..." Hlas mu odumřel, když spatřil v tátových očích zoufalství.

"Uděláme, ale teď není ten správný čas. Čert aby vzal všechny ty zatracené šílené mnichy!" Kovář chvíli tiše běsnil, pak svého syna poplácal po rameni a usmál se.

"Pojď, vrátíme se do kovárny. Máme práci. Bude jiná příležitost. Zbývá nám málo času, ale nakonec naše lidi zachráníme."

Naneštěstí Kovář netušil, jak málo času jim zbývá.

O čtyři dny později ležel Ronan ve své posteli v koutě jediné místnosti, kterou jejich chýše měla, díval se, jak se dým z vyhasínajícího ohniště uprostřed líně vznáší ke kouřovému otvoru ve stropě, a čekal, až se jeho otec vrátí domů.

Zaskočil si do malé vesnické hospůdky, k Bezhlavému kuřeti, aby tam oslavil první bojový výcvik, který se mu ten večer konečně podařilo zorganizovat. Jelikož je tentokrát nikdo z Pobožného bratrstva nevyrušil, úspěšně předvedl všechny druhy zbraní a několik vesničanů začalo pomalu chápat, o čem jde. Došlo pouze ke dvěma menším úrazům. Gael Kúrojed si nenechal vysvětlit, za který konec se drží meč, a teď neměl žádné prsty, a Thom si prostřelil šípem i druhou nohu. Tvrdil, že je to v pořádku, protože si ten první ještě nevyndal, takže mu teď alespoň jdou do páru. Ronanův otec měl z toho pokroku i přesto velkou radost a poprvé od začátku týdne vypadal skoro spokojeně.

Ronan se právě chystal zhasnout olejovou lampu, když tu Pratt, jejich hlídací pes, začal hlasitě a vzrušeně kdákat. A pak se venku strhlo peklo... ječení, řev, dunění koňských kopyt, zvonění mečů a nad tím vším hlas jeho otce vykřikující povely. Ronan vyděšeně vyskočil z postele, popadl helmu, meč, který mu jeho otec nedávno daroval, a medvídko, kterého dostal od maminky toho roku, kdy umřela, připlížil se ke dveřím a opatrně vyhlédl ven. To, co uviděl, docela stačilo, aby mu krev v žilách ztuhla hrůzou.

Černě odění jezdcí byli snad všude - projížděli vesnicí, zapalovali chatrče a vraždili svými meči zmateně pobíhající vesničany. V přízračném stříbřitém světle dvou měsíců a v dýmu z hořících přibytků vypadali jako nějakí démoni z pekla. Jeden nebo dva vesničané zoufale pobíhali od chatrče k chatrči v marné snaze najít bezpečí, ale většina jich ležela nehybně a často ve velmi nepohodlné poloze na zemi a jejich krev vsakovala do prachu.

Před kovárnou se bránila malá skupinka vedená Kovářem. Většina jejích členů měla o použití zbraní znalosti takřka mizivé a mávali meči v širokých obloucích. Někteří byli stejně nebezpeční svým druhům jako nepříteli. Ronan viděl, jak

Thom střílí šíp za šípem - ale luk držel obráceně, takže všechny létaly přes jeho rameno někam dozadu. Jeden zasáhl jeho bratra do ramene, druhý jen o vlasek minul Tobolda a zabodl se jednomu z temných jezdců do oka. Tobold pak muže máchnutím meče dorazil, když mu hladce oddělil hlavu od krku. Ronan si všiml, že meč používá spíš jako kosu a má dvě helmy - na každé noze jednu.

Jakkoliv statečně však vesničané bojovali, bez Kováře by neměli nejmenší šanci. Ten stál vpředu, křikem povzbuzoval ostatní a perlíkem rozněčoval v řadách nepřátel smrt. Sedm už jich leželo u jeho nohou a přímo před Ronanovým očima se vypořádal se dvěma dalšími, když jim jediným mocným úderem roztříštil helmy, lebky i mozek, jako by byly z papíru. Za ním se krčil Brenno Kozozmar a mumlal jedno zaklínadlo za druhým. Nebyl sice od doby, kdy se vyčerpal transformací kozího stáda, ve formě, ale i tak přišlo několik nepřátel k ošklivým vředům a alespoň dva se povážlivě rozkýchali.

Pomaloučku krok za krokem se malá skupinka vesničanů probíjela vpřed, ale právě když si Ronan začal myslet, že by přece jen mohli nějak přežít, temní bojovníci schovali meče a ustoupili do tmy. Všichni rázem ztichli a brzy bylo jedinými zvuky, které se ve vesnici ozývaly, praskání hořících chatrčí a sténání raněných. A pak se ze šera na okraji návsi vynořila vysoká, zlověstná postava muže. Vypadal impozantně a mocně, obličej měl osmahlý a zarostlý vousy, oděv černý. Jak se blížil ke kováři, odlesky plamenů mu tančily na smolně černé přilbě a z širokého meče mu kanula krev. Pak meč pozvedl a s viditelným potěšením olízl zkrvavenou špičku a Ronan se mimovolně zachvěl. Tohle musel být Nekros. Ticho přerušil Kovářův hlas. "Na tohle pozor. Z toho bys mohl chytit hepatitidu."

Nekros na něj upřel pohled svých ledově chladných očí a se zájmem si ho prohlédl. "Na pouhého vesničana jsi bojoval dobře, kováři," zasyčel. "Tak odvážného muže bych mohl potřebovat."

"Mám se k tobě přidat? Cha!" Kovář se rozesmál pobaveným smíchem člověka, komu právě spadl za košili škorpion. "To raději zemřu!"

"Přesně tak jsem to myslel."

"Co se má stát, se stane. Ale tebe vezmu do pekla s sebou!" Kovář se odmlčel; uvědomil si, že to znělo trochu teatrálně. "Vraz si ten svůj meč do zadku a posad' se na něj, katimo!" dodal pak.

Ronan u dveří zalapal překvapením po dechu. V životě neslyšel, že by jeho otec použil tak vulgární slovo. S očima vyřeštěnými pozoroval, jak Kovář a Nekros pomalu obcházejí jeden druhého, ale než měl některý z nich příležitost zaútočit, na okraji návsi propukl rozruch. Dveře jedné z chýší se otevřely a převor Cibule z nich vyběhl jako lasička z nory. Za ním se hnál jeden z temných jezdců, mával mečem a usmíval se od ucha k uchu.

"Nekrosi!" zavolal. "V té chýši je víc zlata než v celém zbytku téhle smradlavé vesnice!"

"To je zlato Páně!" Sotva převor ta slova vyslovil, bylo vidět, že jich lituje. Jelikož měl ale v rukávě jen jedinou kartu, rozhodl se, že ji přece jen zahraje. Pozvedl svou v kůži vázanou Svatou knihu a spustil v době známém duchu: "Slyšte slova svatého Tima..."

Nekros vytáhl z opasku dýku a napřáhl ji tak, že ukazovala špičkou přímo na převora. Ten náhle zjistil, že mu slova vážnou v hrdle. Paprsek rudého světla vytryskl z Nekrosovy ruky přímo k Svaté knize a dýka vylétla s ním jako vystřelená z děla. Projela knihou a zabodla se převorovi do čela. Ten zašilhal na nezvyklý předmět, který mu náhle trčel z hlavy, ještě stačil vydechnout: "Ty parchante!", ale to už se pro něj dýchání stalo věcí minulosti a on se svalil mrtvý k zemi.

Kovář se napjal k útoku, ale náhle se ho na rameni dotkla konejšivá ruka a Brenno Kozozmar se postavil před něj. Šamanovy oči rudě plály a ústa se mu tiše pohybovala jakoby vlastním životem. Vypadal jako psychopatický strašák do zelí. Pozvedl ruce a začal odříkávat nesrozumitelné zaklínadlo; kolem prstů mu začaly prskat drobné výboje bílého světla, které se postupně rozšířily i na jeho špinavé ruce.

Kovář ho pozoroval s úžasem. Takhle ještě Brenna neviděl. Skoro to vypadalo, jako by šaman poslední dva roky sbíral energii na toto jediné kouzlo o tolik převyšující jeho obvyklé schopnosti. Dramaticky se odmlčel a pak ukázal rukama na Nekrose. Bílé světlo se přeformovalo v žhnoucí kouli a ta se rozletěla proti temnému válečníkovi. Když ho však zasáhla, Nekrosův zlatý nákrčník zaplál a koule se odrazila zpátky ke svému stvořiteli. Brenno zaječel, pak následovala poněkud nechutná exploze a před zraky zbylých vesničanů začaly z nebe pršet malé kousky jejich někdejšího šamana. Kovář s hrůzou vyřeštil oči na cár seškvářeného masa, který mu dopadl na předloktí, a meče, který se snášel strmým obloukem k jeho obličejí, si všiml až na poslední chvíli. Zoufale máchl kladivem, aby výpad odvrátil, ale Nekrosova čepel projela hlavici, jako by byla vyrobená z kusu síry. Ozvalo se odporne zapraskání a poslední, co Kovář ucítil, byla nesnesitelná bolest, jak mu čepel projela kořenem nosu hluboko do lebky.

Ronan ze svého úkrytu u dveří nevěřícně pozoroval, jak mrtvola jeho otce dopadla Nekrosovi k nohám, lebku skoro rozťatou vedví. Na okamžik měl pocit, že omdlí, ale pak mu mysl zastřela rudá mlha vzteku, narazil si helmu na hlavu, odhodil medvídku, kterého dosud svíral v ruce, a s mečem napřaženým se vrhl vpřed. Teprve když dorazil skoro až k vrahovi svého otce, zjistil, že se dopustil jednoho z těch příšerných omylů, ze kterého rudnete hanbou, ještě když si na něj vzpomenete po mnoha letech. V tom rozčilení odhodil místo medvídky meč. Nekros jeho útok samozřejmě zpozoroval a beze spěchu se otočil, aby ho odrazil, meč napřažený k smrtící ráně. Plyšový medvídek se srazil s čepelí a jeho hladce utátná hlava udeřila čaroděje do nosu. Ten překvapeně zamrkal a pak si pobaveně prohlédl vytáhlého mladíka, který rozpačitě přešlapoval před ním.

Vztek, který Ronana před okamžikem zachvátil, zmizel stejně rychle, jako se objevil, a vystřídal ho naprosté zděšení. Uvědomil si, že umře, pravděpodobně nějakým velice nepříjemným způsobem, a smrtelné výkřiky za jeho zády mu poskytl představu o tom, co se děje se zbytkem vesnice. Přesto zůstal na místě. Jestli má zemřít, pomyslel si v jediném kratičkém okamžiku, ať se tak stane způsobem, pro který by na něj mohl být jeho otec hrdý. Ale Nekros se jen sehnul a zvedl bezhlavé tělíčko plyšového medvídky. Pak ho přidržel Ronanovi před očima a pomalu mu do bříška pohroužil svůj zkrvavený meč. Látka se protřhla a ven vyhřezla vlněná cupanina.

Tento nestoudný sadismus byl už na Ronana příliš. Beze zbraně, bez naděje na úspěch, se slepě vrhl na Nekrose. Temný bojovník jen ustoupil stranou a chlapec proběhl kolem něj, přičemž obdržel plochou meče do zátylku ránu, po níž se jeho neuměle vyrobená helma rozletěla na kusy. Ronan se zaryl nosem do země jako apatodont chystající se k odpočinku a zůstal ležet bez hnutí. Nekros se na něj podíval, a když uviděl krev vytékající zpod chlapcovy helmy, usmál se. Dobře! To toho idiota naučí útočit na lidi plyšovými medvídky! Nekros se s uspokojením odvrátil a šel si najít někoho jiného, koho by zmasakroval.

Když se Ronan probíral, měl největší bolení hlavy ve svém životě. Zůstal ležet s očima křečovitě zavřenými a uvažoval, proč je jeho postel najednou tak tvrdá a nepohodlná. Pak se do jeho napůl ještě omámeného mozku začaly vkrádat útržky vzpomínek. Bolest hlavy mu připomněla den, kdy ve věku deseti let vypil celou láhev Pahýlova Prd'okvasu, trpasličího ječného piva. Zvláštní svíravý tlak kolem lebky ho zase vrátil do doby, kdy mu bylo osm a strčil hlavu do kotlíku. A ve vzduchu bylo cítit spálené maso tak silně, že si okamžitě vybavil ten večer, kdy se jeho otec poprvé a naposledy pokusil o barbecue. Jeho otec! Ach, Bože! Vzpomínky se mu vrátily se závratnou náhlostí. Ronan se posadil a strhl si přilbu, která mu zachránila život. Temeno lebky ho bolelo, jako by na něm nějaký zvlášť silný kovář koval doruda rozžhavený meč, a obličej i prsa měl pokrytá zaschlou krví, která se mu spustila z nosu, když dopadl na zem. Otfeseně se kolem sebe rozhlédl.

Bylo ráno a Fallonský kmen už byl dávno pryč. Skoro nic nenasvědčovalo tomu, že tu kdy byli - samozřejmě až na to, že většina vesnice byla vypálená a všude kolem se válely mrtvolky. Z několika doutnajících chýší se k obloze zvedaly sloupky páchnoucího kouře a přecpané vrány poskakovaly od jednoho ležícího těla k druhému, zobáky i peří potřísněné krví, bez přílišného zájmu vyhledávaly nejlepší kousky, které jejich družky přehlédly. Ronan se přinutil vstát a klopýtavě vyrazil po vsi, hledaje někoho, kdo masakr přežil. Jak prohlížel ohořelé pozůstatky jejich někdejších domovů a překračoval mrtvolky přátel a sousedů, enormita toho, co se stalo, byla skoro nad jeho chápání. Cítil se emocionálně ochromený. Když narazil na mrtvolu svého otce, zastavil se. Nemohl uvěřit, že to bylo doopravdy. Už nikdy nebude ležet v posteli a čekat, až se jeho otec vrátí z hospody a vesele ho pozdraví? Už nikdy nebudou stát vedle sebe v nesnesitelném vedru kovářny, bok po boku, zatímco jeho otec bude kovat další meč? Ne že by za něco stály. Pořád odpadávaly od jílů...

Náhle Ronan klečel na zemi, tiskl studenou ruku svého otce a po tváři se mu koulely slzy. Něco, co mu připadalo jako stoletý smutek, ho přemohlo, ale bolest nakonec zmizela a zbyla jen chladná nenávist. Neměl ponětí, jak to udělá, ale věděl, že musí vystopovat Nekrose a pak toho parchanta zabít. Když po chvíli vstal, zjistil, že mrtvolné ticho vesnice něco ruší. Někdo si hlasitě prozpěvoval.

Ronan se vydal za zvukem Vodní ulicí, kde našel Starého Palina, jak sedí opřený o studnu a ze slabin mu trčí černě opeřený šíp. O Palinovi se většinou hovořilo jako o nejmoudřejším muži ve vesnici (což bylo samozřejmě stejné jako mluvit o nejdrsnější kulečnickové kouli nebo nejpohlednější tasemnici). Teď tady seděl v kaluži krve, v jedné ruce držel štít, v druhé zlomený meč, na hlavě měl potlučenou helmu a tiše si prozpěvoval.

"Starý Paline!" zvolal Ronan. "Ty žiješ! Ale... jsi zraněný!"

"Tobě vážně nic neunikne, chlapče! Ne, neboj se. Nic to není, jen malé škrábnutí."

"Škrábnutí?" Ronan se pochybovačně zadíval na nebezpečně vyhlížející šíp.

"Měl jsem štěstí, chlapče. Mířil mi přímo do srdce, ale odrazil jsem ho tady tím štítem, který mi dal tvůj táta. Škoda, že jsem ho odrazil dolů. Zasáhl mě rovnou do rodinných klenotů. To je tedy něco, co říkáš? Být přibodlý k zemi za koule!" Rozesmál se, ale jeho smích se změnil v chraptivý kašel, který lomcoval celým jeho tělem. Ronan fascinovaně pozoroval, jak přitom konec šípů poskakuje.

"Určitě to strašně bolí," poznamenal soustrastně.

"Ne, ne." Starý Palin nedbale mávl rukou. "Svým zvláštním způsobem je to skoro příjemné." Dýchal pomalu a s viditelnými obtížemi. Ronan ho obešel a přistoupil ke studni, odkud vytáhl plný okov vody. Pak Palinovi opatrně sundal helmu, několikrát jí prudce udeřil o roubení studny, aby vypudil různá drobná zvířátka, jež se do ní dostala z Palinovy kštiny, a naplnil ji vodou. Podal ji starci, který se vděčně napil.

"Ách! Díky, Ronane. Jsi hodný chlapec. Asi po otci, řekl bych." Povzděchl si. "Měl pravdu, ten tvůj táta. Říkal, že bychom se měli mít před Nekrosem a jeho kmenem na pozoru. Měli jsme ho poslechnout."

Při zmínce o Nekrosovi pocítil Ronan takový nával vzteku, že se mu málem udělalo špatně. Zjistil, že má chuť provést někomu něco hodně nepříjemného pomocí zaostřeného kůlu. "Paline," prohlásil rozhodným hlasem. "Přisahám, že nenaleznu odpočinku, dokud nenajdu Nekrose a nepošlu jeho černou duši do temných hlubin, které ho zplodily!" Palin se bolestivě zasmál. "Kde jen jsem tu frázi už slyšel? Temné hlubiny, které ho zplodily, no jistě! Čteš příliš mnoho kronik, chlapče!" Popadl Ronana za rukáv a přitáhl si ho blíž. "Poslouchej mě, synku. Pro parchanta, jako je Nekros, nejsi žádný protivník. Alespoň teď ještě ne, i když tvůj otec do tebe vkládal velké naděje. Musíš se naučit bojovat. Zapiš se do školy pro válečníky. Musíš jít do Port Raidu, na západním pobřeží. Nauč se bojovat..." Pak se jeho hlas vytratil a stisk jeho ruky na chlapcově zápěstí povolil.

"Starý Paline! Neopouštěj mě!" Ale když Ronan uviděl starcův skelný pohled a ochable pokleslou spodní čelist, pochopil, že to nemá cenu. Smutně vstal a rozhlédl se. Ještě včera měl domov, rodinu, přátele... Nyní zůstal úplně sám. Nezbylo mu nic, pro co by stálo za to žít.

Kromě pomsty.

MĚSTO

Tak byl Edmak, kmen Ronanův, zničen. Nekros Černý naplnil jejich osud, a proto byl v zemi Tak znám pod jménem Edmak Bane, neboli Edmacká zhouba...

...a tak ve věku šestnácti let přišel Ronan do Port Raidu, přístavního města, které se nacházelo na západním pobřeží Frundoru. Drsné a nebezpečné to bylo město, kde se představitelé tří svobodných ras, trpaslíci, elfové a lidé, mezi sebou mísili. Námořníci z bezpočtu lodí mířili do Starého města a mnoho bylo těch, kdo završili svůj osud setkáním s elfy v temných uličkách...

-Růžová kniha Ulaye

Ronan kráčet rušnou ulicí a s úžasem si prohlížel divy Port Raidu. Přestože tu byl už tři dny, pořád si na to ještě nedokázal zvyknout. Měl pocit, jako by na něj ty staré domy z červených cihel tyčící se nad ulicemi do výše tří i čtyř pater padaly. Děsil se lidí, kteří se na něj mačkali, jak spěchali kolem, ale ti si jeho existenci vůbec neuvědomovali. Ustavičný rámus ho ohlušoval. Přesto mu to místo připadalo neskutečně skvělé. Bylo tak živé!

Lidé se vykláněli z oken a pokřikovali po sobě. Stáli ve vchodech domů a pokřikovali po sobě. Tísnilo se na ulicích a pokřikovali po sobě. Vyměňovali si pozdravy nebo novinky, vychvalovali svoje zboží, uzavírali obchody, a to všechno z plných plic. Majitelé krámů, stánkaři i pouliční prodavači nabízeli svoje zboží, bojovníci se důležitě procházeli kolem a děvky a světci se věnovali svému řemeslu. Aroma cizokrajného koření a ovoce na stáncích se mísilo s dýmem z kadidla páleného v chrámech a vůněmi tuctů různých kuchyní, jež se linuly ze dveří nesčetných barů a jídelen a po nichž se člověku sbíhaly sliny.

Ronan se díval, jak dva mniši řádu Požitkářů sedmého dne zastavili loudající se prostitutku a začali s ní smlouvat cenu za její účast na příštím večírku. Pak se náhle ozval zvuk otevíraného okna a tlumené zavolání shůry a Ronan, stejně jako všichni ostatní, spěšně hledal úkryt. Ze středu náhle prázdné ulice se ozvalo nechutné plesknutí a pak se lidé zase vrátili ke svým předchozím činnostem, jako by se vůbec nic nestalo. Ronan se lehce usmál a pokračoval v procházce. Pomalu se tady začínal orientovat. Přinejmenším se naučil (a nikoliv příjemnou cestou), že když uslyší z okna nad svou hlavou „Zóóórtamdole!“, musí rychle uskočit, jinak bude mít na hlavě obsah něčího nočníku. A také už věděl, že ve velkém městě nesmí věřit nikomu.

Toho dne, kdy sem přišel, neurazil ani dvacet kroků od městské brány, a už ho o veškerou hotovost, raneček a boty připravili tři různí a velice příjemní cizinci. Nejspíš by přišel i o plný vozík zbraní, jež ukoval jeho otec, ale ten další, co ho zastavil, byl příliš sebevědomý a pokusil se ho přemluvit, aby mu k nim přihodil i šaty, které má na sobě. Naštěstí tentokrát zvítězil zdravý rozum. Ronan se pověsil na vozík a tlačil ho ulicemi tak dlouho, dokud nenašel krám označený jako „Mečtřství a zbrojní impérium Poctivého Elrika“. Elric (starý bělovlasý bojovník s jednou rukou a dechem, kterým mohl sloupávat tapety) v něm našel zalíbení a varoval ho před pastmi číhajícími ve městě na nevinné mladíky, kteří přijdou z venkova. Pak si prohlédl Ronanovo zboží a nabídl mu velice slušnou cenu šedesáti stříbrných tablonů za všechno. Teprve následujícího dne, když Ronan šel kolem krámu Poctivého Elrika znovu a uviděl, že jeden z jeho třiceti mečů je ve výkladě nabízen za deset tablonů, zjistil, že možná zase tak slušná nebyla. Šedesát tablonů bylo ale i tak menší jmění. Ronan si byl jist, že by ho do válečné školy přijali i za méně.

Pak došel do Starého města a zařídil si ubytování v přístavní hospodě. Majitel se ho zeptal, jestli chce na noc hamejznici. Ronan sice nevěděl, co to ta hamejznice je, ale myslel si, že by to mohl být nějaký druh cibule, a tak řekl, že ano. O chvíli později stál u baru s žejdlíkem zázvorového piva Šotek, když hostinský přivedl dovnitř hamejznici objednanou válečníkem, který se právě ubytoval. Ronan strnul. Oči mu vylezly z důlků. A pak mu vylezly ještě o kousek. Hamejznice byla žena! Měla opálenou hebkou pleť, skoro stejné tmavou, jako byla ta jeho, dlouhé, leskle černé vlasy jí spadaly až k pasu, rty měla jako nafouknuté pumpičkou a pohled tak plamenný, že by se od něj vznášel snad i sníh. A ta postava! Ronan si nikdy nepomyslel, že by žena mohla být tvarována takto. Letmo pohlédla jeho směrem a usmála se na něj a Ronan musel spěšně odejít, protože se vážně obával, že by mu jinak explodoval podbřišek. V houstnoucím soumraku se procházel po nábřeží a prohlížel si lodě. Hemžilo se to tady drsným námořnickým lidem všeho druhu a četní jeho zástupci mu mumlali do ucha podivné návrhy. Ronan si nebyl tak docela jist, co po něm vlastně chtějí, ale cítil, že by to jeho otec neschvaloval. Zpočátku měli tendenci ho obtěžovat, ale rychle zjistil, že stačí položit ruku na jilec meče a něco zavrčít, a dají mu pokoj.

Právě si prohlížel obzvlášť prostopášně vyhlížející loď (jmenovala se Chlípny snílek a patřila otrokáři z Unch Havenu), když jeho pozornost upoutal zvuk tříštícho se skla. Otočil se a uviděl malou skupinku lidí sedících na zápraží svíčkařství. Elfové! Ale ne takoví, jaké si je Ronan vždycky představoval podle příběhů, které četl. Elfové přece měli být Půvabným lidem - spanilí ve tvářích, vždy usměvaví a zpívající - jenže tihle byli všechno, jenom ne tohle. Šaty měli špinavé a rozedrané, rysy v obličejích strhané, kleli nebo si něco mumlali a mávali lahvemi čiré tekutiny zabalenými v hnědých papírových pytlicích. Jeden z nich se shýbal nad hromadou odpadků a šťoural se v ní skleněným střepem, až našel starou špinavou láhev. Pak se vrávoravě vydal kolem Ronana ke schodům vedoucím k moři, kde do ní nabral mořskou vodu. Láhev vzápětí pozvedl ke rtům a žíznivě pil, až se mu podlomila kolena a on se ztěžka posadil na schody s nohama ve vodě. Ronan byl šokovaný a zklamaný. Tohle bylo ještě horší, než když jednou vešel bez zaklepání do chatrče bratra Cudnosti a přistihl ho, jak provádí něco ošklivého s kozou. Teprve až když se vrátil do hostince a promluvil si s majitelem, dozvěděl se celou pravdu o elfech.

Náhle byl Ronan vtažen zpátky do reality duněním kostelního zvonu. Vysoko na střeše uviděl dva bratry řádu Požitkářů sedmého dne, jak tahají za provaz. Ronan se začervenál a rychle se odvrátil. Ještě nikdy neviděl zvon tak obscénního tvaru. Pak si uvědomil, že už je devět hodin. Přejde pozdě - a tohle je jeho první den ve válečnické škole! Rázně vykročil vstříc své budoucnosti, sebevědomě se prodíral davem, ruku na jilci meče jako pravý bojovník. Alespoň ve svých představách už jím byl: hrdým, vznešeným a hrozivým válečníkem Ronan Strašlivý zvaný Bojovník proti zlu a Zabijáč zástupů. A najednou byl tam, tvář v tvář své budoucnosti, přímo v řadě krámků a obchodů. Na jedné straně byly potřeby pro nekromanty - „El Khouzla“. Na druhé „Čerství otroci“. A mezi nimi nejlepší válečnická akademie na severozápadním pobřeží (alespoň to tvrdil hostinský) - „Britý“.

Ronan prošel předním vchodem a zjistil, že se ocitl v přijímací hale, která nepřipomíná žádnou místnost, kterou kdy viděl. Stěny byly vymalovány velice přátelskými odstíny šedé a růžové a visely na nich překrásné tapiserie s výjevy ze života některých proslulejších a krvežíznivějších absolventů ústavu. Podlaha byla pokryta tím nejtlustším kobercem, na jakém kdy Ronan stál, a ze závěsných kořenáčů a truhlíků vyrůstaly cizokrajné rostliny. Na jedné straně stál masivní psací stůl a vedle něho registratura. Na stole byl kalamář s perem a přihrádky na vyřízenou a nevyřízenou poštu plné důležitě vyhlížejících dokumentů na papíře i pergamenu. Za stolem seděla půvabná, ale (podle Ronana) příšerně hubená dívka, která okázale ignorovala papíry a věnovala se malování nehtů nějakou podivnou modrou tekutinou z lahvičky.

Po chvíli vzhledla a obdařila ho dokonale neupřímným úsměvem. "Ahoj, já jsem Lenya, dělám na příjmu, co pro tebe mohu udělat?" Její hlas zněl, jako by se nezměnil od jejich osmi let.

"Chci se zapsat. Do válečnické školy."

"Hm-mm." Ze zásuvky vytáhla formulář a hned jej začala vyplňovat. "Jméno?"

"Ronan."

"Příjmení?"

"Cože? Jo tak... Kov... ehm, Smith. Ronan Smith."

Pátravě se na něho zadívala. "Tak Smith, jo? Jsme tak trochu na útěku, ne?"

"Cože?" Ronan byl upřímně zmaten.

"To je jedno." Pokračovala v psaní. "Válečnická fakulta. Do které třídy? Začátečnické, pro zelenáče, novice, zkušené, protřelé, smrtelné nebezpečné nebo dokonale parchanty?"

Ronan cítil, že se jeho sebevědomí vytrácí jako voda struhou. "Začátečnické," zamumlal.

"Denní studium, nebo při zaměstnání?"

"Při zaměstnání, prosím."

"Dobře. Zápisné dělá třicet tablonů, prosím. Pokrývá to školné na první semestr, ubytování a stravu. Za knihy, zbroj, zbraně a případná válečná tažení se platí zvlášť. Tady podepiš." Podala mu pero a pergamen. Ronan jí dal peníze a podepsal. "Jestli se tu chceš porozhlédnout, je to tady." Ukázala na dveře za sebou. "Třetí dveře vpravo. Dnes vyučuje Tazmir Rychlý břit. Rád si s novým studentem nejprve promluví. On nerad mrzačí lidi, které osobně nezná." Zbytek Ronanova sebevědomí zmizel se skoro slyšitelným zakloktáním a přepadla ho neodbytná touha svinout se na podlaže do klubička s palcem v ústech. Když otvíral dveře, ruce se mu třáslly jako větve osiky. Hrozilo akutní nebezpečí, že se Ronan Strašlivý, nazývaný Bojovník proti zlu, promění v Ronana Vystrašeného zvaného Promočené kalhoty.

Bojovník se zjizvenou tváří se skrčil a meč mu zasvištěl těsně kolem hlavy. Okamžitě zaútočil vlastním masivním mečem, kterým máchal jako kosou, ale jeho protivník byl rychlejší než had a ostří se s hlasitým zazvoněním srazilo. Na okamžik se zdálo, že oba muži znehybněli, zatímco se snažili pouhou silou svých svalů navzájem přetlačit, a jediný zvuk, který se v místnosti ozýval, byl jejich zrychlený dech. Pak od sebe odskočili; zjizvený bojovník využil odkrytí a zaútočil na svého soupeře z boku. Ten však byl připraven. Jediným plynulým pohybem paríroval a pak udeřil. Špička jeho meče vystřelila k protivníkovi nechráněnému hrdlu... a zastavila se pouhý vlásek před ním. Na okamžik oba stáli bez hnutí, pak se zjizvený bojovník zasmál a ucouvl.

"Máš pravdu!" zvolal. "Je to skutečně impozantní meč!"

"Jo," odpověděl jeho protivník pyšně. Pozvedl ho a na černých a stříbrných ornamentech vyleptaných do ostří se zalesklo světlo. "Je to nový Orkmorský Hlavoštěp. Překrásný kousek. Lehký, dobře ovladatelný, rychlý. Řeknu ti, je to radost vrazit ho někomu do břicha!"

"A vypadá pěkně zlověstně!"

"To bych řekl! V ostří jsou vyleptány runy moci. Není to jen ozdoba. Všimni si, jak jsou rozmístěné. Ty drobné zářezy zlepšují proudění vzduchu. Když ten meč taháš někomu z těla, vzduch může proudit dovnitř, takže čepel jde snadněji ven. Vykluozne jako z másla! A taky se snadno čistí. Víš, jak dokážou střeva zasvinít meč..."

Bojovník se odmlčel a podíval se ke dveřím tělocvičny. Venku na chodbě vysoký, hubený mladík, který ještě před okamžikem pozoroval jejich cvičení s výrazem zděšení v obličeji, právě zvracel zbytky snídaně.

Ronanovi trvalo plných deset minut, než se vzpamatoval natolik, aby čelil všem hrůzám, které eventuálně mohla skrývat třetí místnost. Otevřel dveře a zjistil, že se nachází v dlouhém, dobře osvětleném pokoji. Podlaha byla vyrobená z pospojovaných nažloutlých destiček, vyleštěných, až se blýskaly. Celá stěna po jeho pravé straně byla pokryta obrovským zrcadlem. U protější stěny stála řada skříněk, několik židlí a nízký stůl. Dveře za ním vedly do bíle vykachlíkované umývárny. Kolem stěny byly v pravidelných intervalech rozmístěny květiny v kořenáčích, ale ani jejich vůně nedokázala překrýt vtíravý pach mužského potu. Ve vzduchu bylo tolik testosteronu, že by se do něj dal zapáchnout klacek.

Několik bojovníků se uvnitř převlékalo, jiní se rozehrávali cvičením před zrcadlem. Až na dvě výjimky byli všichni velcí, svalnatí a strašní. Ti dva byli trpaslíci. Byli malí, mimořádně svalnatí a strašní. Oba měli železné helmy s rohy a splývavé plnovousy rozdělené uprostřed do dvou pramenů. Jeden si brousil válečnou sekeru a vyluzoval přitom vysoké, skřípavé zvuky, ze kterých se Ronanovi ježily chloupky na šíji.

Ronan dovrávoval k židli. Už mu zase bylo nevolno. Neodvážil se na nikoho podívat, a tak popadl namátkou jeden z časopisů, které ležely na stole. Jmenoval se Zab! Rychle ho zase odložil, ale zvědavost nakonec zvítězila a sáhl po jiném, který se jmenoval Tni! Na obálce byl směšně pohledný mužský model oblečený ve stylizované zbroji. V ruce držel uťatou hlavu. Ronan zamrkal a pak začal číst obsah. „Odborné stěti - jak jít po krku!“... „Berserki - i po všech těch letech stále stejně šílení!“... „Škrčení - to jim zatne tipec!“

V tom okamžiku se dveře na druhé straně místnosti otevřely a dovnitř vešla hora masa doprovázená dívkou z příjmu.

Vypadalo to, jako když se můra snaží stačit supovi. Tazmir. Svaly se mu nadouvaly pod ebenovou kůží jako pytle melounů, oči mu plály rudě jako uhlíky v kovářské výhni a v obličejí měl vepsáno slovo ‚vrah‘ (doslova - vytetované na čele). V závěsu na zádech měl meč dlouhý alespoň pět stop. Děsivý macho efekt poněkud kazily baletní piškoty z měkké plsti a teplé návleky na kotníky, které nosil. Rážoval si to místností a přitom četl ve formuláři, který mu dívka podala. Náhle se zastavil.

"Toho jako instruktora v žádném případě nepřijmu," prohlásil a plácl rukou přes pergamen. "Koukni se tady... předchozí zaměstnání. Berserker, vidíš?" Vrazil jí pergamen do ruky. "Poslední berserker, kterého jsme přijali, nám zrušil celou třídu za jediné odpoledne. Ztracení cvoci! Říkal, že ho popadly ty jeho bolesti hlavy... Sežeň mi někoho jiného. A teď, kde je ten nový chlapec?"

Ronan roztřeseně vstal. Byl si až příliš vědom, že jeho obvod hrudníku je patrně menší než obvod Tazmirova bicepsu. Starý válečník na něj upřel pohled plným soucitu.

"U bohů," řekl. "Oni nám je snad posílají přímo z jeslí!" Přistoupil blíž a prohlédl si Ronana, který mu pohled oplatil. Jakkoliv byl Tazmir strašný, nečišelo z něj takové zlo jako z Nekrose. Budil dojem, že přestože by vás mohl zabít, hned jak se na vás podívá, udělá to čestným, čistým a rychlým způsobem. Ronan ke svému překvapení zjistil, že se mu ten muž začíná líbit. A co bylo ještě překvapivější, bylo to asi vzájemné, protože se Tazmir náhle zašklebil a poplácal Ronana po zádech (přičemž mu skoro zlomil páteř). "Vítej ve válečnické škole, chlapče!" zahřimal. Ronan okamžitě pocítil, že byl přijat. Tohle byl začátek. Tohle teď byl jeho domov. Za tři roky z něj bude válečník! Za předpokladu, že v téhle smečce vražedných maniaků tři roky přežije.

INTERSTICIUM

Mnozí byli slavní válečníci, kteří se svému řemeslu vyučili ve škole Tazmira Rychlého bříty ve Starém Port Raidu. Orgon Strašlivý, jenž jezdil po pravici elfího knížete Evelyny na jeho dlouhém tažení proti východním orkům, nyní známém pod jménem Evelynova válka... Drax Divný, který jedné památeční noci přepil v orkvilské vinárně draka Fauda... ale zdaleka nejmocnější ze všech byl Ronan Mágobijec, syn Kováře. Silná byla jeho paže, ostrý jeho meč a věhlasná pověst válečníka! Pomstou se obořil na ty, kdož žili ze lži a podvodu, a mnohý bulvární žurnalista tehdy ve strachu o svůj život z města uprchl...

-Růžová kniha Ulaye

Ronan seděl v holičském křesle a prohlížel si svůj odraz v zrcadle, zatímco Vosene Camp, elfský kadeřník z Loth'Orealu, na něm usilovně pracoval a žvanil. Bylo úžasné, jak se za ty čtyři roky změnil. Čtyři roky přísného výcviku. Čtyři roky vysokoproteinové diety a posilování. Pomalu si protáhl biceps velký jako lidská hlava. Jeho vlastní otec by ho teď nepoznal. Ale byl by na něj hrdý. Vítěz ceny memoriálu Orgona Strašlivého... jediný student školy, který v souboji muže proti muži porazil samotného Tazmira...

Vosene za jeho zády přestal pracovat a pyšně poodstoupil. "Tak! Není teď pán přímo deliriózně spokojený?" Ronan se přinutil vrátit do současnosti a soustředit pozornost na své vlasy. Chvilí jen mlčky civěl a pak se mu po tváři pomalu rozlil užaslý úsměv. Páni! Tak to je teda vážně nářez!

Už celé měsíce mu Vosene neustále vnucoval něco, čemu říkal dredy. Ronan neměl potuchy, co to má být, ale vzbuzovalo to dojem něčeho, co by mohlo budit respekt u nepřátel.

Ale tohle ještě předčilo jeho očekávání! Pohnul hlavou a dlouhé copánky se mu zavlnily kolem ramen jako klubko vztekklých hadů. Jo!

"Tedy Vosene...! Na to si plácnem!" Ronan napřáhl dlaň.

Vosene se na něj zadíval a pak vážně pozvedl obočí. "Raději ne, pane - své ruce ještě budu potřebovat."

Ronan se zašklebil, pak vstal a hodil elfovi stříbrný tablon. Měl toho kadeřníka rád. Pro elfa nebylo snadné usadit se v Port Raidu a zdržovat se uvnitř za pevně zavřenými okenicemi, kdykoliv zavála bríza od moře. Ale Vosene si našel vlastní způsob, jak nepropadnout pití mořské vody. Jak mu jednou řekl: "Stačí, když si přivoním k vlasům námořníka, a jsem hotový, lásco."

Ronan si zasunul meč do závěsu na zádech a vyšel ven na rušnou ulici. Nyní nosil meč válečníka (více než pět stop lesklé oceli; byl tak těžký, že ho Vosene vůbec nedokázal zvednout) podle jižanského stylu na zádech. Toho párátka, které si s sebou přinesl do Port Raidu, se zbavil už dávno. Minulost mu teď připomínala jen jediná věc... useknutá hlavička plyšového medvídka, kterou měl zavěšenou na koženém řemínku kolem krku. Při chůzi se prsty mimovolně dotkl jednoho jeho ouška. Zítra ho čeká promoce, vyvrcholení jeho čtyřletého úsilí. (Více informací o Ronanově pobytu ve válečnické škole najdete v knize Maxona Malého Ronan - život s akné nebo Ronan - od boje s uhry k boji s obry od Welbužského Písaře.) A pak bude konečně moci naplnit skutečný smysl svého života. Někde ve světě žije parchant, který si říká Nekros. A Ronan ho jednou vypátrá, i kdyby na to měl prasknout celý zbytek jeho života.

KNIHA DRUHÁ

PÁTRÁNÍ

...mnohé slavné hospody byly v těch časech. Nejlepší - tak lidé alespoň tvrdili - byla legendární Ztracená trpasličí knajpa, avšak ten proslavený podnik byl zrakům obyčejných smrtelníků dlouho skryt. Dozajista nejpodivnější byl Trojský dřevěný domek vystavěný při obléhání slavného města útočícím vojskem. Ti plánovali zanechat ze dřeva vystavěnou hospodu na kolečkách před bránou, plnou dobře ozbrojených válečníků, a pak naoko ustoupit. Potom, až by byl Dřevěný domek do města vtažen, by válečníci počkali, až nastane noc, a vrhli by se na spící obránce. Běda, ten

důmyslný plán však selhal, neboť než se setmělo, byli vojáci uvnitř na boj příliš opilí a o nic jiného zájem nejevili než ve výčepu sedět a hlasy strašlivými pijácké písně hulákat... Nejstarší a nejizolovanější podnik těch dob byla pravděpodobně Hospoda na okraji temnoty, která stála v severním výběžku Lesa snění...

-Růžová kniha Ulaye

Hospoda na okraji temnoty stála v malé vesničce Bol na jižním okraji Nevacomských plání, kde se stýkala Velká východní cesta s Jižní přímou cestou. Kdysi, už velice dávno, to byl vzkvétající podnik, kde se nabízelo dobré pivo a nocleh pocestným všeho druhu. Nyní to s ní ale šlo od deseti k pěti. Jen málo lidí teď putovalo na sever do Nevacomských plání a strach před kočovnými kmeny a tlupami orků je odrazoval od cesty na východ. Čas od času se tady zastavil osamělý trpaslík na cestě ze své domoviny k Severním horám, nebo skupinka elfů putujících z Lesa snění na plážovou párty na pobřeží, ale to bylo vše.

Přesto si její majitel, Watal Kamenná tvář, nepřipouštěl žádné starosti. Pomalu přicházel do let, a jak často říkával svým nemnohým štamgastům, jeho záda už nebyla jako dřív. Každodenní davy povykujících zákazníků dožadujících se pití, jídla a čistého povlečení ho začínaly znáhat. Místní a občas nějaký ten pocestný uživili jej i jeho ženu. Jistě, hospodě by nějaká ta oprava prospěla, ale i tak nejspíš vydrží déle než on. Zadumaně si prohlédl povlak prachu a pavučin na lahvích pití, které stály na horní polici. Jestli obchody půjdou pořád stejným tempem, přežije ho i většina jeho zásob. Začal utírat barový pult hadrem, který byl ještě špinavější než ty lahve. Bar samozřejmě utřít nepotřeboval, ale utírání baru bylo to první, co vás v téhle branži naučili, a časem se z toho stalo instinktivní jednání. Přitom si prohlížel dnešní hosty. Byl tam jeden kočující trpaslík oděný v kroužkové košili a železné přilbě, který seděl u praskajícího ohně a četl si v lehce oplzlých trpasličích novinách Drobné zprávy. Pak tam byla skupinka elfů vracějících se z Port Raidu - ti klimbali v koutě a pěstovali si prvotřídní kocovinu. Na opačné straně výčepu seděl u stolu muž, obchodník s meči, patrně na služební cestě. Zdálo se, že na někoho čeká, a ten někdo už má zpoždění. Šaty měl potřísněné nějakou přišernou bílou sraženinou, kterou měl v hojně míře potřísněné i vlasy a obličej. Pokaždé, když se pohnul, se kolem něj zvedl oblak bílého prachu, který za ním na zemi vytvářel cestičku.

Watal znovu přetřel barový pult, jen pro případ, že by se prach dostal až tam. Člověk nemohl být nikdy dost pečlivý. Zrovna začal uvažovat, jestli by neměl jít trochu otřít i stoly, když se otevřely dveře a dovnitř zavanul vítr tak prudce, až oheň zaplápolala a kolem obchodníka se zvedl bílý prach. Watal na to zareagoval pozvednutím obočí a pak se zadíval na postavu, která stála ve dveřích. Byl to bojovník, mohutný, s tmavou pletí, s vlasy spletenými do copánků, jež se mu svíjely kolem hlavy jako černí hadi, a s obrovským mečem zavěšeným v pochvě na zádech.

Bojovník ze staré školy, pomyslel si Watal. Dnes už jich člověk moc nepotká. A vypadal našťvaně.

Ve skutečnosti byl Ronan mnohem našťvanější, než by byl kdokoliv jiný, kdo strávil dva roky hledáním vraha svého otce a nezaznamenal při tom sebemenší úspěch. Měl na kontě množství drobných vítězství, když hájil dobro před zlem, a získal si mezi nejnebezpečnějšími elementy Západních zemí reputaci chlápka, se kterým je lépe si nic nezačínat, ale zdálo se, že o Nekrosovi nikdo už několik let neslyšel. Nyní - na radu věstkyně, kterou před časem konzultoval - mířil na východ. Řekla mu, že se se svým osudem setká za pramenem Velké řeky Leno. Také mu prozradila, že se dříve živil čištěním oken, jeho pravé jméno je Muriel a jeho otec byl podomní obchodník. Ne nadarmo byla věstkyně známá jako Manye Mišuge. Přesto se rozhodl jejím doporučením řídit. Stálo ho bronzový tablon a nic jiného ho tak jako tak nenapadalo.

Ronan zůstal chvíli stát u dveří a mlčky si prohlížel výčep, pak zamířil k baru. Navzdory praskajícímu ohni tu vládl chlad a šero a vzduch páchl vlhkým prachem. Na druhé straně, podle lesu píp na barovém pultu se dalo předpokládat, že tady alespoň měli slušný výběr piva.

"Korbel Mantichory, prosím, hostinský."

"Je mi líto. Tuhle značku už nevedeme. Není po ní poptávka." Hostinský na znamení pokání znovu přetřel bar.

"No dobře, tak tedy korbel Staré sleziny." Ronan si ten orkský kvas za posledních pár týdnů, které strávil ve Vysokém Menealu pronásledováním tlupy horských trolů terorizujících vesnice, docela oblíbil.

"Stará slezina! Taky jsem ji mívál rád!" povzdechl si Watal při té vzpomínce zasněně. "Potíž je v tom, že se na tuto stranu hor už nevozí..."

O několik minut později Ronan nejistě zíral na korbel Bělovousovy holby, jediného piva, které hospoda vedla. Holba, která byla známá jako nejmizernější pivo na západě, byla obvykle zvětřalá a bez chuti. Ronan se opatrně napil. Čekalo ho překvapení. Tahle Holba byla sice ještě zvětřalejší než obvykle, ale chuť měla! Pokusil se nešklebit. Že by se začala vyrábět s novou octovou příchutí? Na druhé straně to bylo jediné pivo v okruhu dvaceti mil...

Watal zaujal obvyklou pozici, na slovíčko se zákazníkem a přitom leštil sklenici, která se už teď jen blýskala. (Leštění sklenic bylo to druhé, co vás v branži naučili.)

"Hezký večer, pane." Ronan si vzpomněl na studený vítr a dešť, které ho donutily vyhledat přístřeší, a přešel to bez komentáře. Hostinský se nevzdával. "Co tě zavedlo do těchto končin? Na výpravě, na výpravě?"

"Jo, tak nějak." Hostinský na Ronana proti jeho vůli udělal dojem. Zdálo se, že starouš je bystrý. "Jak jsi to poznal?"

"Většina válečnických týpků, kteří tudy projdou, jsou na nějaké výpravě. Pokaždé mají ve tváři stejný výraz: vznešený, leč našťvaný."

Na okamžik zavládlo ticho, v němž si Ronan jeho slova přebíral. Zamyšleně se napil piva a vzápětí si přál, aby to neudělal. Jeho chuť se nijak nezlepšila. Trpaslík u krbu obrátil list a začal si číst o „Noci vášně Pomilováníhodné Leny a Thorina Pavězy.“ Jeden z elfů v koutě tiše zasténal a sevřel si hlavu dlaněmi. Ostatní spali. Obchodník si Ronana soustředěně prohlížel.

"Nesvěděl se ti náhodou některý z nich, jak... ehm... jak se jim doopravdy povedlo, hmm... dosáhnout cíle výpravy?" zeptal se Ronan nenuceně.

Hostinský podržel vyleštěnou sklenici proti světlu. Třpytila se jako diamant. Nebylo na ní jediné zrnko prachu. Jen tak

pro všechny případy ji znovu začal leštit. "Ne, ale to ani dost dobře nemohli, že? Žádný z nich ho ještě nedosáhl."
"Cože?"

"Ať se propadnu, jestli vím, proč si vy bojovníci vždycky vybíráte tak těžké cíle. Pátrání po svaté láhvi od vína světce Tima... nebo hledání Zpívajícího meče... člověk tím promarní celý život, a na konci pořád ještě nic nemá." Odložil sklenici a nahnul se přes bar. "Pokud jde o mě, vybral bych si něco snazšího. Například výpravu pro novou košili nebo pátrání po otvíráku na konzervy. Člověk se ráno probudí, pořádně se nasnídá, absolvuje výpravu, a pořád mu ještě zůstane odpoledne volné."

Ronan v duchu napočítal do deseti. Svět byl plný chytráků a už dávno pochopil, že zůstat kladným hrdinou znamená rozsekat na kusy jenom ty opravdu zlé. Něco v jeho výrazu však hostinskému napovědělo, že se ocitl na tenkém ledě, a proto rychle pokračoval.

"Takže... co hledáš ty?"

"Pomstu. Pátrám po Nekrosovi Černém. Znáš ho? Velký chlap. Zloduch. Zanechává za sebou hory mrtvých." Ronan se lehce napjal. Cítil, jak se mu obchodníkův pohled zavrtává do zad.

Hostinský se na chvíli zamyslel. "Hmm. Nemyslim, že bych..." Přistoupil ke dveřím do sklepa a křikl dolů. "Ethel! Známe nějakého Nekrose Černého?"

"Není to ten, co se nastěhoval na sedmičku?" odpověděl ječivý hlas.

"Ne, to je Dakros Nadměrný."

"V tom případě ho neznáme. Ale zatraceně...!"

Ze sklepa se ozvalo hlasité řinčení. Hostinský došel k tabulce s nápisem 'Nezapomenout koupit', která visela na stěně, a křídou tam připsal: 'Skleničky.' Pak se zase vrátil za barový pult, potřásaje přitom hlavou.

"Ne, je mi líto. V tomto směru nemohu sloužit."

"Ale já možná ano," ozvalo se za Ronanovými zády. Když se otočil, zjistil, že se k němu bíle skvrnitý obchodník blíží s rukou napřaženou.

"Ahoj," pokračoval. "Já jsem Belladon." Obdivně si prohlédl Ronanův meč. "Hej! To je skvělá zbraň!"

"Vlastně do mečů dělám. Jsem obchodní zástupce (pro oblast jižního Frundoru) Orkmorské mečířské společnosti."

Potřásl si rukama a k zemi se snesla sprška bílého prachu. "Právě se vracím ze zasedání v Unch Havenu. Vyjel jsem odtamtud v pátek ráno. Víš přesně, co teď řekneš, příteli!" Pozvedl obě ruce v obraně před nevyslovenou námitkou. Ronan cítil, jak se mu stahuje hrdlo. "Dostat se z Unch Havenu sem trvá více než tři dny. Samozřejmě, že ano, když se dáš po Západní cestě a pak po Jižní přímé, jako to dělá většina lidí. Ale já jsem si to do Carn Betw zkrátil přes hory, a tady mě máte." Podíval se na svůj bíle skvrnitý oděv a smutně pokračoval: "Jasně, vím, co chceš říct. Má to svoje nevýhody. Člověk musí projít Lesem milionu holubů. Ale když chceš ušetřit čas, je tahle cesta k nezaplacení."

Ronan si povzdechl. S různými prodejci se už setkal a věděl přesně, jak bude hovor pokračovat. Belladon mu nejdříve poví, jak jeho kůň absolvoval celou cestu jen s půl pytlíkem ovsu, pak přidá pár hobitích vtipů, zeptá se na Ronanův sexuální život a nakonec se mu pokusí prodat meč. Odvrátil se a zasmušile upřel pohled do sklenice Bělovousovy holby. Belladon se tím nenechal odradit.

"Nebudeš mi to věřit, ale můj kůň absolvoval celou cestu jen s půl pytlíkem..."

Za jeho zády se ozvalo tiché zasvištění, pouhé šeptnutí kovu na kůži, zvuk, jaký vyluzuje meč opatrně vytahovaný z pochvy. Ronan zareagoval instinktivně. Bleskurychle se otočil a špička jeho dýky spočinula na Belladonově krku. Obchodník strnul s mečem napůl z pochvy a v obličejí získal barvu čerstvého holubího trusu. Ronan mu nehnutě hleděl do očí.

"Hej!" Znělo to jako přidušené zakrákání a Belladon se pokusil polknout. V hrdle měl náhle dokonalé sucho; cítil se, jako by právě polkl kus křídý o velikosti fotbalového míče. Zkusil to znovu. "Chtěl jsem ti jen ukázat svůj meč! Je to nádherný kousek, náš poslední model Orkmor Hrotomatik, určitě by sis ho zamiloval a já jsem přece obchodník s meči, u Tranny!" Strach způsobil, že jeho hlas stoupal přes několik oktáv a zaslechnout poslední slova by nejspíš dělalo potíže i netopýrovi.

Ronan si Belladona dál mlčky prohlížel a obchodníkova vnitřnost se přitom postupně měnila v ledovou tříšť. Ronan to však nedělal pro efekt. Měl před sebou dilema. Jednoduše řečeno nevěděl, co dál.

Když začínal ve válečnické škole, představoval si, že všechno bude docela prosté. Bude pomáhat dobrým lidem a zabíjet zlé. Potíž byla v tom, že mezi jedněmi a druhými byla obrovská šedá oblast, na jejíž existenci ho nikdo neupozornil. Například takový Belladon. Nikdo, kdo se za vašimi zády snaží nenápadně tasit meč, nemůže pravděpodobně mít čisté svědomí, jenomže tenhle chlápek se opravdu prodejem mečů živil a Ronana nenapadal žádný důvod, proč by ho měl chtít zavraždit. Instinkt mu napovídal, že je to zloduch a patrně si zaslouží dobrodiní rychlé dekapitace, morální zásady vštípené jeho otcem a romantickou literaturou, kterou hltal v dětství, ho od toho však zrazovaly. Výsledkem bylo, že se nedokázal přinutit zabít někoho, kdo by snad mohl být neviný.

Nakonec se rozhodl, že Belladonovi dopřeje dobrodiní pochybnosti, a zastrčil dýku do pochvy. Pak si pomyslel, že by udělal přátelské gesto, kdyby si s tím chlapíkem chvíli poklábal, a vytáhl svůj dlouhý meč. Ale pouhý pohled na pět stop břitvově ostré oceli měl na cizince zvláštní účinek. Roztrásl se jako elf ráno po cestě po moři, vycenil zuby způsobem, který používají lidé, když chtějí vypadat velice, velice přátelsky a začal zoufale blábolit.

"Ne, prosím! Nedělej to! Mohu ti být užitečný! Poslyš, ty se zajímáš o Nekrose? Byl vůdcem Fallonského kmene, že, toho, co před několika lety drancoval okolí. No a já jsem slyšel, že přišli od severovýchodu, odněkud mezi Setelem a Goblinovem na druhé straně plání. Měl by ses po něm poohlédnout tam."

Ronan zíral na vyděšeného prodáváče. Něco s ním rozhodně nebylo v pořádku, ale tohle byla první stopa, kterou za ta léta získal, a z hlasu toho chlápka bylo zřejmé, že lhát by se neodvážil. Za pokus to rozhodně stálo. Zasunul meč zpátky do pochvy a Belladon se zhroutil úlevou na židli. Nohy se mu tráslý tak, že je nebylo přes oblak bílého prachu vůbec

vidět.

Ronan sáhl po svém pivu, ale pak si to rozmyslel. Noc byla ještě mladá, a než půjde spát, mohl urazit pěkných pár mil. Druhá možnost byla zůstat tady, popíjet Bělovousovou holbu a klábosit s velice podezřelým obchodním zástupcem podělaným holuby. Rychle vykročil ke dveřím a byl pryč.

"Dobrou noc, pane," zavolal za ním hostinský. "A bezpečnou cestu." Pak zase začal leštit bar, protože se mu zdálo, že na něm zahlédl šmouhu. Jednomu z elfů v koutě se náhle udělalo špatně. Ale Belladon nijak nereagoval. Jen tam seděl a upřeně zíral do prázdna.

V zatemněném pokoji v jižním městě sedělo u stolu šest elegantně oděných mužů a pozorovalo obraz, který se mihotal na stěně před nimi. Byl to pohled do výčepu hospody Na okraji temnoty, zprostředkovaný Belladonovými očima. Když se za Ronanem zavřely dveře, obraz znehybněl a pak se v místnosti rozsvítila světla a šest mužů se podívalo jeden na druhého.

"Tak to je ten válečník, který by nás mohl zničit," řekl jeden. "Je to jisté?"

"Antrax se ve své předpovědi vyjádřil naprosto jasně," odpověděl druhý muž.

"Pak musíme podniknout kroky. Nemohli bychom ho podplatit?"

"Ne. Akvizitoři to ověřují, ale Antrax se i v tomto směru vyjádřil velice konkrétně."

"Škoda. Mohl by nám být velice užitečný." První muž se na chvíli zamyslel. "Měli bychom varovat Nekrose. A myslím, že bychom mu měli dát Belladonu. Už nám není k ničemu."

Pokynul scvrklé stařeně, která cosi míchala v kotlíku pověšeném na háku v krbu. Ta něco zamumlala, nasypala do kotlíku páchnoucí purpurový prášek, a obraz na stěně zmizel, jako když se otočí vypínačem.

Belladon se narovnal a protřel si oči, pak se rozhlédl po výčepu. Nevzpomínal si na nic z toho, co se stalo od okamžiku, kdy vešel dovnitř. Nejspíš měl zase okno. Potřásl hlavou, aby se zbavil pocitu omámení. Samozřejmě, že mu to bylo divné - v poslední době mu takhle vynechávala paměť poměrně často, vlastně už od loňské konference obchodníků. Ale přišlo si to nepřipouštět. Koneckonců měl důležitější starosti, například co udělat s mizernými výsledky prodeje za poslední měsíc.

A najednou věděl úplně jasně, co má dělat. Samozřejmě! Nekros! O tom chlápku se říkalo, že vede kmen zuřivých maniaků. Vůdcové dělají rozhodnutí a zuřiví maniaci potřebují meče. Byl to zkrátka přesně ten člověk, na jakého by se měl podnikavý obchodní zástupce zaměřit.

S úsměvem na tváři a holubím trusem na šatech se Belladon (obchodní zástupce pro oblast jižního Frundoru) vydal vstříc svému osudu.

SETKÁNÍ

Už zde padla zmínka o pustinách známých jako Nevacomské pláně. V době, kdy Ronan dosáhl dospělosti, to byl kraj nehostinný, vražedný. Lidé už nebyli s to z jeho vyschlé pády živobytí sobě opatřit a jen málo bylo tvorů, kteří dokázali přežít pod zdejšími žhavými sluncem. To místo se hodilo už jen pro vybudování rekreační oblasti a ti nemnozí, kteří je ať už úmyslem vedení nebo čirou náhodou navštívili, po návratu o hrůzách společenských salonků zkazky příšerně vyprávěli...

-Růžová kniha Ulaye

Ve výmolu v jedné z nejpustších částí Nevacomských plání seděl u ohně drobný a příšerně vydešený muž a nervózně zíral do noci. Jmenoval se Tarl (pokud jste náhodou nebyli výběřčí dluhů, rozhněvaný manžel nebo ruka zákona) a právě uvažoval o tom, jak moc dobrý nápad by bylo se opít. Nervózní byl proto, že se tady cítil doma asi jako ryba v cihle. Jeho přirozeným prostředím bylo město - pokud možno hlučné, špinavé, přeplněné město se spoustou chlastu, ženských, kasin a zákonem zakázaných věcíček.

Když si za soumraku budoval tábor, neviděl nikde žádné známky života - jen spoustu příšerných rozeklaných skal, kam až oko dohlédlo. Pak padla tma, zahalila ho vlhká, lezává mlha páchnoucí po rozkladu a začaly se ozývat nejrůznější podivné zvuky. Zvuky větření, vytí, vrčení a škrábání drápů o skálu. Prostě zvuky, jaké vyluzují tvorové, kteří se živí Tarly. A některé z nich se přibližovaly.

Rychle popadl hrst vyschlého dřeva, které s takovou námahou shromáždil, a hodil ho do ohně. Několik dalších nesmělých plamínků se probudilo k životu. Z dálky se ozvalo dementní hýkání - zvuk toho druhu, který by mohl vyluzovat osel pocházející z pekla. Tarl se rozhodl, že když už se tady ozývá tolik různých zvuků, může k nim přidat i nějaký, který zná, a začal si hlasitě propěvovat.

"Ty ses musel zbláznit. Sedět si tady uprostřed divočiny, na míle od čehokoliv, obklopen tvory, se kterými by sis ani nezahrál partičku karet. No, všechno je to tvoje vina. Dobře jsi věděl, co se stane, když tě ti orci nachytají s rukou v zásuvce s penězi." Poplašeně vyskočil, když mu něco hlasitě hvízdlo nad hlavou a vzápětí mu kolem konečků prstů začaly poskakovat jiskřičky. Zatraceně! Tohle se mu stávalo vždycky, když byl extrémně rozrušený, a doopravdy ho to štválo. Jediný způsob, jak to zastavit, bylo kopnout do sebe okamžitě pár panáků. Povzdech si a natáhl se pro měch s vínem, který ležel na zemi vedle jeho vaku. V tu chvíli vzdálené hýkání přešlo v divoké crescendo a odpovědělo mu táhlé koňské zaržání. Velice blízké koňské zaržání. Opravdu nepříjemně blízké.

Pomalou, až křečovitě klidně se Tarl vztyčil do plné výšky svých pěti stop a položil ruku na jilec meče. Koně se obvykle netoulají pustinou sami. Na to jsou příliš rozumní. Což znamenalo jezdece. A ať už to byl kdokoliv, těžko projede kolem ohně, aniž by zjistil, kdo ho rozdělal. Přátelsky naladěný jezdec kvůli společnosti a nepřátelsky... Tarl zaskřípal zuby a pak skoro zapomněl dýchat. Najednou se udělalo úplné ticho. Všechny ty hlasy zvířat ustaly.

"No dobře, tak kdo je tam?" Tarlův hlas zaplnil ticho, asi jako kapka deště zaplní plavecký bazén. Z konečků prstů mu vyletovaly červené a zelené jiskřičky a uzemňovaly se mu v prachu pod nohama. "Vylez, já vím, že tam jsi... Promluv." Znovu se zaposlouchal. Naprosté ticho, pak zaskřípění kamene o kámen, jak se něco pohnulo. "Vylez, ať jsi kdo jsi!"

Řekni něco, nebo dojde k hroznému neštěstí! Já si nedělám legraci... moje střevo se velice snadno vyděsí!"

Na okamžik se rozhostilo ticho a pak ze tmy vyšel obrovský a na pohled strašlivý válečník. Vedl si koně a nesl ten největší meč, jaký kdy Tarl viděl. Kolem krku měl kožený řemínek, na němž se mu houpala hlavička plyšového medvídky. Z nějakého důvodu mu ta hračka dodávala ještě děsivějšího vzhledu. Zastavil se a pak oslovil Tarla: "Já jsem Ronan, Bojovník proti zlu. Pomůžeš mi, nebo se mi postavíš? Rozhodni se rychle!"

Tarl nepotřeboval víc než okamžik, aby dospěl k jasnému stanovisku. Bojovníci proti zlu bývali obvykle kladní hrdinové a tento konkrétní to měl vepsané v každíčkém rysu své vznešené tváře. A kladní hrdinové do vás nepíchají mečem, když jste na ně hodní. Tarl pozvedl obě ruce v přátelském gestu a po obličeji se mu rozlil široký úsměv.

"Pomohu ti! Samozřejmě, že ti pomohu! U bohů, ty jsi mě ale vystrašil! Myslel jsem, že se ke mně plíží něco zlého a příšerného. Poldové nebo tak něco. Pojď, přitáhni si kámen a ohřej se u ohně!"

Ronan zabodl meč do vyprahlé země a posadil se; svého koně nechal stát ve stínu. (Koně válečníků zřídka kdy potřebují uvazovat. Když patříte válečníkovi, rychle se naučíte chovat podle jeho představ, nebo skončíte jako karbanátek v nějaké zaplivané orči putyce.) Tarl, zoufale se držící své politiky slušnosti, nepřestával blábolit.

"Mimochodem, já jsem Tarl. Tak Ronan, Bojovník proti zlu? Dobré jméno. Říká všechno, co je třeba. Mě takové věci vždycky fascinovaly. Má to styl. Už mě napadlo, že bych mohl být Tarl Míchač koktejlů. Nebo Tarl Ozdoba mejdanů."

Ronan se na něho upřeně zadíval. "A co třeba Tarl Rozbiječ bran?" nadhodil.

Tarl překvapeně vytřeštil oči. "Hele, my už jsme se někde potkali?" zeptal se poplašeně. Ronan se usmál a zavrtěl hlavou a Tarl vzal meč na víno a zamyšleně ho odzátkoval. Navzdory skutečnosti, že mu na krku visela hlavička plyšového medvídky, ten chlápek rozhodně nebyl idiot. Tarl se zhluboka napil, pak si vzpomněl na svou politiku slušnosti a nabídl meč Ronanovi, který ho přijal a pozvedl ke rtům. Jakmile polkl první hlt, jeho oční bulvy se s tichým zaduněním srazily uprostřed čela. U bohů! Čekal, že víno nebude nejjemnějšího druhu, ale tohle chutnalo, jako by vám protáhli hrdlo smrkovým papírem a pak vám zaživací trakt upravili letlampou! A ta pachů! Za poslední dva roky ochutnal mnoho různých značek a pomalu se stával znalcem, ale tohle se nepodobalo ničemu, co se kdy dotklo jeho patra.

Tarl, který upřímně věřil, že kvalita vína se pozná podle velikosti hrudek, které v něm plavou, se pyšně zašklebil.

"Dobré, co? Po tom ti vyrostou chlupy na prsou! Vždycky když si moje ochočená krysa dala skleničku tohohle, vydala se na lov koček!"

"Ty jsi měl ochočenou krysu?" Ronan mu vrátil meč a v duchu se usmál. Tarl spíš sám vypadal jako ochočená krysa než jako někdo, kdo ji vlastní.

"Jo. Jmenovala se William... vlastně nebyla doopravdy moje, spíš jsme sdíleli jeden sklep. Byla skvělá... naučil jsem ji spoustu triků. Například jak dělat mrtvou, panáčkovat, prosit, aportovat, přenášet různé věci..."

"Krysy jsou velice chytrá zvířata. Co přenášela?"

"Většinou dýmějový mor." Při vzpomínce na svého mazlíčka přelétl Tarlovi po obličeji úsměv. "Doufám, že se jí daří dobře. Když jsem opouštěl Orkville, musel jsem ji tam nechat. Spěchal jsem. Neměl jsem čas se s ní ani rozloučit."

"Orkville? To je nebezpečné město!"

"To mi povídej! Když jsem se tam dostal poprvé, dělal jsem tři týdny hrací žeton. Byl jsem dost zoufalý, to mi můžeš věřit. Pak jsem si našel bezpečnější práci, v klubu Modrý balrog. Vybíral jsem u dveří peníze."

"Proč jsi odtamtud odešel?"

"Načapali mě při tom. Tak jsem si řekl, že raději odejdu dřív, než skončím jako souflé. Viš, jací jsou orci. Člověk uslyší: 'Dal bych si malou svačinku,' a než se naděje, zjistí, že tou svačinkou má být on. Tu máš, napij se ještě." Podal meč Ronanovi, který na něj chvíli mlčky hleděl, pak se zhluboka nadechl a napil se. Byla to pravděpodobně ta nejodvážnější věc, kterou za několik posledních dlouhých let udělal.

* * *

Orkville v Severních horách je město proslavené svým uvolněným postojem k životu. (Přesněji řečeno, většina jeho obyvatel má k životu velice uvolněný postoj, zvláště když se jedná o život někoho jiného.) Orkville je také proslavené svými kasiny. Vlastně je to rodiště zlegalizovaného hazardu. Lidé odedávna hrají o peníze, ale vzrušení z toho se brzy začne vytrácet. No tak vyhraje menší jmění, nebo o ně přijde. A co má být? Jsou to jenom peníze.

Když začaly obchody váznout, kasina se snažila zavést hru o jiné komodity, aby ji tak zase učinila napínavou a zákazníci se vrátili. A co může být napínavější než hazardovat se životem? Někdy byly stud poker na život a na smrt a ruská ruleta nejoblíbenějšími hrami ve městě. Pak si ale lidé začali uvědomovat, že je to možná trochu příliš nebezpečné. Když jste vyhráli, bylo to skvělé. Prožili jste skutečně vzrušující večer. Ale co když jste prohráli? Pak bylo po všem. Finito. Přišli jste o život. Konec příběhu - a vás jakbysmet.

Potom někdo přišel na nápad hrát o životy jiných lidí. Těch, kteří byli dost hloupí nebo zoufalí, aby se nechali zaměstnat jako živé hrací žetony. Jestliže váš zaměstnavatel vyhrál, zaplatil vám slušnou sumičku. Když ale prohrál... nu, to je život. Přesněji řečeno smrt. Vaše smrt, přirozeně, ne vašeho zaměstnavatele.

Hráči, kterých se drželo štěstí, obvykle našli živých hracích žetonů, kolik chtěli. Ti, na něž se lepila smůla, byli časem nalezeni v nějaké temné uličce na cestě do kasina s nožem v zádech. Koneckonců, hrací žetony byli ti, kdo nesli svou kůži na trh, proto nebylo divu, že si snažili trochu zvýšit šanci na přežití...

Ve výmolu na Nevacomských pláních pomalu dohasínal oheň. Ronan a Tarl si už navzájem vyprávěli mnoho historek a vypili spolu hodně vína. Ronan, který se koupal v načervenalém oparu blahovůle, jež se obvykle dostavuje po několika vypitých skleničkách, se rozhodl, že Tarl je docela určitě správný chlapík. I když s jistými rezervami v oblastech etiky a morálky. No dobře, tak pro něj ty oblasti byly úplně neznámé. Ale jinak byl správný chlapík, o tom nebylo pochyb.

Pomalu pozvedl skoro prázdný meč k ústům. Už si na tu chuť skoro zvykl a nedalo se popřít, že ten nápoj člověka zahřál zevnitř. Byl jako stvořený pro tyhle chladné noci uprostřed ničeho.

Tarl na druhé straně ohně se opíral o skálu, na tváři lehký úšklebek. Strávit noc uprostřed divočiny na míle od všech radostí civilizace nebyla jeho představa o tom, jak si užít - ale když už k tomu došlo, s měchem vína a chlápkem, který ho dokázal ocenit a nadto by dokázal beztréstně naplivat drakovi do tlamy, to bylo rozhodně lepší. Spokojeně pozoroval Ronana, jak po důkladném doušku odkládá měch.

"Výborné víno, co?" řekl pyšně. "Skvělý ročník."

Značka? Ronana to poněkud překvapilo. "Ono to má ročník?"

"Čtvrtek."

"Cože?"

"Udělal jsem ho minulý čtvrtek, den předtím, než jsem musel uprchnout."

"Nevěděl jsem, že se tady na severu dá sehnat vinná réva."

"Žádnou jsem nepotřeboval! Vyrábět víno jsem se naučil od dědy. Stačí k tomu bezinky, květy pampelišky, kopřivy... dá se použít prakticky cokoli, co roste."

"A z čeho je tohle?" Ronan se znovu napil a pokusil se uhodnout původ nápoje.

"Z ovčího trusu."

Tarl trochu s obavami pozoroval, jak Ronan vyprskl obsah úst. Sprška zasáhla žhavé uhlíky a s hlasitým, vhuúúf okamžitě vzplála zvláštním jasně modrým plamenem. Tarl otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak je zase zavřel. Stalo se totiž něco velice podivného. Modré plamínky vyšlehly do výše tří stop, ale místo aby hřály, spíš teplo z okolí odsávaly. Uvnitř ohnivého sloupu se něco nezřetelně pohybovalo. Něco temného, ale mlhavého, co se pomalu formovalo do lidského tvaru, pohyblivý obraz sotva dvě stopy vysoký.

Ronan nevěřícně poulil oči. "Tati!" vydechl. Obraz Kováře v plamenech jako by se hádal s někým mimo záběr. Když Ronan promluvil, otočil se a pohlédl na něj s otcovskou pýchou. Tvář měl stále ještě znetvořenou napůl zhojenou ránou v místech, kde ho zasáhl Nekrosův meč.

"Poslouchej, synu. Nemám mnoho času!" Jeho hlas byl slabý, a přitom to nebyl šepot; spíš jako by se ozýval ze vzdálenosti několika desítek kroků. "Tvoje další cesta vede přes město Welbug, ale dej si pozor! Tví nepřátelé jsou všude! Nevěř žádnému muži."

Ronan se podezíravě zadíval na Tarla. Obraz jeho otce se otočil stejným směrem a chvíli si Ronanova společníka prohlížel. "S tím si nemusíš dělat starosti," řekl nakonec. "Je neškodný." Znovu se na chvíli zamyslel. "Rekněme, poměrně neškodný. Rozhodně s ním nechod' na flám. A teď mě poslouchej." Zjevení zalovilo v kapse a vytáhlo list papíru. Zhluboka se nadechlo, pak se otočilo a odseklo: "Dobře, dobře!" někomu mimo zorné pole. Potom začalo číst: Trpasličí mapa a nápoj kouzelný, ať znovu zazní Zpívající meč tajemný. Ruka muže žádného nepomůže synovi, který vraha svého otce zahubí.

Zjevení vzhledlo a tvářilo se přitom trochu zahanbeně. "Za tu mizernou rýmovačku se omlouvám. Musel jsem ji vymyslet sám. Nejsou tady žádní profesionální veršotepci. Všichni jsou dole, na tom druhém místě."

"Ale co to znamená?" zeptal se Ronan.

"To ti nemohu říct. Zdá se, že je to proti pravidlům." Obraz Ronanova otce se vyčítavě zahleděl na někoho mimo zorné pole. "Nevěřil bys, kolik takových zatraceně pitomých pravidel OZDAP má."

"Cože?"

"OZDAP. Oddělení zjevení, duchů a příznaků. Kvůli tomuhle jedinému krátkému zjevení jsem dva roky v jednom kuse vyplňoval formuláře." Obraz náhle začal slábnout. "Ještě to nebyly dvě minuty, ty parchante!" zaječel na neviditelnou osobu, pak se otočil zpátky k Ronanovi a pohlédl na něj napůl zoufale a napůl s láskou. "Jdi do Welbugu, synu. Může se ti to povést, ale nezapomeň na ty verše!" Obraz už byl sotva viditelný. "Mám tě rád, synu! S bohy!" Pak zmizel úplně a modré plameny pohasly stejně náhle, jako vzplály. Zbylo jen řěavé uhlí dohasínajícího ohně.

Ronan mlčky zíral do popela; náhle ho zachvátil strašný smutek a stesk po domově. Vzpomínky a pocity, které pět let pečlivě ukrýval, náhle vytryskly na povrch. Tarl respektoval jeho rozpoložení a mlčel. Nechápal sice skoro nic z toho, co bylo řečeno, ale došlo mu, že právě viděl zjevení Ronanova otce. Ne že by se nějak zvlášť vyznal v otcovsko-synovských vztazích - jeho vlastní táta praskl do bot, když byl Tarl ještě spermatozoid - ale zdálo se, že jim ostatní lidé přikládají značnou důležitost. A tak mlčky a chápavě dopil zbytek vína z měchu.

Asi po deseti minutách se Ronan ošil. "Tak," povzdech si. "Moje cesta vede přes Welbug. Prastaré město elfů."

"Cože?" zasmál se Tarl. "Elfů? Kde jsi byl posledních tisíc let? Dnes se mu říká Město východních rozkoší. Je to správné doupě neřesti. Děvky, chlast, hazard, drogy... všechno, co dává životu smysl! Vlastně tam mám zrovna namířeno. Chci si tam na pár týdnů vyhodit z kopýtka."

"Škoda, že putuješ pěšky," odpověděl Ronan. "Měli bychom stejnou cestu a já bych ocenil společníka, kterému mohu věřit." Tarl překvapeně zamrkl. Nebyl zvyklý na to, že ho lidé považují za důvěryhodného. "Ale nesmím se zdržovat," pokračoval Ronan, "a pochybuji, že by nás můj kůň dokázal nést oba až do Welbugu."

Jeho kůň zaržal jakoby na souhlas a z temnoty se znovu ozvalo hýkání pekelného osla. Jenomže tentokrát byl jeho zdroj vzdálený jen několik kroků. Tarl s Ronanem překvapeně hleděli na malé, zanedbané stvoření, které se vybelhalo ze stínu a zůstalo stát před nimi. Byl to oslík, hubený a špinavý.

Hnědou srst měl tak pokrytou prachem, že musel putovat pustinou nejméně pět let. Náhle zvrátil hlavu a znovu zahýkal. Ten zvuk měl skryté ostří, při němž tuhla krev v žilách. Tarl se zachvěl.

"Myslím, že má hlad," usoudil Ronan. Vstal, přistoupil ke svému oři a odvázel od sedla vak se senem. Ten pak hodil Tarlovi. "Tu máš. Nakrm ho. Jestli se dá zkrotit, mohlo by to vyřešit náš problém. Mohli bychom jet do Welbugu společně."

Tarl nabral z pytlíku trochu sena a nervózně ho podržel v napražené ruce. "No tak, vem si," snažil se oslíka povzbudit.

Ten zavětral a hladově se vrhl vpřed. Náhle! pomyslel si. Jídlo! Natáhl krk, tlamou odstrčil ten pitomý chomáč trávy a

pokusil se ukousnout si z Tarlovy ruky pěkný šťavnatý kousek masa.

Asi o hodinu později ležel oslík vedle Ronanova koně a poslouchal, jak Tarl s Ronanem vzpomínají. Poprvé po velice dlouhé době měl plný žaludek - sežral totiž čtyři libry sušeného masa z Ronanových zásob - a rozhodl se, že pokud mu každý večer poskytnou slušnou večeři, bude se těch dvou držet, i kdyby to znamenalo, že toho malého smradlavého bude muset celý den nosit na zádech. Koneckonců, nevypadal, že bude příliš těžký, a až dojde ostatní jídlo, ještě se bude hodit. Navíc na něm bylo něco skutečně dojemného...

Tarl byl zabalený do své přikrývky, neuvěřitelně špinavého hnědého hadru, který vypadal, jako by na něm postupně spalo celé stádo apatodontů stížených nočním pomočováním. "Když jsem byl malý," svěřoval se Ronanovi, "vždycky jsem toužil po nějakém zvířátku. Ale brzy jsem se naučil příliš se na ně citově nevázat. Žádné zvíře, které mělo tu smůlu, že se dostalo do našeho domu, si tam totiž dlouho nepobylo. Nejpozději do dvou dnů skončilo na talíři, opečené do zlatova a podlité nějakým smradlavým hnusem, který babička nestoudně nazývala omáčkou. Postihlo to dokonce i křečka, kterého jsem si vypůjčil od sousedovic kluka. Když jsem mu ho vracel, zbil mě. A to jsem strávil slepováním kostiček celou noc!"

Láskyplně se zadíval na oslíka. Nějak se mu už podařilo vzpamatovat se z počátečního šoku. Koneckonců, proč by se na smrt vyhladovělý oslík neměl pokusit ochutnat Tarla? On jedl oslí maso mnohokrát. A navíc na něm bylo něco skutečně dojemného...

"Dobrou noc, hošku," zavolal a pak se otočil k Ronanovi. "Měli bychom ho nějak pojmenovat."

Oslík nastražil uši. Vždycky toužil po vlastním jménu, ale nikdo zatím nepovažoval za nutné mu nějaké vymyslet. Vždycky byl jen 'ten osel'. Bylo to sice vcelku přesné a popisné, ale sotva originální. A teď se někdo chystá dát mu opravdové jméno, které bude jen jeho. Vzrušeně se posadil. Co ten malý člověk asi vymyslí? Doufejme, že něco řízného. Vrahoun. Nebo třeba Čingis. Ani Belzebub by nebylo špatné jméno...

"Myslím, že mu budu říkat Koťátko," rozhodl Tarl. "Vždycky jsem nějaké chtěl."

Oslík v duchu zaklel. Typické! pomyslel si. Na sever přece musí putovat stovky lidí, a zrovna já musím natrefit na chlapa s mozkmekachny. Povzdechl si a ulehл zadkem obrácený k Tarlovi. Na druhé straně, pomyslel si ještě, než usnul, mohlo to být i horší. Alespoň že ho nepojmenoval Ijáček.

LÉČKA

Orci... neuvěřitelní parchanti.

-Růžová kniha Ulaye

Orci jsou asi tak stejně příjemní jako tasemnice, až na to, že nemají žádné dobré stránky. A co je ještě horší, nikdy nezaplatí rundu.

-Tarlův celosvětový průvodce po chlastu zdarma

Láhev od piva proletěla místností a roztříštila se o zeď, takže její pozůstatky zasypaly barmana Kalika. V příštím okamžiku ork, který ji hodil, proletěl místností a roztříštil se o zeď, takže jeho pozůstatky zasypaly barmana Kalika. Ostatní orci hlasitě a mimořádně opile zajásali a pak se pustili do zpěvu starého orčího pijáckého popěvku „Zuluh brachgag mizgag ul“ (‘jestli hned nezaplatíš rundu, zemřeš’).

Kalik se utřel hadrem a povzdechl si. Byl už na pokraji vyčerpání. Jedním z pravidel tohoto podniku bylo, že členové personálu, kteří byli ve službě, když dorazila parta orků, v ní zůstali, dokud zase neodtáhla. Majitel si tím zajistil, že nepřijde o všechny zaměstnance během jediné akce. Samozřejmě za to byly jisté výhody: týdenní dovolená, příplatky za nebezpečí a plně hrazené zdravotní i životní pojištění. Ale Kalik už tady byl šestatřicet hodin bez jediné přestávky a věděl, že o mnoho déle už nevydrží.

Podíval se na Androse, druhého barmana, a obdivně potřásl hlavou. To byl hrdina! Před čtyřmi hodinami jim skoro došly sklenice a Andros se dobrovolně nabídl, že zajde do výčepu a posbírá prázdné. Byla to sebevražedná mise, ale skoro se mu to povedlo. Právě se vracel se třetím tácem, když ho orci popadli a pověsili na terč na oštěpy, který byl umístěn na protější stěně. Nyní stála skupinka chechtajících se orků na čáře čtyřicet stop od terče, házeli po něm oštěpy ostrými jako břitva a pokoušeli se zjistit, jak těsně dokážou zasáhnout, aniž by mu příliš ublížili. Prozatím Andros ještě žádné zranění neutrpěl, ale nejspíš ho to brzy čeká. Orci už byli skutečně hodné opilí...

Další sklenice proletěla vzduchem a Kalik se pohotově přikrčil. Ztracení orci! Pamatoval doby, kdy je vůbec nepustili do města. Nyní byli rozlezení po celém Welbugu a bratříčkovali se s nimi dokonce i členové městské rady. Podíval se do rohu výčepu, na orčího seržanta zabraného do hovoru s úlisným radním Ritem. Ritta právě orkovi podával těžký kožený měšec; ten spokojeně přikývl a vstal.

"Takže, chlapi," zavrčel, "mejdan skončil. Máme práci."

Místnost okamžitě ztichla. Seržant začal obcházet výčep a kontroloval orky, kteří se povětšinou snažili stát v pozoru. Zastavil se před jedním, který ležel na stole, pro svět mrtvý.

"To nesneseš ani trochu piva, Chlupatče?" zavrčel a zvedl bezvědomému orkovi hlavu za kštici mastných vlasů. Pak mu dýkou prořízl hrdlo. Černá krev se rozlila po stole, seržant orka pustil a obrátil se k ostatním. "Žádné padavky mezi sebou trpět nebudeme!" zavrčel, pak si utřel dýku do vlasů mrtvého, opovržlivě na něj plivl a odkolébál se ke dveřím. Jeho podřízení ho následovali.

Ritta se podíval na mrtvého orka a v jeho rozměklém obličejí se objevil znechucený výraz; pak také zamířil ke dveřím. Andros, malátný úlevou, ochable visel na terči. Poslední vržený oštěp ho škrábl do boku, ale jinak vyvážl beze zranění. Rozhlédl se po baru v očekávání, že ho Kalik přijde sundat. Ale Kalik měl hlavu opřenou o předloktí, ta měl položená na

barovém pultu a oči měl zavřené. Spal hlubokým spánkem těch, kteří unikli smrti jen o vlasek.

* * *

Tarl se necítil ve své kůži. Nebylo to jen tlakem ponurého vlhkého lesa, kterým projížděli. Nemohla za to jen mlha, která se mu svíjela u nohou, nebo voda, kapající bez přestání z korun stromů nad nimi. Nebylo to jen tím, že seděl na oslu, který v něm viděl potenciální oběd. Ne, bylo v tom něco jiného. Pocit ohrožení, bezprostředního nebezpečí. Vybavil se mu obraz Kováře, který říkal: "Tví nepřátelé jsou všude." Tarl se na oslově kostnatém hřbetě nervózně ošil. Čím dál více se zdálo, že Ronan je spíš zdroj velkých nepříjemností než užitečný společník a ochránce na cestách. Ale od Welbugu je dělila ještě hodina jízdy. Jakmile dorazí do města, co mu zabrání, aby se pěkně potichoučku vytratil? Ronan může pokračovat ve své výpravě a nechat se třeba zabít, ale Tarla čekají jeho vlastní plány, vlastní výprava. Výprava za Nejzabíjáčtějšími koktejly ve městě.

Zatímco Tarl snil o Alkoholickém občerstvení přesahujícím lidské chápání, Ronan si lámal hlavu se vzkazem svého otce. Už si ji takto lámal tři dny, a stále se nikam nedostal. Zpívající meč... no ano, v legendách se jimi jen hemží. Jenže který zpívající meč? A jaký kouzelný nápoj? Jaká trpasličí mapa? Ronan doufal, že odpovědi alespoň na některé z těchto otázek získá ve Welbugu, ale pomalu si začal dělat starosti, jak je tam najde. Welbug byl zjevně velké město. A nemůže přece zastavovat lidi na ulici a ptát se jich, jestli nemají čistě náhodou zbytečnou trpasličí mapu nebo jestli jim nepřebývá meč se zvláštními muzikálními schopnostmi.

Zrovna to v duchu znovu probíral, když jeho kůň náhle nervózně pohodil hlavou a tiše zaržal. Tarlův osel se zastavil a upřeně se zadíval před sebe. Jeho nozdry se chvíli pomalu pohybovaly, pak se mu v očích zvláštním způsobem zalesklo a olízl si pysky. Tarl sám se polekaně rozhlížel na všechny strany a kolem prstů mu jiskřila magie, která se se syčením uzemňovala v blátě cesty. Podíval se na Ronana.

"Někdo se blíží. Někdo nebezpečný. Cítím to."

Oba zůstali sedět na hřbetech svých zvířat a naslouchali.

Zprvu slyšeli jen monotónní kapání vody z větví stromů, ale postupně se k nim z dálky donesl rytmický dusot nohou a řinčení zbroje.

"Ať už je to kdokoli, blíží se odtamtud," prohlásil Ronan. "Myslím, že bychom se možná měli schovat."

"Skvělý nápad!" souhlasil Tarl. Konečně! pomyslel si. Začínám na něho mít blahodárný vliv. V několika uplynulých dnech mu Ronan vysvětlil způsob, jakým byl zvyklý vypořádat se s jakoukoliv hrozbou nebo nebezpečím - postavil se mu čelem, a když dalo jen mrknutím oka najevo, že by se mohlo projevit, rozsekal je mečem na kusy. Tarl se ho po celou tu dobu horlivě snažil získat pro racionálnější přístup. Při první známce nebezpečí vzít nohy na ramena, to bylo jeho motto, i když Ronanovi je podal v pro něj mnohem přijatelnější podobě.

Obrovsky se mu ulevilo, když Ronan sesedl z koně a zamířil s ním pryč z cestičky, mokrým kapradím do šera hustého porostu. Mnohem menší radost však měl z toho, že Ronan zastavil za velkým balvanem, stále na dohled mýtiny, a zašeptal: "Chci vědět, kdo to je." Tarlovi se vůbec nechtělo vydat se do hlubin lesa na vlastní pěst, a proto se poté, co trochu utišil osla (jenž spokojeně žvýkal mrtvou veverku, kterou objevil v křoví), skrčil do kapradí vedle bojovníka a čekal.

Jak se dusot nohou přibližoval, byl stále méně rytmický a neuspořádanější. Brzy uslyšeli hlas vrčící 'levá, pravá, levá, pravá', přestože by jeho majitel klidně mohl šetřit dech a výsledek by byl podle všeho stejný. Tu a tam se ozvalo hlasité zazvonění jako když někdo udeří plochou meče po hlavě osobu, která nosí železnou helmu, a spousta tlumených nadávek a výkřiků. Tarl ty hlasy dobře znal. Orci! pomyslel si. Doufám, že mezi nimi není nikdo, koho znám. Orci vpochodovali na mýtinu a tam se na rozkaz svého vůdce zastavili. Bylo jich osm, všichni po zuby ozbrojení. Jejich vůdce měl krátký hrubý meč a bojové kladivo okuté hřeby, zatímco ostatní byli vyzbrojeni kopími s úzkými hroty a zpětnými háčky na ratišti. Několik z nich mělo na zádech toulec s lukem.

Tarl dobře věděl, že tihle nepatří k osobám, které byste si k sobě pozvali na večírek, abyste udělali dojem na sousedy. Nějaký čas mezi orky žil, a když to bylo nutné, dokázal se dokonce vydávat za poloorka (jeho pokožka ovšem neměla šedo zelenou barvu od přírody - získal ji až celoživotním vyhýbáním se vodě a vstáváním v pět odpoledne, když slunce začíná zacházet). Věděl, že jsou to odporní, mstiví a krutí parchanti.

"Tady to vypadá jako dobré místo na léčku," křikl vůdce orků. "Vřede, Zvratku - vy dva prohledejte okolí a najděte nejvhodnější stanoviště pro lučištníky. Chrchle, ty vytáhni nějaké jídlo. Raději se najíme předtím, než hosté přijedou. Červe, zajdi kousek dál po cestě a hlídej. Nechceme přece, aby nás někdo překvapil."

Jeden z orků se začal přehrabovat ve špinavém pytlí, který předtím nesl přes rameno. Další kolébavě vykročil po cestě, zatímco ještě jiní dva orci zamířili hlouběji do lesa, ale k Tarlově úlevě se zastavili dříve, než dorazili k jejich úkrytu, a zadívali se do koruny jednoho stromu.

"Hele, Zvratku, není to tamhle ptačí hnízdo?" prohodil jeden.

"Jo," zavrčel druhý s pohledem upřeným do listoví. "Myslím, že je. Seřesem ho." Vesele se chopili tenkého stromku a začali jím cloumat ze strany na stranu. Jeden ze zbylých orků na mýtině si začal kňouravým hlasem stěžovat. Vůdce se k němu obrátil.

"U Graka, Suku, to nedokážeš ani chvíli držet klapačku? Jsme tady, protože nám šéf řekl, abychom tu byli. Nevím, jak se dozvěděl, že kořist půjde zrovna tudy... prostě to ví." Vůdce se otočil, vzal jeden z páchnoucích kusů sušeného masa, které Chrchel vylovil z vaku, a hladově se do něj zakousl. Suk si od něho vzal kus, který mu podal, a zamračeně se na něj zadíval.

"A proč jíme tohle svinstvo, když nám každou chvíli má padnout do léčky člověk?"

"My ho nesníme!" přerušil ho vůdce rázně. "Nesníme ho, protože šéf chce vidět jeho mrtvolu na důkaz, že jsme udělali svou práci. A jestli mu ten důkaz nedoneseme, skončíme pro změnu v hrnci my. Comprenez, skopová hlavo?"

Vřed se Zvratkem dál třásl na okraji mýtiny stromem, dokud Zvratek náhle nezvolal: "Už se řítí!" a neodstoupil s

hlavou zakloněnou dozadu, aby se se škodolibým výrazem ve tváři pokochal padajícím hnízdem. V příštím okamžiku mu však úsměv zmizel z obličeje. Hnízdo padalo nějak dlouho a přitom se zdánlivě skoro nepřibližovalo. Ne že by měl kdovíjak hluboké znalosti perspektivy, ale náhle ho napadlo, že něco, co je tak daleko, až to vypadá maličké, může být ve skutečnosti hodně velké. Jako například hnízdo...

Vřed rychle uskočil stranou, ale Zvrtek stál dál na místě jako přimražený. Ústa měl otevřená, ale nic z nich nevycházelo, a pak na něj dopadlo hnízdo o průměru osmi stop vážící čtvrt tuny a rozmačkalo ho. Z hnízda se vykutálelo vejce dobré tři stopy velké. Chvilí poskakovalo po kamenech, až se zastavilo několik kroků od místa, kde se Tarl krčil v kapradí. Na okamžik se celým lesem rozléhala ozvěna nárazu a pak zavládlo ticho, které přerušil až Vřed.

"Hele, šéfe, pojď se podívat na to hnízdo, co spadlo na Zvratku," zavolal. Vůdce orků přiběhl spolu s ostatními a nevěřícně zíral na zmet' polámaných větví a výhonků festy.

"U Grakovy krve!" zaklel. "Setřáslí jste pači hnízdo! Zvratku?" Sehnul se, popadl jediný kousek Zvratky, který viděl (kus nohy) a zatahal. "Hmm, to není dobré, odtamtud ho nikdy nedostaneme. Škoda. Docela by se sešel kus čerstvého masa ke svačině. Na té jedné noze ho moc není."

"Navíc měl svrab, šéfe," řekl Vřed.

"Mohl z něho být skvělý škrábaný biftek. Ale něco ti povím. V tom hnízdě bylo ztracené velké vejce."

"Cože? Ptačí vejce? Taková pochoutka! Kam se podělo?"

Vřed ukázal k Tarlovu balvanu. "Odkutálelo se někam tam za tu skálu."

Pak Tarl ke svému zděšení uslyšel zvuk orcích nohou dusajících kapradím směrem k němu. Zakryl si hlavu rukama a pokusil se zavrtat ještě hlouběji do dolíku, který mezitím vyležel v kypré lesní půdě. Na okamžik doufal, že ho nezahlednou, ale pak se přímo nad ním ozvalo:

"Ale, ale - copak to tady máme?" Byl to hlas vůdce orků. "Kde ses tady vzal, člověčku?"

Tarl vyskočil a zaječel: "Klat! Našli nás, Ronane!" a divoce se rozhlédl kolem sebe. Před ním stáli v půlkruhu orci a zlověstně se šklebili. A po jeho boku byl... nikdo! "Ronane?" šeptl hlasem tak tenkým, až byl neviditelný. Nikdo mu však neodpověděl. Ronan, jeho kůň i osel zmizeli, jako by se pod nimi otevřela země a spolkla je.

Byl to jeden z těch okamžiků, kdy vám před očima proběhne celý život. Za normálních okolností by se to Tarlovi líbilo, protože svého času zažil pěknou řádku celkem zajímavých věcí. Jenomže když stojíte sami uprostřed tlupy orků, kteří právě vyjádřili úmysl vrazit vám do velice intimní části anatomie velký oštěp a pak vás na něm opéct jako na rožni, máte poněkud jiné starosti.

Rychle probral možnosti. Vzít nohy na ramena už nepřicházelo v úvahu. Z předchozích zkušeností věděl, že dostat se ze zajetí hladových orků pomocí diplomacie je prakticky nemožné. Nebylo ani pravděpodobné, že by všichni padli mrtví k zemi následkem náhlého infarktu. Takže zbývala jen jediná věc. Musí se pokusit zachránit bojem.

V duchu proklel skutečnost, že se po letech úspěšného zbabělství zapletl s nějakým šíleným bojovníkem, který ho vzápětí dostal do téhle situace, a tasil meč. I když ho koupil už před lety, ještě nikdy jej nemusel vytáhnout z pochvy.

Vždycky existoval nějaký jiný způsob. Až doteď.

"No dobře, vy parchanti!" zavrčel. Sakra! Znělo to poněkud pištivě. Přece nechceš, aby si mysleli, že máš strach?

Ovládl svůj hlas a snížil ho o několik oktáv. "Jestli stojíte o potíže, máte je mít. Tak do toho - všichni najednou nebo po jednom, mně na tom nezáleží!"

Hnán silou zoufalství, postoupil o několik kroků kupředu a učinil výpad mečem. K jeho zděšení odpadla čepel od jílce.

Na kratičký okamžik mu svítila naděje, že orci umřou smíchy. Pak ale obličej jejich vůdce ztvrdl. Přistoupil k Tarlovi a přitom přišlápl čepel k zemi.

"Dobře, chlapi. Vypadá to, že s tímhle si užijeme legraci. Má někdo nějaký návrh?"

"Mohli bychom ho vyvrhnout a opéct jeho vnitřnosti nad ohněm."

"Mohli bychom mu vydolovat oči a zahrát si s nimi kuličky."

"Mohli bychom si vrazit ty svoje oštěpy tam, kam slunce nesvítí, a jeho nechat, ať si jde po svém."

Ten poslední návrh pronesl hluboký, děsivý hlas ozývající se odněkud orkům za zády. Zavládl okamžik ohromeného ticha, pak se všichni najednou otočili a vytřeštili oči. Tarl málem omdlel úlevou. Na mýtině totiž stála jeho spása v podobě Ronana. Meč měl vytažený a držel ho oběma rukama tím nedbale uvolněným způsobem vlastním lidem, kteří to s meči dokonalé umí. Po jeho levici stál oslík Kotátko a oči mu plály vzrušením. Náhle otevřel tlamu a výhružně zahýkal a ozvěna toho příšerného zvuku se rozlehla lesem.

Navzdory nepředvídanému vývoji situace si vůdce orků žádné starosti nepřipouštěl. Sedm na tři sice není žádná drtivá přesila, ale když je jeden z těch tří skrček s rozkládacím mečem a druhý malý hnědý oslík, nevypadá to pro jejich protivníky zase tak zle.

"Dobře, chlapi," řekl klidně. "Nejprve vyřídíme toho velkého černého. Standardní postup. Vpřed!"

Orci možná nejsou nejsilnější v pořadovém kroku, ale jinak byli skvěle seštrani a profesionální zabijáci k tomu. Bojovat rozhodně uměli. Pět z nich zaútočilo na Ronana ve vějíři, který ho měl dokonale zaměstnat, zatímco šestý poodstoupil trochu stranou a připravil si luk.

Ronan se tak rychle přemístil stranou od lučištníka, že se ostatním orkům jen mihl před očima. Tím se zároveň dostal do pozice, kdy na něj nemohli zaútočit najednou, ale jen jeden po druhém, a ještě si přitom navzájem překáželi, jak se snažili přizpůsobit náhlé změně situace. Ronan stál bez hnutí a čekal a jeho mysl byla čistá a chladná jako horské jezero. Výcvik bojovníka u něho jako vždy nabyt vrchu a to, co se kolem něj dělo, teď vnímal jakoby zpomalene, přestože se to odehrávalo rychlostí blesku.

Zaujmout pevný postoj, natočit se a tnout obouruč - dokonale vyvážený meč zasvištěl vzduchem, v obličeji prvního orka se objevil přihlouplý výraz vyvolaný zjištěním, že už mu hlava nesedí na krku - překročit bezhlavé tělo, z něhož stříká černá krev - pozor, nebezpečí uklouznutí - zpětným úderem meče rozpárat břicho druhého orka - pozor, střeva

bývají skutečně kluzká - o několik kroků ucouvnut, zatímco se na něho vrhají dva nepřátelé najednou, uhnout před šípem, mečem vyrazit vzhůru - někdy neznám svou vlastní sílu, ten hrudní koš mu to rozštípl jako nic - jednou rukou popadnout útočící oštěp - ouvej, ti zatracení orci mají na ratištích hroty, to to bolí, zatraceně - potlačit bolest, vytrhnout meč z mrtvoly, ano, přitáhnout si orka za jeho vlastní oštěp, úder jílce do obličeje - cha! báječný Tazmirův vynález, jílec ostrý jako jehla, nepřítele to vždycky překvapí, okem přímo do mozku - nezapomenout na lučištníka, budu potřebovat štít, pátý ork postačí - bodnutí, výraz překvapení v jeho obličeji, uhnout, popadnou to, jejda! - je tuhý, ale já ho přece nezabil, krátký pohled na lučištníka, teď střílet nemůžu, ještě zkontrolovat vůdce, klat! žene se po Tarlovi, bude třeba použít vrhací nůž, klat! už to nestihnu, dostane ho...

Tarl civěl s ústy dokořán, jak se Ronan vrhl do boje a prakticky se rozplynul v záplavě bleskové akce, krve a kousků orků, které náhle poletovaly vzduchem. Tohle byla přesně ta věc, o které si přál, aby se přihodila těm, kdo se k němu chovali ošklivě, ale musel připustit, že skutečnost byla značně nechutnější než jeho představy. Ubozí parchanti. Zavřčená kletba ho ale rychle vrátila do reality, a když se otočil, zjistil, že se na něj vrhá vůdce orků. Tarl zaječel strachem, uskočil pozpátku, zakopl o volný kořen a upadl. Ork pozvedl meč, aby ho probodl, a Tarl, nepříčetný strachem, pozvedl obě ruce na obranu. V tu chvíli jako by mu všechn strach z mozku projel pažemi a vytryskl v podobě modrých plamínek z dlaní a konečků prstů. Plameny zahálily orka, ten na okamžik ztuhl překvapením, jak se z něj začalo kouřit; pak mu připálené levé oční víčko několikrát rychle po sobě zacukalo. Zavřel a znovu zvedl meč, ale než ho mohl použít, Ronanova dýka proletěla vzduchem a proklála mu hrdlo. Tarlovy napřažené ruce z kropil pramen horké černé krve a mrtvý ork se svalil na zem vedle něj. Tarl si hlasitě oddechl úlevou.

Ronanův mozek stále pracoval na plný výkon. Dobrý hod, toho parchanta jsem dostal, Tarl je teď v pořádku, to s tím modrým plamenem byl zajímavý trik, klat! tu dýku jsem potřeboval na lučištníka - popadnout orkský oštěp, vrhnout ho - klat! schovává se za strom, takhle ho nedostanu a orkští lučištníci patří k nejlepším, dokážou na padesát kroků trefit člověka do oka, tedy někteří, jsme tady jako terče na střelnici, klat! tohle nedopadne dobře, teď míří na Tarla...

Červ, orkský lučištník, si byl dokonale jistý sám sebou. Dobře věděl, jak dobrý je s lukem. Škoda ostatních chlapců, ale teď už nebudou svůj podíl z odměny potřebovat. Červ se ušklíbl a rozhodl se, že nejdřív sejme toho zbabělého skrčka. Právě se na něho chystal zamířit, když ho pronikavé zahýkání zmrazilo uprostřed pohybu. Zezadu do něj udeřilo něco jako řeznická porážecí palice se zuby a srazilo ho to na kořeny. Když vzhlédl, zjistil, že se ze vzdálenosti šesti palců dívá do krví podlitých očí malého hnědého oslíka. V tu chvíli působil dojmem, že ani dvacet mil by nebylo dost. Než se Červ stačil pohnout, oslí hlava se mihla vzduchem, vyceněné zuby se mu zaťaly do masa jako nože - a v příštím okamžiku ječel a svíjel se na zemi, a z pahýlu ruky mu tryskala krev.

Tarl se konečně postavil. Všechno se to seběhlo tak rychle, že tomu ani nemohl uvěřit. Před třiceti vteřinami byl v akutním ohrožení života. Nyní se krvavé kousky těch, co mu hrozili strašlivou smrtí, válely po celém lese. Fascinovaně hleděl, jak Ronan pověsil posledního bezvědomého orka za opasek na větev a pak přistoupil k tomu, který se v bolestech svíjel v trávě, a jediným máchnutím meče mu utřel hlavu. Tarl se raději odvrátil a zjistil, že stojí tvář v tvář oslíkovi. V tlamě měl ukousnutou ruku a zdálo se, že je dokonale šťastný.

"Fuj! Koťátko! Co s ní chceš dělat?" zeptal se Tarl znechuceně.

Oslík si ho shovívavě změřil. Co asi? pomyslel si. Nejspíš mě napadlo, že bys mi rád potřásl rukou. Samozřejmě je to moje večere! Orčí ruka, to můžu. Vyčítavě se podíval na Tarla. Už jsem viděl ledovce, které byly rychlejší než tvůj mozek, kámo, pomyslel si a zase se odvrátil.

Tarl se posadil na kámen. Zjistil, že se celý třese. Za normálních okolností by podobná třesavka znamenala, že si minulou noc skvěle užil. Ale třást se bez slušného rozumného důvodu, to nebyla žádná legrace. Vůbec žádná legrace. Jestli tohle je dobrodružství, pomyslel si, můžete si ho strčit někam. Náhle těsně za ním promluvil Ronan a Tarl spadl leknutím z balvanu. "Tohle mi nedělej!" zabručel, když se zvedal ze země. "Promiň," omluvil se Ronan. "Jsem zvyklý pohybovat se tiše. Naučili mě to ve válečné škole." Sehnul se a otřel si zkrvavený meč o záda orského vůdce. "S tou ohnivou koulí jsi ho vážně překvapil," dodal. "Jak jsi to..."

"Nechci o tom mluvit!"

Ronan se na něj podíval se zájmem, pak si všiml jílce meče v jeho ruce. Připadal mu podivně známý. "To bylo statečné," prohodil. "Postavit se osmi orkům s rozbitým mečem."

"Zatracenej krám!" zaklel Tarl. "Jen počkej, až se vrátím do Port Raidu!"

"Cože?" Ronan byl náhle velice vážný.

"Donutím Elrika, aby mi vrátil peníze, i kdyby to měla být poslední věc, kterou udělám. Poctivý Elrik, to jistě! Neměl jsem být takový hlupák. Chtěl za něj jenom jeden tablon. Za takovou cenu slušný meč nedostaneš, ani ve výprodeji." Tarl se odmlčel a zadíval se na Ronana, jak zasouvá svůj nádherný meč zpátky do pochvy. Zvláštní, pomyslel si. Skoro to vypadá, jako by se styděl. Nejspíš mě považuje za skutečného šupáka, když mám takovou zbraň!

Ronan se doopravdy styděl. Myslel na to, kolik tátových mečů se ještě různým nevinným ubožákům rozpadlo v nepravý čas. Ne že by 'nevinný' bylo první slovo, které člověku vytane na mysli, když se podívá na Tarla. Ronan zamyšleně vytáhl dýku z vůdcova hrdla a přistoupil k poslednímu živému orkovi, visícímu na stromě. Už se vzpamatoval a začal sebou házet a kopat. Tarl ho následoval a přitom se snažil nedívat se na pozůstatky ostatních. "Člověk nepotká horské orky uprostřed lesa každý den," prohodil. "Co myslíš, že tu dělali?"

Ronan pečlivě očistil dýku o orkovu špinavou kazajku. Ten se okamžitě přestal svíjet a byl velice, velice tichý. Tarl už viděl živější sochy. Ronan se mu pozorně zadíval do očí a pozvedl dýku. "Doufám, že tohle individuum přesvědčím, aby nám to povědělo," zavřel. Ork znehybněl ještě víc. Tarlovi se udělalo nevolno.

Brzy se však ukázalo, že si dělal starosti zbytečně. Přestože Ronan vypadal jako člověk, jehož nejmilejší záliba je vyjímat lidem ostrým nožem ledviny skrz rektum, ve svém nitru byl spíš dobrák. Měl totiž problémy se svým svědomím. Ani tři roky ve válečné škole ho nezbavily všech ohledů a zábran. Pokaždé, když někoho zabil - a bez ohledu na to,

že to bylo ve féroovém boji a že si to ten dotyčný zasloužil - uvažoval, jestli udělal správně a jestli by s tím jeho maminka souhlasila. Právě teď se zabýval myšlenkou dát zraněnému orkovi milost. Z představy, že by měl to vyděšené stvoření, které před ním viselo, mučit, se mu obracel žaludek. Ve válečnické škole z vyšetřování a tortury propadl. Také se tam však naučil, že velice často vůbec není třeba vězně mučit. Stačí, aby uvěřil, že to uděláte.

Krutě se na orka usmál a jemně se dýkou dotkl špičky jeho nosu. "Jsem Ronan, Bojovník proti zlu," oznámil mu. "A tohle je Tarl. Položíme ti několik otázek. Když se pokusíš lhát, zemřeš. Pochopil jsi?"

Ork se pokusil podívat na dýku, pročež strašlivě zašilhal. Nějak se mu podařilo horlivě přikývnout, aniž při tom pohnul nosem. "Se vším souhlasím, člověče!" vydechl. "Se vším! Absolutně se vším!"

"Tak dobře," přikývl Ronan. "Jméno?"

"Ronan, Bojovník proti zlu."

"Ne moje jméno, ty idiote!"

"Aha, tak Tarl," odpověděl ork omluvně.

"Ne, ne, moje taky ne!" zabručel Tarl. Měl vážnou starost, že se dalších třicet stop orcích vnitřností připojí na zemi k těm, které tam už byly, a v posledních minutách jich viděl dost až do konce života. "Tvoje jméno, ty troubo! O něm mluv?"

"Moje jméno... je to označení, které používám, abych se nějak odlišil od ostatních," blábolil ork zoufale.

"Ale jak zní to označení?" zaječel Tarl.

Teprve teď se orkovi rozsvítilo. "Aha! Vřed!"

Ronan se nevesele usmál. "Konečně jsme se někam dostali. Takže, Vřede, co tady děláš?"

"Dělám si do kalhot," odpověděl ork po pravdě.

Ronan znechuceně nakrčil nos. "Ne, chci vědět, co tady dělá tvoje tlupa."

Vřed zhodnotil rychlým pohledem situaci. "No, povětšinou leží na zemi a nemají hlavu," zamumlal.

Tarl položil Ronanovi konejšivě ruku na rameno. "Nech to na mně," řekl sebevědomě a pak se obrátil k vystrašenému orkovi. "Poslyš," řekl. "Proč jste tady?"

"Jé, na to se mě neptej, čče! Existencialistická filozofie je pro mne uzavřená kniha."

Tarl se nad tím chvíli zamyslel a pak se obrátil k Ronanovi. "Nemyslím, že by mohl být až tak pitomý, jak se tváří," konstatoval.

Ronan se rozhodl lehce zvýšit sázky a přitlačil na nůž. Od Vředova nosu se oddělila kapička černé krve a Ronan nemilosrdně potlačil myšlenku, že tohle by jeho otec určitě neschvaloval. "Poslyš, pačí dechu," zavrčel. "Ta vaše orkská tlupa měla nějaký speciální důvod přijít sem, do tohoto lesa. Co o tom víš?"

"Je to takové místo, kde roste hodně stromů."

Ronanovi vylezly oči z důlků a Tarl se odvrátil. Vřed, který vycítil, že to možná nebyla odpověď, která se od něj očekávala, dodal: "Ale jestli tě zajímá ten důvod, tak to bylo proto, že nám ten chlápek v hospodě zaplatil, abychom sem šli a zabili tě."

"Zabili mě!"

"Tak to říkal. Najděte bojovníka s černou pleť, který má na krku pověšenou hlavičku plyšového medvěda, povídal.

Přepadněte ho a přineste mi jeho tělo."

"Která to byla hospoda?"

"U Dračího spáru, myslím. Pěkná putyka. Ve Welbugu. Na zemi spoustu zvratků, rozbité sklenice a tak. Alespoň když jsme odcházeli."

Ronan se podíval na Tarla. "Znáš tu hospodu?"

"Myslím, že jsem o ní slyšel... nejhorší pajzl v celém Welbugu, jestli se nepletu."

Ronan přikývl. "Tak tam začneme," řekl a přiložil špičku dýky k orkovu hrdlu.

Tarl se odvrátil, aby se na to nemusel dívat, ale z pohledu, který se mu tak naskytl, mu bylo na zvracení. Lesem se sem slétávaly mouchy o velikosti drobnějších ptáků a živily se na mrtvolách ostatních orků. Ty se proměnily v hemžící se masu zápasícího, bzučícího a nadávajícího hmyzu. Rychle se zase otočil.

"Poslyš," začal, ale pak si všiml výrazu v Ronanově obličeji. Mračil se na orka a ruka s dýkou se mu třásla. Tarl náhle pochopil. Ten chlápek se nedokázal přinutit svého zajatce chladnokrevně zabít! To bylo dojemné! Tarl cítil, že je mu Ronan hned o mnoho sympatičtější. Potlačil úsměv, přistoupil k orkovi a také se zamračil.

"Teď mě dobře poslouvej," řekl. "Nezabijeme tě. Ale míříme do Welbugu a nechceme, aby se to někdo dozvěděl.

Takže máme dvě možnosti. Za prvé, slíbíš nám, že nikomu nic neřekneš, a pak vyrazíš na západ tak rychle a tak daleko, jak jen to půjde. Prostě zmizíš, chápeš? Nebo za druhé, vezmeme tě s sebou do Welbugu."

"Vezmete mě s sebou?" zeptal se ork podezřívavě.

"Jo," přisvědčil Tarl nevině a pak odpálil bombu. "V loďce."

Orkovi zděšením spadla dolní čelist a na čele mu vyrazil pot. Jeho kůže získala odstín měsíce starého mléka.

"Ne! Nechtě mě jít! Prosim, nepovím nikomu ani slovo, opravdu ne, čestně, čestně, čestně, čestně, čestně, ale neberte mě s sebou do loďky, ano?"

Tarl s úsměvem vykročil vpřed, od Ronana si půjčil nůž a přerízl orkovi opasek. Ten dopadl s hlasitým zuchnutím na zem, ale hned zase vyskočil a pelášil na západ, jako by mu za patami hořelo.

"Ten se nezastaví dřív než v Lese snění," ušklíbl se Tarl. "Věř mi," dodal, když si všiml, jak pochybovačně se Ronan tváří. "Já jsem s orky žil. Vyznám se v nich. Je obecně známo, že nenávidí vodu, ale jen málo lidí ví, jaký strach mají z lodí. Dostávají mořskou nemoc, sotva nějakou uvidí na obrázku. Na galejích si při prvním zhoršení počasí vyzvracejí

vlastní vnitřnosti. To nejhorší, co můžeš udělat orkovi, je pohrozit mu, že ho vezmeš na cestu lodkou. Děsivé je to mimochodem oboustranně. Orkové jsou už tak dost zlí, ale když nepřetržitě zvracejí - a většinou tobě na boty - je to skutečná chuťovka."

Ronan přikývl. "Tak dobře," řekl. "Myslím, že je to lepší než ho zabít." Pak vzal svého koně za uzdu a vyrazil na cestu. Tarl hbitě uskočil před Koťátkem, který Ronana s jeho ořem následoval, orčí ruku stále v hubě. Skvělí společníci na cesty, pomyslel si. Psychopatický zabiják s komplexem viny a pekelný osel. Nu což, až dorazíme do Welbugu, prostě se vytratím. Dostaneme se tam během několika hodin a teď, když jsou orci mrtví, o nás nikdo neví. Takže mi nic nehrozí. A s tím se pěšky vydal za ostatními.

Čaroděj Antrax chvíli pozoroval Tarla poskakujícího za Ronanem, pak něco zamumlal a jeho křišťálová koule zmlčela. "Takže unikli," zabručel. "Hmm. Vypadá to, že Nekros začíná ztrácet formu. Nakonec to možná bude větší zábava, než čekal. Ale raději by se mu to mělo oznámit. Nejlepší bude, když to řekne Rittovi a nechá ho, aby mu tu novinu sdělil on." S úsměvem na rtech luskl prsty a křišťálová koule znovu zaplála bílým světlem.

WELBUG

V Prvním věku bylo město Welbug místem nevidaně krásy. Žili zde elfové, kteří byli vznešení. Působení byli na pohled a tak překypující zdravím a dobrou kondicí, že se pro svou vitalitu pověstní stali. A když v některém jiném městě bylo dítě slabé a nemocné, jeho rodiče při pohledu na něj vzdychali a říkali: "Běda, on není welbužan."

Potom si však toho města všiml odpadlý čaroděj Amplex Sprostoústý a vetřel se doň předstíraje přátelství. Elfové ho neprohlédli, neboť byli nevinní a četné byly rundy, které zaplatil. On je pak seznámil se zásilkovými službami a všelijakými vynálezy sloužícími k ulehčení práce. Tak se postupně požívačnými stali, načež je zasvětil i do tajů seznamovacích magazinů a bondage a zkáza welbugských elfů tím byla dovršena! Přemnoho pak bylo mezi nimi těch, kdož nutně potřebovali penicilin...

-Růžová kniha Ulaye

Z dálky Welbug stále vypadalo jako působné elfí město, kterým kdysi bylo. Bylo vystavěné na dlouhé úzké mělčině v soutoku tří řek a obehnané hradbami, jež nikdy nebyly v boji dobyty. Štíhlé kamenné věže a elegantní mramorové vížky se vypínaly k obloze a červené a růžové střechy se třpytily ve večerním slunci jako miliony slunečních kamenů.

Zblízka to ovšem bylo něco docela jiného. Sotva Ronan s Tarlem projeli hlavní branou, pokusil se jim nějaký odporný skrček prodat svou sestru. Když neprojevili zájem, pokusil se ji prodat oslovi a Ronan musel významně položit ruku na jilec svého meče, aby se konečně s hlasitými kletbami odbelhal pryč.

Když procházeli Vlčí cestou, ulicí vedoucí od brány do středu města, byl Tarl šokován zjištěním, jak moc se to tady změnilo za těch několik málo let, co tu nebyl. Smutně se rozhlížel kolem. Domy se rozpadaly a loupala se z nich omítka, zahrady kolem nich zarůstal plevel a mnohá okna byla zatlučená prkny nebo rozbitá. Většina obchůdků a krámků byla zavřená. Ty ostatní zjevně příliš neprosperovaly a vypadalo to, že jejich hlavním prodejním artiklem je teď špína a ošuntělost. Ulice nikdo neuklízela a ve strouhách se kupila špína a odpadky. A kde dříve převládala vůně stovků rozkvetlých zahrad, tam nyní páchla ucpaná kanalizace a hnilý odpad.

A ti lidé! Samozřejmě mezi nimi byl určitý díl turistů, hledačů zábavy a požitkářů, kteří se procházeli ulicemi s blaženým výrazem v obličejích a slídili po rozkoších, které tu očividně stále ještě byly k máni. Ale stejný díl připadal na spodinu společnosti. Nevrlí východňané, povalující se v nepřátelských hloučcích na rozích ulic, snědí jižané vyhledávající záminky k rvačkám, orci, kteří se nepřátelsky mračili na každého a mezi sebou se hádali svým drsným, barbarským jazykem. Zdálo se, že polovina zkrachovalých existencí z celého světa se sešla právě tady, ve Welbugu. Tarla to zarmoutilo. Zdejší atmosféra mu připomínala Goblinov v Severních horách a on vždycky věřil, že kdyby Středosvět trpěl hemeroidy, čípky by si musel strkat právě do Goblinova.

Jak po Vlčí cestě postoupili dál, zarmoutilo ho ještě víc zjištění, že Jalapenovo bistro bylo zavřené a nahradil ho malý špinavý krámk s pornografickými brožurkami. Když byl ve Welbugu posledně, prožil u Jalapeni vzrušující noc.

Příšerně se tam s partou dráteníků z Dálného Tibrethu opil vínem Pol Perot. Byl tak opilý, že objednal na podnik dva talíře těch nejpálivějších mulampos. Klat! Příští den strávil devět hodin na toaletě a ztratil sedm liber na váze. To byly časy!

Ale velké tržiště se nezměnilo skoro vůbec. Pestře pomalované stánky se na něm tísnily od jednoho konce k druhému, a přestože už byl večer, lidé všech ras a druhů se tu stále museli prodírat davem. Po obvodu tržnice provozovali svoje řemeslo pouliční prodáváci, rikšové, kejklíři a nejrůznější šejdiři. Tarl s úsměvem na tváři pozoroval, jak skořápkář připravuje zmateného vesničana o všechny jeho peníze. Tam zase hlasitě přísazovala skupina opilých vojáků na šnečí závody. Pouliční mág o kus dál bral od kolemjdoucích mince a nechával je před jejich očima mizet. Tarl se zašklebil. Často si říkal, že tohle by bylo zaměstnání pro něj. Kdyby jen to své drobné nadání dokázal ovládat...

Náhle mu kdosi skoro vyrval ruku z kloubu. Koťátko, kterého Tarl vedl na provaze, ucítil řeznický krám a vyrazil k němu jako raketa. Tarl si ho přitáhl zpátky.

"Poslyš, Koťátko," napomenul ho. "Nemůžeš jen tak vtrhnout do obchodu a vzít si, na co máš chuť. Tady se čeká, že budeš za věci platit. Pochopil? Jinak by tě mohli zavřít do vězení. A ve welbugském vězení by se ti nelíbilo. Jsou špinavá, smradlavá a nudná."

Že to říkáš zrovna ty, pomyslel si oslík, ale vrátil se a bez odporu Tarla následoval.

Ronan, který šel před nimi, sledoval svoje okolí zamračeným pohledem. "Tohle jsem opravdu nečekal," přiznal se Tarlovi. "Z toho města dychá zlo mnohem silněji, než by mělo."

"Hodně se to tady změnilo," odpověděl Tarl. "Šlo to s ním s kopce. Zchátralo. Nebo je to možná jen můj dojem. Možná

jsem si ho ve svých vzpomínkách příliš přikrášlil... možná bych potřeboval skleničku. Nebo několik skleniček."

"Možná," řekl Ronan, ale neznělo to příliš přesvědčeně. "Tak kudy do Dračího spáru?"

"To nevím. Slyšel jsem o tom podniku, ale osobně jsem tam nikdy nebyl," odpověděl Tarl. "Najít ho by neměl být problém. Potřebujeme jen Flamendrovu bibli..."

Přistoupil ke stánku s knihami a koupil poslední číslo Welbugského týdeníku. Jak se vracel k Ronanovi, rozevřel noviny, nalistoval stránku s přehledy a jel prstem po sloupci. Okamžitě se vynořily vzpomínky. Inzeráty podniků, které kdysi znal a miloval... .Poutníci! Turisté! Nejprímovější holky ve městě najdete v klubu Gargantua, hned za východní branou!... .Hladomorna - pro noc, na kterou nikdy nezapomenete, ale docela určitě na ni nebudete vzpomínat!... .

Sketův trolí bar na rohu Vlčí cesty a Masakřiště!... Právě U Skety se jedné krásné noci rozparádil tak, že vyzval na souboj osm stop vysokého jeskynního trola. Naštěstí byl ten trol ještě opilejší než on, takže se nakonec společně odpotáceli do Drakostího žebírkového domu. To byly časy!

Pročítal přehledy s takovou láskou, jako gurmán pročítá jídelní lístek, až na třetí straně konečně našel, co hledal.

"Tady je to! Poslouchej: ,Gentleman! Jestli se chcete pobavit trochu jinak než obvykle, rozhodně vyzkoušejte Dračí spár, Rue Battue.' Hmm... To je kus cesty odsud, až v elfí čtvrti."

"Pak bychom raději měli vyrazit." Ronan se podíval na oslika, který upřeně hleděl na řeznický krám a jazyk mu visel z tlamy. Na zemi pod ním se vytvářela stále se zvětšující louže slin. "A to zvíře bychom raději měli nakrmit a napojit. Stáje a seno pro koně budou určité v hospodě... ale budou mít něco, co žere on?"

Tarl se zasmál. "Ronane," řekl, když vykročili tržištěm, ve tváři výhružný výraz, který jim měl proklestit cestu, "podniky v tomto městě nabízejí maso všeho druhu... a tím myslím opravdu každého druhu. Stravují se tady orci a jižané. Jestli máš chuť zkusit kanibalismus, tady k tomu máš skvělou příležitost."

"Nádhera!" procedil Ronan mezi zuby.

"Jo," přisvědčil Tarl.

Jupí! pomyslel si oslík.

Radní Ritta seděl v zatemněné místnosti v horním patře jedné z nejvyšších věží ve Welbugu. Vrtěl se a potil a jeho malá prasečí očka nervózně těkala, jak hleděl do křišťálové koule o velikosti mužské pěsti, která ležela na stole před ním. Spočívala na smolně černém podstavci, na němž bylo deset očíslovaných tlačítek a ze kterého se šířila matná, slabě se chvějící bílá záře. Náhle se světlo změnilo v červené, Ritta nasucho polkl a začal mluvit.

"Nepovedlo se jim to," řekl a zamrkal.

Z nitra křišťálové koule se ozval zlověstný hlas. "Tak to musíš zkusit jinak. Ale tentokrát se ti to povede. Rozumíš?"

Ritta přikývl. Zdálo se, že mu mluvení činí potíže. Pot už se mu peril i v záhybech na masité šiji.

"On představuje potíže. Je třeba ho zastavit. A je třeba to udělat dříve, než potká Tyson." Zlověstný hlas se odmlčel a pak pokračoval tónem, který by mohl sloužit k výrobě ledu. "Jestli tentokrát neuspěješ..."

"Uspěju!" vyjekl Ritta. "Pošlu Kartha. Je to nejlepší nájemný vrah ve Welbugu."

"Až bude po všem, podáš mi hlášení," řekl hlas a rudou září zase vystřídal bílý přísvit.

Ritta si ulehčeně oddechl. Díky Grakovi! Druhá příležitost! Vstal natáhl jednu ruku před sebe a podíval se na ni.

Strašlivě se třásla. Měl pocit, jako by se mu útroby proměnily v led. Díky bohům, že jsem si nedal na oběd talíř mulampos, pomyslel si a vydal se za Karthem.

Než Ronan s Tarlem našli Rue Battue, temnou a opuštěnou, nastal večer. Ulice byla lemována vysokými elegantními domy v elfím stylu, oddělenými od cesty příjemnými zahradami a stromy. Noční vzduch byl provoněný květy taboghee a kromě klapotu koňských a osličích kopyt se tu ozývalo jen málo zvuků. Lehce se pohupující štít se stylizovanou dračí tlapou byl tím jediným, co nasvědčovalo, že se jedná o Dračí spár. Přivázali koně a osla k zábradlí a pak se jali studovat těžké dubové dveře. Všude vládlo ticho.

"Tady se dveře netrhnou," prohodil Ronan ironicky.

"A co jsi čekal?" opáčil Tarl. "Tohle má být nejdrsnější podnik ve Welbugu!" Zamyšleně se zadíval na úhledně upravenou zahrádku. "Polovina pravidelných zákazníků už je touto dobou nejspíš po smrti. A je teprve šest... takže zbytek ještě nejspíš nevylezl z postele. Pojďme."

Rozhodným krokem vyrazil vpřed - s Ronanem za zády - a otevřel dveře. Za nimi byla malá, kamenem dlážděná předsíňka. V protější zdi byly další dveře. Zpoza nich k nim dozníval tlumený šum konverzace. "A jsme tady," prohlásil Tarl když otevřel i druhé dveře. "Vítej do nejdrsnějšího, nejzkaženějšího..." rozhlédl se a jeho hlas značně znejistěl "...nejnebezpečnějšího... ehm, nejsnobštějšího..." Pak zmlkl úplně.

Vešli do místnosti nějakých čtyřicet stop dlouhé, s vysokým stropem, stěnami obloženými atlasovým dřevem a ozdobenými exotickými tapiseriemi. Ohnivě rudý koberec na zemi byl tak tlustý, že jste skoro museli stát na špičkách, abyste vůbec viděli. Po jedné straně bylo několik výklenků s měkce čalouněnými, půlkruhovými pohovkami a nízkými mramorovými stolkami a uprostřed stála nádherná socha bojovníka v životní velikosti. Až na přilbici na hlavě byl nahý. Na druhém konci stál bar, za kterým míchal barman v zářivě bílé košili koktejly z několika z přibližně stovky lahví, jež stály na polici za ním. Místnost jasně osvětloval lustr s padesáti svícemi vrhající svými přívěsky z broušeného křišťálu mihotavé pablesky a současně plnicí vzduch exotickými vůněmi parfémů z Jižních ostrovů.

Uvnitř bylo možná dvacet lidí, z nichž sedm nebo osm byli blahobytně vyhlížející kupci a zbytek nádherně oděné půvabné ženy. Jedna z nich právě vzala z barového pultu dvě sklenice koktejlu a odplula s nimi do výklenku, kde už na ni čekal zákazník. Sklenice položila na stůl před něj a pak se posadila, jednu dlouhou nohu si mu položila do klína a začala si hrát s jeho vlasy. Dvě další ženy, které klábosily u baru, se podívaly na Ronana a Tarla, usmály se a mrkly. Obě byly snědé a světlolasé, s postavami, které normálně vidíte jen na obálkách oplzlých magazínů.

"U Amrodových koulí!" zvolal Tarl a udeřil se dlaní do čela. "Tomu nevěřím! Nejhorší pajzl ve Welbugu se najednou proměnil v luxusní bordel! Ten ork tě pěkně napálil... sem by tlupu orků jaktěživ nepustili!"

Ronan se zmateně rozhlížel po místnosti. "To nemůže být pravda!" zamumlal. "To by si nedovolil. To nemůže být..." "Je to bordel, to přece vidíš sám," řekl Tarl. "Takové věci já poznám. Vidíš ta dvě děvčata, co na nás dělají oči? Jedna na tebe mrkla a druhá zase mrkla na mě. Podívej se, dokonce na mne mává!" Odměl se a obdařil ji svým nejchlípnějším pohledem. "Nemám v úmyslu se nějak podceňovat... spouště žen připadám docela přitažlivý. Ale když se na nás dívají dvě takové kočky, co myslíš, že vidí? Mr Universum a tady (poklepal si na prsa) Slizoun týdne. Takže jestli si chce jedna z nich něco začít se mnou, není to pro to, jak dobře vypadám. Nemyslíš?"

"No..." Ronan si povzddechl. "Řekl bych, že máš pravdu."

"To ti pěkně děkuju!" Kupodivu to znělo ukřivděně. "Mohl ses alespoň chvíli přít." Odvrátil se a zjistil, že hledí do obličeje někoho, kdo mohl být jedinec vrátný. Na sobě měl elegantní tmavě modrý kabát a čepici se štítkem, obojí hojně vyzdobené zlatými šňůrami. Celkový dojem poněkud kazily třípalcové špičáky, které mu vyčnívaly přes dolní ret.

Uklonil se Ronanovi a prohlásil:

"Kazad, nik grechik bee blollong."

Ronan ho obdařil nejistým úsměvem. "Co říkal?" zeptal se.

Vrátný se zatvářil dotčeně. "Kazad," zopakoval. "Kazad!"

"Tarle, já mu vůbec nerozumím!"

"To je v pořádku, Ronane, s tím si nedělej starosti," odpověděl Tarl sebevědomě. "To je východňanština. Za ty roky jsem z ní ledacos pochytil. Nech mluvit mě." Usmál se na vrátného. "Kazad Tarl," zariskoval a ukázal na sebe. "Y kazad Ronan."

"Aha!" řekl vrátný. "Kazad Grimbal!"

"Grimbal." Tarl vypadal spokojeně. "Kazad du-lon. Gron zintal dee wangeh. Wangeh ti kak."

"Wangeh?" Vrátný se zatvářil překvapeně. Změřil si Tarla, pak potřásl hlavou a začal něco hledat v dolní zásuvce stolu, který stál ve výklenku za dveřmi.

"To bylo vážně dobré," poznamenal Ronan, na kterého to udělalo dojem. "Co říkal?"

"No, ptal se, kdo jsme a co chceme. Alespoň myslím. Řekl jsem mu, že si dáme jen něco k pití."

"Aha. Poslyš, zeptej se ho, jestli tady v poslední době nebyli nějakí orci."

"Dobře." Tarl se otočil zpět, ale než mohl něco říct, vrátný se vrátil a podal mu krabici papírových kapesníků spolu s obrázkem statného hřebce. Když odcházel, znechuceně vrtěl hlavou. Ronan měl co dělat, aby se nahlas nerozesmál.

"Mluvíš tím jazykem plyně, co?" řekl.

"Hej... co to má znamenat?"

Dvě dívky, které je předtím pozorovaly, se k nim pomalu přilouďaly v doprovodu elegantně oděného muže. Ten na sobě měl černé kalhoty a smoking, bílou naškrobenou košili s límečkem s ohrnutými růžky a motýlka. Měl úzký, pečlivě zastřižený knírek a napomádované vlasy rozdělené přesně uprostřed pěšinkou, které mu lnuly k hlavě, jako by se bály, že z ní spadnou. Tarla pozdravil zdvořilým kývnutím a Ronanovi předvedl v zářivém úsměvu sbírku dokonalých zubů.

"Dobrý večer, pane," řekl. "Vítejte v našem podniku. Dovolte, abych vám představil Serenu..." menší z obou dívek našpulila na Tarla rty "...a Attali." Větší dívka se přitiskla k Ronanovi a zapředla.

"Vy jste majitel tohoto... místa?" zeptal se Ronan a mávnutím ruky obsáhl celý podnik.

"Pouhý ředitel. Můžete mi říkat Posner. Ne, Dračí spár patří Tyson." Odměl se; zjevně předpokládal, že Ronan to jméno zná.

"Tyson?"

"Aha, pánové jsou cizinci... Tyson je bojovnice, nejobávanější ve Welbugu, prosazovatelka práva a ochránkyně našeho krásného města."

"Tak to jsme na špatném místě," řekl Ronan. "Myslel jsem si to. Slyšeli jsme totiž, že Dračí spár je nehorší pajzl ve městě, a hledáme někoho, kdo se dá zastihnout na takovém místě."

"Tak to vypadá, že jste si nás spletli s Dračím chřtánem na Nábřeží," usmál se Posner. "Tam chodí městská spodina. Ale jestliže tam máte nějakou práci, nechtěli byste se nejprve... pobavit u nás?"

Attali se otfela Ronanovi o bok. Ten nasucho polkl. Začínal mít problémy se soustředěním. "Promiňte," řekl chraptivě, "ale musíme jít. Tarle? TARLE?"

Tarl civěl na Serenu, která tam stála s jednou rukou na Posnerově rameni a druhou v bok a prohlížela si ho zpod přivřených víček. V příštím okamžiku začala velice zvolna kroužit boky a tichounce vrnět, zatímco on na ni pouklil oči jako vyhladovělý králík na velkou šťavnatou mrkev. Ronan si všiml, že se jeho společník chvěje a bublá jako kotlík nad krbem.

"Tarle!" křikl a začloulal jím. "Musíme jít."

"Cože?" Tarl se s trhnutím probрал ze snu. "Musíme? Hodinku bychom se přece zdržet mohli. Nebo pět."

"Musíme jít hned! Čas běží. Každou hodinou, kterou ztratíme, stopa chladne."

"No dobře. Asi máš pravdu," připustil Tarl neochotně. "Jdeme."

"Když musíte, gentlemani," řekl Posner. "Ale možná byste mohli zaskočit někdy jindy." Uklonil se a pak zamířil zpátky k baru. Serena se odvinila za ním. Attali se smutně usmála na Ronana, nahnula se k němu a špičkou jazyku se dotkla jeho hrudi. Pak se vytáhla na špičky a něco mu zašeptala do ucha. Ronanovi se ve tváři objevil velice překvapený výraz. Dívka se usmála a znovu mu něco zašeptala. Ronan se zatvářil šokovaně.

"Kostkami ledu?" ujistil se. "To si děláš legraci!"

"Hej - chtěl jsi jít," připomenul mu Tarl.

"Ne, počkej," namítl Ronan, který už se vůbec netvářil rozhodně. "Vlastně není důvod spěchat. Hodinku bychom se zdržet mohli..."

Tarl strčil obě ruce mezi Attali a Ronana a oddělil je od sebe. Bylo to jako odtrhnout přilipku od skály.

"Tak jdeme, chlapče," řekl a prostrčil Ronana dveřmi ven.

Venku v zahradě je chlad nočního vzduchu zasáhl jako studená sprcha. Ronan omámeně zamžoural do tmy. Stále ještě myslel na Attali, a proto mu uniklo, jak vrátný něco zašeptal nezřetelné postavě, která se okamžitě rozplynula v temnotě. Tarl si toho ale všiml a právě to chtěl okomentovat, když tu ho vyrušil hlas, jenž promluvil těsně vedle něj. "Hej, ty!" řekl ten hlas. "Pomoz mi udělat něco s tím prašivým oslem, ano?" Majitel hlasu byl nedůtklivě vyhlízející válečník v plné zbroji. Poskakoval po jedné noze a mával rukama ve vzduchu ve snaze udržet rovnováhu. Koťátko stál před ním, zuby zaťaté do chrániče jeho druhé holeně. Odhodlaně ho žvýkal v zřejmé snaze dostat se k masu pod ním. "Omlouvám se," zabručel Tarl. "On si jen tak hraje."

Nic takového nedělal! pomyslel si oslík. Máma mi vždycky říkala, že si s jídlem nemám hrát.

Tarl popadl chránič oběma rukama a pokusil se ho Koťátkovi vytrhnout. "Vypadá to, že má hlad," dodal. "To já poznám."

No to tedy žasnu, pomyslel si oslík. Jeden by si skoro myslel, že jsi zapojil mozek.

Ozvalo se zaskřipění a kov chrániče trochu povolil. Válečník se zatvářil ustaraně. Tarl znovu škulbl. "No tak, Koťátko," řekl. "Půjdeme a dáme si pořádnou večeři. Co bys řekl porci šťavnatých bifteků?"

Řekl bych jim, nikam nechodte, už k vám chvátám! zajásal oslík šťastně a pustil válečnickovu holeň. Stejně nemám rád jídlo z plechu, dodal v duchu při pohledu na promáčkнутý chránič.

Snědý válečník si Koťátka změřil pohledem plným nenávisti a začal tahat meč z pochvy, když tu ze tmy vystoupil Ronan a položil oslíkovi ruku na šíji. Chvilí si snědého válečníka mrazivě prohlížel, až ten odvrátil pohled, zarazil meč zpátky do pochvy a neomaleně se prodral kolem Tarla do Dračího spáru.

Tarl si ulehčeně oddechl. "Dobře," zamumlal a pak se obrátil ke Koťátkovi. "Až si příště budeš hledat svačinku, zkus si vybrat někoho příhodnějšího. Pokud možno někoho malého a slabého, kdo se nedokáže bránit."

Přesně to jsem měl v úmyslu, pomyslel si Koťátko. Jenomže jsi byl uvnitř.

Tarl se podíval na Ronana, který se zamyšleně díval za snědým válečníkem. "Pojďme," řekl mu. "Raději bychom měli najít Dračí chřtán dříve, než se Koťátko rozhodne pokusit celou Městskou hlídku."

Ronan mlčky přikývl, odvázel svého koně a oba muži vyrazili do tmy. Postavy, která se vydala za nimi a přebíhala od jednoho stínu k druhému jako nějaký zlý duch, si nevšimli.

ZABIJÁK

...Ze všech hospod byl nic netušícím poutníkům patrně nejnebezpečnější orkvijský Smrtný omyl, podnik patřící Cecilu Růželinovi, devět stop vysokému horskému trolovi jakýkoliv smysl pro humor naprosto postrádajícímu. Vpravdě skoro stejně nebezpečný byl však i Dračí chřtán ve městě Welbugu. Byl vyhledáván drsnými, divokými lidmi a mnoho bylo trpaslíků, kteří se za svůj zpěv ocitli zaraženi hlavou dolů v záchodové míse...

-Růžová kniha Ulaye

...Za každých okolností se vyhněte Dračímu chřtánu. V té hospodě mají vlastní soudní systém. Mezi zločiny (a tresty) patří například rozliti piva někoho jiného (pokuta za to jsou všechny vaše peníze a zkopání do bezvědomí), vypití piva někoho jiného (pokuta za to jsou všechny vaše peníze a zkopání do bezvědomí), nebo opomenutí zaplatit rundu (za to vám uříznou ruku). A nepijte s nikým, kdo má jen jednu ruku...

-Tarlův celosvětový průvodce po chlastu zdarma

Ronan si hodil přes rameno svůj sedlový vak a zavřel rozbité dveře stáje. Jeho kůň uvnitř rezignovaně žvýkal plesnivou slámu, zatímco ve vedlejším stání oslík šťastně polykal druhý nášup bifteků z jakéhosi blíže neurčeného masa. Ronan přešel dvůr stáji a vyšel na nábreží. Městské hradby se nad ním vypínaly k nočnímu nebi a zakrývaly mu severní hvězdy. Před ním pomalu plynula Velká řeka Leno kolem starých kamenných vlnolamů a na její hladině se unaveně pohupovaly otlučené dřevěné čluny a pramice. Na druhém břehu viděl několik světel označujících domky vystavěné kolem přívozu. Dál se rozkládaly širé pláně a pole Behanu a cesta do Dálného Tibrethu.

Na chvíli se zastavil, dýchal čerstvý noční vzduch a naslouchal zvukům vycházejícím z hospody za ním: výkřiky, vrčení a výbuchy drsného smíchu pravidelně zakončené řinčením rozbíjeného skla. Pořád si ještě lámal hlavu s poselstvím svého otce a jak orci věděli, kde ho najdou, ale sousedění mu kazily obrazy půvabných žen dotýkajících se špičkami jazyků jeho hrudi. Cítil se unavený a vyčerpaný. Už dva roky usilovně hledal pomstu a nápravu křivd a občas se neubránil úvahám, zda život nenabízí i jiné věci. Zadíval se na Tarla, který seděl na úvazném pacholetu a bavil se házením kamenů po velkých netopýrech kroužících nad řekou. Tohle byl chlápek, který věděl, jak si v životě užít. Jenže Tarl se právě teď nijak zvlášť šťastně necítil. Příhodila se mu totiž krajně neobvyklá věc. Hryzalo ho svědomí. Tarl měl velice prostou životní filozofii: převez ostatní dříve, než s tebou zametou. Špatné zkušenosti ho naučily příliš nedůvěřovat jiným a v důsledku toho teď pohlížel na přátelství stejně jako na peníze. Ostatní lidé je mají, ale on jen žídka, a když už se mu nějakou náhodou dostaly do rukou, pak se u něj obvykle příliš dlouho nezdržely. Rozhodně nebyly něčím, na co by si měl zvykat.

Jenže v posledních čtyřech dnech se ten velký silný válečník stal jeho přítelem. To samo o sobě by problém nebyl, jenomže když on byl nebezpečný. Páni, jak on byl nebezpečný! Lidé se ho pokoušeli zabít! Za normálních okolností by se Tarl ztratil, sotva by ho Ronan bezpečně doprovodil k městské bráně. Jenže on ho měl rád, věřil mu a doopravdy se zdálo, že se v jeho společnosti cítí dobře. Ne že by v tom byl nějaký rozdíl. Tarl věděl, že Ronan brzy zase vyrazí do divočiny, a tam ho v žádném případě následovat nemíní. Až na to, že se kvůli tomu už teď cítil provinile! Co to s ním, k čertu, je? Vztekla mrštil kamenem po mýře o velikosti supy, která letěla kolem, a pak se vydal za Ronanem, který na něho čekal pod otáčejícím se vývěsním štítem označujícím Dračí chřtán.

Když otevřeli dveře, aby vešli dovnitř, světlo z hospody ozářilo ulici a temná postava, která se za nimi plížila od

Dračího spáru, se rychle ukryla do stínu... aby je vzápětí následovala dovnitř, sama sledována jiným, menším stínem. Výčep Dračího chřtánu byla velká dlážděná místnost plná lidí. Podlahu pokrývala silná vrstva pilin, zbytků jídla a kusů rozbitého nábytku. Na jedné straně stál velký krb a polena, která v něm hořela, sálala jako výheň z dob Ronanova mládí. Špatně vyčištěný komín způsobil, že se tu a tam do místnosti vyvalil oblak dýmu a přidal se ke kouři z nesčetných dýmek. Tarl si byl jist, že v celkově husté atmosféře cítí nezaměnitelné aroma elfice. Na stěně vpravo visel dobře osvětlený terč a skupina povykujících mužů tu soupeřila v hodů oštěpem.

Ronan s Tarlem si davem proklestili cestu k baru. Tarl sice vypadal, jako by se tu narodil, ale Ronan vyčníval jako bolavý palec a mnozí ze zákazníků přestali pít a podezíravě si ho prohlíželi. Tarl, kterého to trochu znervózňovalo, se nahnul nad barový pult a jal se studovat seznam koktejlů připíchnutý na stěně. Byl zvyklý na bezpečí anonymity. Na místech, jako je toto, splynul s davem, nikdo si ho nevšímal, a nic mu tedy nehrozilo. Jenže tím, že vešel do hospody s Ronanem, na sebe soustředil obecnou pozornost, což se mu ani trochu nelíbilo. Pomyslel si, že za těchto okolností nebude na škodu udržet si čistou hlavu, a s lítostí zavrhl exotičtější koktejly jako Orkovy koule, Krutibřich nebo Dýka vetknutá v rektu a objednal dva korbele Plesnivé nohy, orkského piva. Pak se obrátil k Ronanovi, který držel v ruce jídelní lístek a zamračeně ho pročítal.

"Nemůžu uvěřit tomu, jak hluboko tady klesli," zamumlal. "Na jižany a orky už si člověk zvykl. Ale podívej se tamhle, k terči na oštěpy. Ti dva jsou nemrtví! To není dobré. To rozhodně není dobré."

Ronan sledoval směr jeho pohledu a uviděl dvě zombie stojící vedle muže, který zrovna házel oštěpem. Měly všechny typické znaky svého druhu - šedobílou pokožku posetou černými hnílobnými skvrnami, vytřeštěný pohled i volně visící spodní čelist, ze které odkapávaly tmavé sliny. Provokovaly soutěžící a nasládlý pach rozkladu, který šířily, cítil Ronan i na tu vzdálenost. Přímo před jeho zděšeným pohledem jedné z nich upadl prst. Znechuceně se odvrátil.

"Odporné místo!" zasyčel směrem k Tarlovi.

"No, já nevím. Pivo je docela obstojné." Tarl pozoroval skupinku trpaslíků, kteří hráli u krbu karty s elfí družinou.

Uvažoval, jak získat pozvání, aby se k nim mohl připojit. S trpaslíky hrál nesmírně rád, protože vždycky měli spoustu peněz a hráli mizerně. Pár chytře zahraných partiček Cydorianovy rachoty, a mohl by se vrátit do Spáru.

"A viděl jsi ten jídelní lístek?" pokračoval bojovník rozezleně. "Co to má být za jídlo? Chlebohýžďový pudink?"

"To je jídelní lístek pro orky," vysvětlil barman, který Tarlovi čepoval další pivo. Sám byl napůl ork a páteř měl tak prohnutou, až se zdálo, že se mu hlava svezla někam na prsa a temeno lebky měl na úrovni ramen. "Chlebohýžďový pudink je jedno z nejobednávanějších jídel. Jsou to plátky chleba a lidských hýždí s houbami a prolité omáčkou, dobře propečené v pudinkové formě."

"Právě tohle jsem si vobjednal," zavrčel ork, který se nahýbal nad pultem vedle Ronana. "Moh' bys sem šoupnout křupky?"

Barman vytáhl zpod pultu kameninovou misku plnou smažených prstů a postavil ji před orka, který si jeden vybral a začal ho hlasitě chroustat.

"To vypadá na někoho, kdo včera nezaplatil rundu," zamumlal Tarl.

Ronanovi se zvedl žaludek. "Copak tady nemáte nic, co by mohl jíst člověk?" zavrčel a znovu se sklonil k jídelnímu lístku. "Co třeba tohle? Jižanské frikasé?"

"Předevčirem tu rozsekali jednoho jižana."

"Formanské maso na divoko?"

"Je z formana."

"A proč na divoko?" zeptal se Tarl.

"Nechtěl se vázat," vysvětlil barman. "Alespoň to tvrdil číšnicím."

Ork si drápem na konci prstu vyšťoural kus masa ze zubů a ukázal na položku na konci jídelního lístku. "Jestli chcete ochutnat absolutně dokonalý moučník," řekl, "doporučuju vám lívanec s adamovými jablky a k tomu starostovy vejce..."

Pak zachytil Ronanův pohled a zmlkl. Tarl se pokusil svému společníkovi jídelní lístek vzít a najít v něm něco méně konfliktního, ale zjistil, že ho drží jako ve svěráku. Když se mu podíval do obličeje, našel v něm tolik vzteku, že mimovolně ucouvl. Ronanova druhá ruka už mřila k jílcí meče. Tarl po ní na poslední chvíli skočil a pověsil se na ni celou svou vahou.

"Zatím jíst nebudeme," řekl barmanovi a pak se obrátil k bojovníkovi. "Ronane! Ne!" zasyčel. "Podívej se, pro orky je stejné přirozené jíst lidské maso jako pro tebe třeba skopové! Není to jejich vina, jsou prostě takoví! A jestli tady začneš vyvádět a zmasakruješ polovinu zákazníků, nikdy se nedozvíme informaci, pro kterou jsi sem přišel!" Ronan se ještě chvíli zvedal a Tarla přitom vytáhl na špičky, ale pak se zarazil a oheň v jeho očích trochu pohasl. "Máš pravdu," odpověděl. "Ale mě to tak... tak rozzuřilo! Musím někoho zabít!"

Znovu sáhl po meči. Tarl se zoufale přimkl k jeho ruce. "Poslyš," řekl. "Jestli to ze sebe potřebuješ dostat, jdi si zaházet oštěpem. Možná se pak budeš cítit lépe, a možná dokonce vyhrájeme nějaké peníze!" Ronan se zadíval směrem k terči, pak zuřivě setřásl Tarla a prodral se davem k pořadateli, který na něho pohlédl se zájmem.

"Máte zájem to zkusit, pane? Hod je za pouhý tablon. Vítěz dostává šedesát procent z výhry. V tuto chvíli je nejvyšší skóre šedesát pět. Naházet ho tamhle Grál." Ukázal na podsaditého chlapíka, který se sebevědomě opíral o zeď. Ronan si ho chladně změřil, hodil pořadateli tablon, vzal si tři velké oštěpy a šel se postavit na čáru, odkud se házelo.

Potěžkal oštěp v ruce. Pohledem přešel diváky a spočinul jím na zombiích. Ronan věděl, že všechno kladné, co v nich kdysi bylo, nechaly v hrobě. Jediné, co teď cítily, byla hořkost a zloba. Kdo mohl dvě tak zkažené bytosti pustit do města?

Znovu se v něm vzedmula vlna hněvu a mrštil oštěpem takovou silou, že se zabořil až po konec hrotu do dvacetibodového pole.

"Klídek, klídek!" pokárala ho jedna ze zombií rozměklým, krákavým hlasem. Ronan po ní šlehl pohledem, ale nemělo to žádný účinek. Nemůžete zabít pohledem někoho, kdo už je mrtvý jako sezóna. Potěžkal druhý oštěp. Přitom jako by se úplně uklidnil a s mrazivou přesností jej zarazil do dvojité dvacítky. Z řad publika se ozvalo obdivné vydechnutí. K vítězství mu stačilo hodit jen šest, a tak raději než aby riskoval odraz od dvou oštěpů zabodnutých v dvacítkovém poli terče, hodil poslední do devatenáctky, pouhý palec od dvojité.

"Sedmdesát devět!" oznámil organizátor a diváci odpověděli hlasitým jásotem. Ronan si všiml, že mu tleská i Grál.

Usmál se na něj, prodral se zpátky k baru a posadil se vedle šklebícího se Tarla.

"Pěkné hody!" řekl Tarl. "Tohle hned tak někdo nepřekoná!" Právě se chystal Ronanovi připomenout, že je čas, aby zaplatil rundu, když tu se poblíž krbu strhla rvačka a pozornost všech se soustředila tím směrem.

Dva jižané se váleli po zemi, nože v rukou, a každý z nich se snažil bodnout svého protivníka. Na okamžik se zdálo, že se to jednomu z nich podaří, ale pak ho jeho sok odrazil nohama a jižan udeřil pozpátku do stolu trpaslíků. Korbele s pivem a karty se rozletěly na všechny strany a jižan zůstal ležet v bezvědomí na zemi. Jeho protivník rychle vstal a hnál se k němu s nožem v ruce, ale pak uklouzl na srdcové sedně (elfi karty mají čtyři barvy: srdce, květy, pentličky a malá chlupatá zvířátka. To vypovídá o elfech mnohé.) Přitom narazil do jiného stolu a padl omráčený na zem, zatímco se jeho soupeř vrávoravě postavil na nohy a zamířil k němu, avšak cestou klopýtl o trpaslíka, který lezl po zemi a snažil se posbírat svoje karty (pískomilový flush - kombinaci, kterou není v pětikartovém stud pokeru snadné přebít).

Ronan to vše pozoroval se shovívavým úsměvem profesionála sledujícího souboj čirých amatérů. Proto si nevšiml muže se spuštěnou kápí, který stál za ním a právě vytahoval zpod pláště dýku, na jejímž hrotu se leskla kapička zelenavé tekutiny. Stejně to ale byla ostuda, protože ten muž byl Karth, mistr zabiják, a Ronan byl jeho zamýšlená oběť. Karth vyhodnotil situaci několik okamžiků poté, co vklouzl do hospody za Ronanem. Sledoval ho celou cestu z Dračího spáru, kde mu ho ukázal vrátný Grímbal, ale na ulici se držel zpátky. Jedna z věcí, které se jako profesionální zabiják naučíte, je, s kým se můžete bez obav vypořádat přímo a ke komu je třeba připlížit se tajně zezadu. Ale tahle hospoda byla ideální. Polovina zákazníků měla kápě nebo byli zahalení v pláštích a pokradmu si tu dojednávávali podniky, kterým světlo světa příliš nesvědčilo, takže sem skvěle zapadl. Těm dvěma jižanům dal po bronzovém tablonu, aby na jeho povel začali s rvačkou, a pak se nenápadně prodral k baru, až stál své oběti přímo za zády. Nyní už stačilo jen rychlé bodnutí dýky namočené v tradičním jedu, a další zakázka bude vyřízena k plné spokojenosti. Ten skrček, který tady byl s bojovníkem, nejspíš žádné potíže dělat nebude a nikoho jiného nebude smrt cizince zajímat docela určitě. Noci, kdy u Dračího chřtánu nedošlo k žádné vraždě, byly spíše výjimkou.

Karth Zabiják udeřil, tiše, rychle a se smrtící přesností hada. Čepel jeho dýky vystřelila k Ronanovým zádům... a zastavila se ve vzduchu dřív, než mohla zasáhnout cíl. Karthovo zápěstí svírala v železném stisku ruka někoho, kdo stál za ním, někoho, kdo byl ještě rychlejší než on. Ta ruka byla štíhlá a jemná, a když se zabiják ohlédl, uviděl drobnou postavu v plášti s kápí, vysokou sotva pět stop a čtyři palce. Pak si druhou rukou shrnula kápí a Karth pohlédl do páru zelených ženských očí, stejně půvabných, jako smrtících. "Ty!" zasyčel, ale v jeho hlase zazníval strach. Žena na něj dál hleděla nevzrušeně.

"Hej, svalovče!" řekla a dloubla prstem volné ruky Ronana do žeber. Ronan se otočil a uviděl chvějící se čepel dýky jen několik palců od svých zad a pak drobnou štíhlou ženu držící marně se vzpouzejícího zabijáka. S úžasem sledoval, jak mu žena zkroutila ruku za záda, až mu dýka vypadla z ochromených prstů.

"Dovolte, abych vás představila," usmála se, aniž byt' jen na okamžik spustila Kartha z očí. "Tahle kupka hnoje je Karth, mistr zabiják-" Na okamžik se odmlčela - v Karthově volné ruce se zableskl nůž mřící na její hrud', ale v příštím okamžiku se její prsty sevřely i kolem jeho druhého zápěstí.

"Ale, ale," řekla. "Ty ošklivý." Pak zesílila stisk, ozvalo se nechutné zapraskání, jak několik menších kůstek v zabijákově ruce povolilo, muž zaječel bolestí a upustil nůž na zem.

Ronan nebyl zvyklý nekontrolovat situaci. Tahle křehotinka že mu zachránila život? V návalu zlosti i studu popadl Kartha za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu s úmyslem položit mu několik otázek. Zazněl zvuk ne nepodobný prasknutí biče, Karthův krční obratel povolil, nohy se pod ním podlomily a bezvládně se sesul na podlahu.

Žena obrátila oči v sloup. "To se ti povedlo, svalovče," řekla. "Zabil jsi ho. Teď se nedozvíme, kdo ho poslal."

Ronan na ni zíral jako trpaslík na zlatou žílu. Měla útlou, skoro chlapeckou postavu a byla oblečená v kůži střižené ve válečnickém stylu, zbarvením se skoro nelišící od její snědé pleti. Tmavě hnědé vlasy měla sestřižené nakrátko podle elfí módy. Byla mladá, zhruba jako on, ale navzdory skoro veselému tónu jejího hlasu v sobě měla jakousi zvláštní vyčerpanost a unavenost světem, která ji dělala o dobrých deset let starší.

"Tak ty jsi Ronan," řekla. "Doslechla jsem se, že jsi ve městě."

Najednou si uvědomil, že na ni civí s ústy dokořán, a spěšně je zavřel.

"Já jsem Tyson. Ochrámkyně pořádku ve Welbugu." V jejím pohledu se objevilo něco, co mohlo být zábleskem smíchu, ale hned nato se odvrátila, potřásla hlavou a pomalu zamířila k terči na oštěpy.

Tarl vylezl zpod stolu, kam se uchýlil, když se strhla rvačka.

"Takže tohle je Tyson," vydechl obdivné. "Fakt zírám. Ještě že tady byla a mohla ti zachránit život!"

"Dobře, dobře!" odsekl Ronan. "Všiml jsem si!"

Barman se nahnul přes pult a zadíval se na Kartha. "Je mrtvý, že?" zeptal se. "Skvělé!" Obrátil se a zavolal pootevřenými dveřmi do kuchyně. "Wayne! Pojď mi pomoci odnést to maso do mrazáku. Pak zaběhni do márnice a zruš objednávku na zítra." Ronan se na něho podíval znechuceně, ale Tarl se zašklebil.

"Typický ork," řekl. "Ten nenechá přijít dobrou mrtvolu nazmar. To mně připomíná, jak jsem šel jednou v Orkville podívat na soud svého přítele. Odsoudili ho k smrti." Změnil hlas v imitaci orkského soudce. "A budeš odveden na místo konání popravy, kde budeš pomalu vařen, až změkneš..." Náhle se odmlčel, s očima upřenými k terči na oštěpy.

"Moment," zvolal. "Koukni se na to!"

Tyson stála na čáře a v ruce držela tři oštěpy. Po celé hospodě se ozýval šepot: "Tyson! To je Tyson!" Pak si připravila první oštěp a okamžitě zavládlo ticho. Všechny oči byly upřené na ni. Tyson se podívala na Ronana a spiklenecky mrkla, její pravice se vymrštila vpřed a oštěp se zabodl do dvojité dvacítky. Vtom ticho přerušil hlas jedné ze zombií.

"Pchá!" řekla opovržlivě. "Šťastná náhoda! Už jsem viděl kozu, která měla lepší styl než tahle vychrtlá čubka!"

Tyson se na ni podívala jako kočka, která za oknem zahlédla ptáčka, a Ronan pochopil, že ty stvůry nenávidí stejně jako on. A pak se její paže vymrštila jednou, podruhé, tak rychle za sebou, že oba oštěpy byly na okamžik ve vzduchu současně. Druhý se zabodl do dvojité dvacítky vedle prvního, ale třetí projel hlavou zombie, utrl ji od těla a připíchl ke stěně za ní. Ruce nemrtvého vystřelily nahoru a začal si ohmatávat krk a ramena, pak mu z hrdla vytryskla páchnoucí černá tekutina a tělo se bezvládně svalilo na podlahu. Na okamžik ve výčepu zavládlo naprosté ticho a pak se ozval hlas pořadatele.

"Jeden nemrtvý a osmdesát!" vykřikl a osazenstvo hospody odpovědělo bouřlivým jásotem.

Ronan se užasle rozhlížel po výčepu. V každém koutě lidé povykovali, tleskali, dupali a skandovali Tysonino jméno. Tarl vedle něj se vesele smál a oběma rukama bušil do barového pultu.

"Natřela ti to," jásal. "Porazila tě na hlavu! Něco takového jsem jaktěživ neviděl!"

"Je prostě nejlepší," zašklebil se barman. "Lepší než všichni ostatní dohromady." A začal si to propěvovat jako chytlavý refrén.

Ronan se cítil víc než jen trochu namíchnutý. Když se někde strhlo něco podobného, obvykle byl předmětem ovací on. Už několik let ho nikdo nepředčil a teď se našel někdo, kdo mu v několika minutách zachránil život a porazil ho v oštěpu. A ke všemu to byla ženská!

"V přímém souboji by mě neporazila," slyšel sám sebe, jak říká.

"Ano?" ozval se za ním příjemný hlas, a když se otočil, uviděl, že tam stojí Tyson a vesele se na něj šklebí. "A jaký druh souboje by ti vyhovoval? Co třeba páka?" Pozvedla pravici a shrnula si rukáv. Ronanův biceps byl asi pětkrát objemnější. "Tak pojď," pokračovala. "Jestli to vážně chceš, rozdáme si to." S tím se posadila na barový stolek, loktem se opřela o pult a pobaveně se mu zadívala do očí.

"Souboj!" To slovo se rozletělo po hospodě a všichni se honem začali stahovat k baru, aby jim nic neuniklo. Ronan si uvědomil, že dostal sám sebe do slepé uličky. Když její výzvu odmítne, budou si všichni myslet, že má strach, ale když ji přijme, bude výsledek tak jednoznačný, že se jedinec zesměšní. Pak si připomněl, že navzdory svému vzhledu byla válečnice a dobrá k tomu. To, jak se vypořádala s Karthem... a jak vrhala oštěpy... raději by ji měl začít brát vážně.

Posadil se proti ní, opřel se loktem o pult a sevřel její ruku. "Jelikož sis vybral způsob souboje," řekla Tyson, "myslím, že bude poctivé, když začnu." Ronan si sice nevzpomínal, že by si něco vybíral, ale přit se nemínil. "Až řeknu připravit se... teď... začneme," pokračovala. "Souhlasíš?"

"Souhlasím."

"Tak dobře." Zavrtěla se, aby zaujala pohodlnější pozici, a pak se mu zahleděla do očí. A dívala se. A dívala.

U bohů, pomyslel si Ronan, je nádherná! Náhle si velice uvědomoval dotek její ruky ve své, šimrání jejího dechu na obličej, vůni její pleti... Začal si důkladně prohlížet její tvář. Její velké zelené oči zářily a pak si jazykem zvlhčila rty. Dech se jí zrychlil a potom se pomalu naklonila blíž k němu, blíž a ještě blíž... Ronan si uvědomil, že ho asi chce políbit, a náhle měl pocit, jako by měl v žaludku milion motýlů. Volnou rukou ho polaskala na šíji; její ústa byla už jen palec od jeho a jeho srdce se na okamžik zastavilo. Pak se její rty rozevřely, splynulo z nich sladké: "Připrav se teď!" a v příštím okamžiku mu přirazila ruku k pultu takovou silou, až nadskočil na židli. Než si uvědomil, co se stalo, Tyson stála nad ním, ruce zdvižené v triumfu, a všichni kolem jásal, až se zdálo, že to střecha nevydrží a zřítí se.

Ronan seděl na podlaze, zděšený, s hořkou pachutí porážky v ústech. Ne, to nebyla obyčejná porážka, to bylo veřejné ponižení! Rozhlédl se po ječícím a tleskajícím davu, pak se podíval na Tyson a náhle pochopil. Klat, ona byla vážně dobrá! Obratná se zbraněmi, rychlejší než kdokoliv jiný, koho kdy potkal, chytrá, lstivá... způsob, kterým ho dostala, byl prostě skvostný! I když machistická část jeho mužského mozku stále ještě hledala nějakou výmluvu, ta válečnická se už utápěla v čirém obdivu. A jaký byla rozený vůdce! Kdyby teď požádala lidi v hospodě, aby s ní pochodovali do boje proti armádě draků, okamžitě by se shromáždili pod její vlajkou! Dokonce i Tarl jásal a tleskal jí. A pak se na něho usmála.

"Omlouvám se za tu malou... lest," řekla. "Ale jak jinak by si ubohá dívka mohla poradit s vazounem, jako jsi ty?" Náhle se sklonila a políbila ho na tvář a pak už hrdě kráčela ke dveřím špalírem lidí, kteří se na ni vesele šklebili, jásal a aplaudovali jí.

Nad Ronanem se objevil barman a podával mu ruku, aby mu pomohl vstát. "Nemysli si, že jsi tady před někým ztratil respekt," řekl. "V tomhle městě je pocta už to, že tě Tyson vyzve na souboj. Nikdo by si nevedl lépe."

Ronan mu poděkoval roztržitým kývnutím. Neposlouchal. Usilovně přemýšlel. Při všem tom hluku ve výčepu si byl naprosto jist, že on jediný slyšel, co mu Tyson zašeptala, když se k němu skláněla, aby ho políbila. Jen čtyři slova. "O půlnoci. Ve Spáru."

O co jí, k čertu, šlo?

Nekros v soukromých komnatách své pevnosti poblíž Setelu přijal zprávu o Karthově selhání s očividným klidem. Ale v okamžiku, kdy křišťálová koule před ním potemněla, divoce zaklel a mrštil ohnivou koulí na velkou vázu stojící v protějším rohu místnosti. Naneštěstí koule o několik stop minula cíl a zasáhla služku, která zrovna leštila jeho brnění. Ozval se lehce rozbředlý zvuk exploze a Nekros vztekale zíral na výslednou spoušť.

Typické! pomyslel si. Klaté typické!

Od toho dne, kdy se Šikaře podařilo zničit svou zaklínací knihu, se mu s magií příliš nedařilo. Vataanův nákrčník mu dával jistou moc, ale ne tolik, kolik čekal, a ovládat ho bylo přinejlepším problematické. Někdy kouzla účinkovala

dokonale, ale jindy byla vysloveně nebezpečná. Jednou například proklel sluhu a minul. Kletba se odrazila od zrcadla, které viselo za ním, a Nekros strávil sto let jako velice rozladěná socha ve své vlastní ložnici.

Kombinace jeho magických schopností a bojového umění však stále stačila k tomu, aby mu zajistila pozici Člověka, se kterým je nutné počítat. Jezdil po světě, byl zlý, děsil lidi a báječně si při tom užíval. Pak ale začal zjišťovat, že tohle není všechno. Jaký mělo význam pronajímat svoje schopnosti zlosynům, kteří byli méně nadaní než on? Sám dokázal zastat jejich práci efektivněji.

Ovládnutí Fallonského kmene mu zajistilo mocenskou základnu a několik velice uspokojivých let terorizoval okolí, plenil, pátil a zabíjel. Potíž ale byla v tom, že zemi kontrolovala města, a kdykoliv se na nějaké pokusil zaútočit, lidé prostě zavřeli brány a stříleli na něho z hradeb šípy. Jakkoliv byl jeho kmen silný, armáda to nebyla. Potom, před čtyřmi lety, se s ním spojili jeho příznivci. Byli organizovaní. Měli peníze. Měli plány. A měli čaroděje Antraxe. Pomalu, ale jistě uskutečňoval jejich plány, dokud nebylo Šest měst Baq d'Or na pokraji porážky. Setel a Goblinov teď byly jejich. Minas Welvair, Minas Tryk a Malvenis brzy budou také. Potíže dělal jen Welbug a ta ženská Tyson. Ale jejich plány byly příliš dobře promyšlené, jejich pikle příliš vychytralé. Za několik dní bude mrtvá a Welbug padne - a s ním celý Baq d'Or. Potom budou moci přenést svou pozornost na další města Středosvěta...

A pak najednou, před několika dny, předpověděl Antrax příchod černého bojovníka z neznáma a varoval ho, že může zapříčinit nejenom zmar jejich plánů, ale i smrt Nekrose samotného! Nekros jednal bez meškání, ale bojovníkovi se nějak podařilo oba jeho pokusy o likvidaci přežít. Ritta by si raději měl dát pozor, aby už příště uspěl. Pokud nebudou Tyson i černý bojovník do čtyřiašedeseti hodin mrtví, zjistí, že má strop v ložnici ozdobený kousičky vlastních vnitřností. Místností proletěla mnohem přesněji zamířená ohnivá koule a kalaya ve zlaté ptačí kleci explodovala ve víru peří. Nekros byl doopravdy našťavaný.

Čtvrt hodiny před půlnocí kráčet Ronan ztemnělými ulicemi Welbugu a opilý Tarl se potácel vedle něj. Každou chvíli zastavil, zdánlivě aby se podíval do některého z výkladů, ale ve skutečnosti se ujišťoval, že je nikdo nesleduje. Ne že by se za tímto účelem musel držet na dohled, protože Tarl neustále vykřikoval úryvky pijáckých písní, které se nesly široko daleko.

"Já se zas vrátím do Goblinova," hulákal dokonale falešně. "Tam dívky jsou tak ššš-" Ronanova ruka přitisknutá na jeho ústa přerušila píseň v půli slova. "Mmmmmmf," řekl a Ronan, který se mezitím zastavil u další výkladní skříně, ho pustil.

"Tak buď zticha. Dobře?"

"Dobře, dobře! Takže tobě se nelíbí zpívání!" Tarl krátkozrace zamžoural do výkladu. Byl plný špinavě černých šatů, jaké měly v oblíbě orkské modény. Nad výkladem byl název podniku: „K sežrání.“ "Plánuješ koupit si něco nového na sebe?" zahihňal se Tarl.

Ronan ho zpražil pohledem. "Ujišťuji se, že nás nikdo nesleduje," zavrčel. "Už mám dost lidí, kteří se ke mně snaží tajně připlížit. Té Tyson vůbec nevěřím. Nevěř žádnému muži, říkal můj otec. Vzpomínáš?"

"Ale jdi! Jestli je Tyson muž, tak já jsem Beppo, Zázračná ovečka!" Tarl se na chvíli odmlčel a pak dodal: "Viš, kdyby byla muž, vůbec by mi nevadilo vzít si ji za manžela..."

Ronan, spokojený, že je zatím nikdo nesleduje, popadl Tarla za ruku a odvedl ho za roh. Možná má pravdu, pomyslel si. In vino veritas. Tyson skutečně není muž, takže by jí možná věřit mohl. Nu, brzy uvidíme.

Dveře Dračího spáru se otevřely dříve, než stačili zaklepat, a Ronan s Tarlem tiše vklouzli dovnitř. Posner za nimi zavřel a zastrčil závoru, teprve pak je zavedl do salónku. Všechny svíce v obrovském lustru byly sfouknuté a místnost osvětlovaly pouze dvě pochodně na zdi. Byla prázdná až na Tyson, která seděla u stolu poblíž mramorové sochy. Před ní stál korbel piva. Když Posner odešel dveřmi za barem, vstala, aby je přivítala.

"Děkuji, že jste přišli," řekla a napřáhla ruku k Ronanovi. Stiskli si je válečnickým způsobem tak, že se vzájemně uchopili za zápěstí, pak se Tyson obrátila k Tarlovi. "Posluž si," vyzvala ho a ukázala směrem k baru. "Na podnik. Cokoliv chceš a kolik toho chceš." Tarl na ni nevěřičně vytřeštil oči. "Myslím, že jsem se do tebe zamiloval," řekl a vrávoravě vyrazil k baru. "To chce zapít! Namíchám nějaký koktejl."

Tarlova posedlost koktejly měla svoje kořeny patrně hluboko v jeho dětství. Jeho stará matička je také milovala.

Vzpomínal si, že si jeden speciální míchala každý večer. Gin, gin a gin ve stejném poměru, do vysoké sklenice a navrch trochu ginu. Vypít na ex a pak ztlouct svého synka do bezvědomí. Když nic jiného, alespoň ho to naučilo, jak si chránit citlivé části anatomie před pěstmi. Tarl při té vzpomínce mimovolně zamrkal, pak popadl šejkr a láhev brandy.

Tyson ho chvíli pozorovala s unaveným úsměvem, pak se obrátila zpátky k Ronanovi. "Dobře," řekla, "teď si navzájem vylijeme srdce." Ronan se posadil proti ní a podezíravě ji pozoroval, zatímco vzala korbel a napila se piva. "Oba máme problémy," pokračovala. "Tím mým je někdo, kdo se snaží ovládnout moje město. Tím tvým je někdo, kdo se tě snaží zabít. Shodou okolností je to stejná osoba."

"Kdo?" zeptal se Ronan ostražitě.

"Chlápek jménem Nekros."

Tyson pozpátku vyskočila ze židle a zůstala stát v zápasnickém postoji a s mečem připraveným v ruce, zatímco kolem ní přšely úlomky mramoru. Ale Ronan zůstal sedět a nechápavě civěl na trosky rozbitého stolu, kaluž piva a svou zaťatou pěst, která natropila všechnu tu škodu.

"Ehm... omlouvám se!" zamumlal. "Já... ehm, vždycky se trochu... hmm, rozčílím, když slyším to jméno."

Ronan začal zdráhavě vyprávět příběh svého prvního setkání s Nekrosem a Tyson ho přitom sledovala s rostoucím respektem. Zdá se, že tohle je někdo, s kým se dá pracovat, pomyslela si. Odhodlaný válečník, který stojí na straně práva a dokáže rozbít solidní mramorový stůl na kusy jediným vzteklým úderem pěsti, když se před ním vysloví jméno nepřítele. Byl by z něj skvělý spojenec - a bohové vědí, že teď spojení doopravdy potřebuje.

Naslouchala Ronanovu vyprávění a oči se jí rozšířily, když jí řekl o otcově zjevení. "To je první záblesk naděje za celou

věčnost," prohlásila. "A ty máš opravdu dobrý důvod ho nenávidět. Ale nejsem si jistá, že chápeš, koho máš proti sobě. Nekros má svoje stoupence ve všech městech východu a ti odvedli dobrou práci. Minas Welvair a Dálný Tibreth jsou nahlované zevnitř. Satel a Goblinov už padly, a lidé si pořád ještě neuvědomují, co se děje. Ti parchanti jdou s dobou, víš? Jsou mazaní. Když chceš v dnešní době dobýt město, nepotáhneš na ně v čele vojska ani ho neobléháš. K čemu by to bylo? Nakonec stejně zjistíš, že vládneš vypáleným troskám, polovina lidí je pobitých a ten zbytek umírá hladem nebo na mor. To zrovna nerozproudí cestovní ruch a do měst, jako je Welbug, přinášejí tablony turisté.

Jenže tihle hoši jsou chytří. Za poslední čtyři roky vyzkoušeli všechny triky. Destabilizaci... tajné operace... terorismus... příležitostně vraždy... a infiltraci. Hlavně infiltraci. V městské radě mají mocnou kliku, kterou vede Ritta. Je to stará tlustá ropucha, slizký, jak už ropuchy bývají. Ale na mého otce stačil.

Můj otec byl městský ochránce práva jako já a byl i nejlepší bojovník, jakého kdy východ viděl. Lidé ho milovali. Stáli za ním bez ohledu na to, jak špinavé triky proti němu Ritta použil. Ritta pochopil, že prohrává, a nechal mého otce zabít. Když se jedné temné noci vracel ze zasedání rady, skončil s nožem v zádech. Museli si myslet, že když zemře, město padne, že nebude mít žádného vůdce, protože po sobě nezanechal syna. Ale nepočítali se mnou. Můj otec mě cvičil už od dětství a vycvičil mě dobře. Vypořádala jsem se s každým, koho proti mně Ritta poslal, a obyvatelé Welbugu mi věří. Přesto ztrácíme stále další a další půdu pod nohama a oni se pomalu přibližují ke svému cíli. Mají svoje lidi na důležitých místech po celém městě a daří se jim ho měnit, pomalu, ale jistě. Už dokonce ovládli městskou radu. Před několika měsíci prosadili dodatek zaručující orkům rovná práva. Minulý měsíc se jim jej podařilo rozšířit i na nemrtvé - zombie, přízraky, duchy a vlkodlaky. Myslela jsem, že máme většinu, ale starý Parbeard hlasoval s nimi. Od té doby se mi nedokáže podívat do očí. Museli ho nějak dostat na svou stranu, nejspíš vydíráním. Dnes večer jsi viděl výsledek. Obyčejní, slušní lidé jsou nuceni dýchat stejný vzduch se zombiemi. Ale slušní lidé už začínají odcházet. Ti, kteří ještě zůstali, spoléhají na mne, jenomže ani já už město neudržím déle než několik dní. Ritta je jako velký tlustý pavouk. Má svoje pavučiny všude."

Na okanzík se odmlčela, pohled upřený do prázdna. V místnosti zavládlo ticho rušené jen decentním skytáním ozývajícím se zpoza baru. Pak si Tyson povzdechla a pokračovala.

"Nemohli mne koupit ani vyděsit. A už zjistili, že mě nedokážou zdiskreditovat. Takže mě zabijí, jako zabili mého otce. Cítím, jak se sít' kolem mě stahuje..."

"V tom případě jim v tom musíme zabránit," prohlásil Ronan. Naslouchal jejímu vyprávění, aniž by hnul brvou, ale uvnitř to v něm bouřilo. Kdo by si pomyslel, že se jeho nepřítel skrýval za tak smělými plány! A v cestě mu stojí jen tato mladá bojovnice, malá a osamělá, ale silná a odhodlaná... a odvážná... a hezká. Ronan na ni hleděl s novým obdivem. Usmála se na něj a jeho srdce mu okamžitě začalo v hrudi metat kozelce.

"Přede dvěma dny," řekla Tyson, "jsem někde slyšela, že se Nekros nebojí nikoho na světě... až na bojovníka jménem Ronan. A pak se k nám doneslo, že jsi na cestě sem. Vzápětí jsi stál přímo na mém prahu! Mohla by to být past, pomyslela jsem si, a tak, když jsi odešel, jsem tě tajně sledovala. Přitom jsem zjistila, že tě sleduje ještě někdo jiný. Zabiják Karth! Musejí se tě hodně bát, když na tebe poslali jeho!"

Nyní na něho hleděla s netajeným obdivem a Ronan cítil, že se mu hrud' dme pýchou, skoro jako by mu ji někdo nafoukl pumpičkou. Pokusil se vypadat skromně, ale nepovedlo se mu to a tvářil se spíš přihloupě.

"Pověz mi, kde najdu toho Ritta," řekl.

Tyson se unaveně usmála a zavrtěla hlavou.

"Takhle by to nešlo," odpověděla. "Jen bys padl do další pasti. Nemáš potuchy, kolik bojovníků tady má. A stejně je jen nastrčená figurka."

"Pak budu muset zabít Nekrose! Ale jak ho najdu?"

"To já nevím," povzdechla si Tyson. "Nikdo neví, kde se pohybuje. Ani Ritta ne. Ale on není obyčejný válečník."

Zaplácne tě jako mouchu. Vyzná se v magii a těžko se dá bojovat s někým, kdo tě může proměnit ve svinku a pak tě zašlápnout."

"Musí přece existovat nějaký způsob, jak ho zastavit!"

Tyson si ho zamyšleně změřila. "Možná, že existuje," řekla, "i když pro mne už nejspíš bude pozdě. Je tady ale jeden člověk, který se s tebou chce setkat. Člověk, který si podle všeho myslí, že ty můžeš Nekrose zastavit. Člověk, od kterého jsem se dozvěděla, že přicházíš. Potíž je v tom, že nevím, jestli se mu dá věřit. Nikdy jsem se s ním nesetkala a neznám nikoho, kdo ho zná."

"Kdo je to?" zeptal se Ronan.

"Je to čaroděj a jmenuje se Antrax."

Tarl si za barem opravdu skvěle užíval. Namíchal si Elfi kládu, koktejl, který by si normálně nemohl dovolit (protože obsahoval behanské víno a cydorijskou brandy). Pak si dal ještě jednu. A další. Trochu si zazpíval, zatímco se věnoval koktejlu. Brzy toho ale nechal, protože zjistil, že si polovinu vybryndal na boty. A potom se začal zajímat, co dělají ostatní a jestli už rozhodli o něčem důležitém, jako třeba co budou pít nebo do kterého podniku zajdou, a tak soustředil svou pozornost na ně a v důsledku toho vyslechl všechnu tv žvýstý u Nekrosovi a Rittovi.

Tarl se rozhořčeně pokusil vyjít zpoza baru, ale o pořádný kus minul podlahu. "Pošloufejte," řekl a pak strávil nějaký čas tím, že se pokoušel vstát. "Je šas ,tát a nechat se ssspočítat," oznámil a hned zase upadl. Uvědomil si, že dělat dvě tak ošidné věci zároveň je nad jeho síly, a rozhodl se, že raději bude mluvit vleže. Cítil, že to by snad zvládl i bez držení. "Já sem.. sem mluvil sem s jedním chlápem ve Chříf... chříf... řtánu," řekl. "Pošítám, že to byl nějaký tvůj kámoš, Tyson. Řř... říkal, že se menuje Oupase..." Ronan a Tyson naslouchali Tarlovi se shovívavými úsměvy, ale ty jim brzy zmizely z tváře. Vystřídal je výraz soustředění. Protože alkohol dělal s Tarlem zvláštní věci. Inspiroval ho. A některé z myšlenek, které ho teď napadaly, byly vážně nárež.

PAST

"Nejlepší obranou je útok a kupodivu je i nejlepším útokem"

-Aragorn ze Slunečního hvozdů, lidský generál

"Kopni je do koulí a hurá na ně. Nebo ještě lépe, najdi někoho jiného, kdo je kopne do koulí, a ty jim zatím vypij jejich pivo..."

-Tarl z Welbugu, pouze lidský

V místnosti na vrcholu věže seděl Ritta před křišťálovou koulí a snažil se co nejvíce oddálit okamžik, kdy bude muset ohlásit další neúspěch. Vážně uvažoval poslat všechny svoje muže do Dračího spáru v posledním zoufalém pokusu dostat alespoň Tyson, ale neodvažoval se. Jeho špehové mu oznámili, že se minulou noc setkala s černým bojovníkem, a právě o tom před několika dny mluvil Nekros v jedné ze svých předpovědí.

"Společně," řekl tehdy, "tě zničí!" Ritta sice nevěděl, co by ti dva dokázali proti všem jeho mužům, ale Nekros měl nepříjemný zvyk nikdy se nemýlit. Potíž byla v tom, že Nekros také sliboval, že ho zničí, když ještě jednou selže. A když Nekros někoho ničil, nebylo to takovým tím příjemným, je- mi- to- lito- starouši stylem. Obvykle to bývalo ohavné, krajně bolestivé zničení se spoustou krve a vnitřnostmi všude kolem. Rittova ruka se chvíli nervózně třásla nad tlačítka křišťálové koule a pak ji nechal klesnout zpátky do klína. Nemělo to smysl, měl by-

"Pane! Pane!" Zadýchaný sluha vtrhl dovnitř a padl tváří na podlahu. "Černý bojovník odjel!"

"Cože?" zařval Ritta a vyskočil. Sluha se ještě více přitiskl k zemi, takže to vypadalo, jako by se snažil procedit skulinou mezi prkny.

"Je to pravda, pane!" zakvílel. "Před pouhými několika minutami projel východní branou a teď míří na Minas Tryk!"

"A co ten jeho vymaštěný kámoš? A Tyson? Co ona?"

"Jeho přítel je U Dračího chřtánu a pije tam za dva. A Grimal říkal, že Tyson se schovává ve Spáru a bojí se ukázat na veřejnosti."

Ritta začal vzrušeně přecházet po pokoji a přitom usilovně uvažoval. Další příležitost! Musí udeřit rychle! Podíval se na křišťálovou kouli. Má ji použít k sledování Ronana? Ne, ta klatá věc je hrozně poruchová. Lidé jsou spolehlivější. V horečnatém vzrušení začal křičet rozkazy na vyděšené sluhy.

"Pět spolehlivých mužů ať ho sleduje! Ne, raději deset! Ať se od něj drží dál, ale pohlídají si, že se nevrátí! A nasadte někoho na toho jeho skrčka! Ať si vezme peníze a kupuje mu pití, dokud se mu nerozváže jazyk. Pak pošlete muže aby hlídali Spár, zepředu i zezadu! Musím vědět o každém, kdo vejde dovnitř! A vzkazte pro Dagmana a ostatních osm radních. V poledne je chci mít všechny tady!"

Sluha se hluboce poklonil, což není zrovna snadné, když se člověk plazí po zemi, a zmizel. Ritta přistoupil k jedinému vysokému oknu a zadíval se na lesklé střechy domů.

"Tentokrát tě dostanu!" zamumlal a představa Tysonina zkrvaveného těla ležícího u jeho nohou mu způsobila velice příjemné tetelení kolem žaludku. "Ubožáčko! Nemáš ani ponětí, jak sama jsi zůstala!"

Tarl si U Dračího chřtánu neskonale užíval. Chlápek vedle něj nedal jinak, než že mu bude kupovat stále další a další pití, a zdálo se, že je majitelem bezedného měšce. Tarl nemusel za nic platit už celé hodiny. Vyprázdnil korbek, postavil ho na pult a chopil se plného, který tam na něj už čekal.

"Kamarád?" řekl. "Von není žádný můj kamarád! Zatracený rváč! Takový tě zatáhne do malé natotata, když si nedáš pozor. Není to tak dávno, co mě kvůli němu málem zabila tlupa orků! Jsem vopravdu rád, že vodjel do Minas Tryk!"

Cože? Esli se vrátí? Říkal, že možná za jeden nebo dva dny. Tyson? Ne, nesčuchli se, ani nápad. Spíš naopak.

Našňuplo ho, že ho porazila ženská, chápeš? Co? Jo, pořád to samý, díky. Je to vod tebe vážně milé."

Ronan přitáhl svému koni uzdu a ohlédl se na cestu za sebou. V dále se v odpoledním slunci třpytily věže Welbugu. O něco blíž prozrazoval malý obláček prachu přítomnost pronásledovatelů.

Znovu vyrazil. Cesta, která vpředu klesala, vedla kousek lesem na břehu Velké řeky. Jakmile se dostal mezi stromy, pobídl Ronan koně do klusu, a když vyjel na druhé straně lesa, zjistil, že cesta pokračuje kolem malé kamenné hráze zasahující do řeky. Vedle ní kotvil říční člun a na hrázi čekala známá postava.

Ronan dojel až k ní a sesedl z koně. "Zdravím tě, Posnere!" řekl. "Všechno v pořádku?"

"Jistě, pane," odpověděl Posner. "Pronásledují vás?"

"Ano, ale udržují si vzdálenost," řekl Ronan. Sundal si plášť s kapuci a podal ho Posnerovi, který si ho přehodil přes ramena a vyšvihl se do sedla. "Víš určitě, že budeš v pořádku?" zeptal se ho Ronan.

"Nebojte se, pane. Tyson má v Minas Tryk mnoho přátel. Budu tam v bezpečí."

"Jed' rychle," řekl mu Ronan. "A o Tyson si nedělejte starosti. Dohlédnu na ni."

Posner se na válečníka shovívavě usmál. "O sebe si starosti nedělejte, pane," odpověděl. "Ona na vás dohlédne."

S tím se otočil a v příštím okamžiku už ujížděl s větrem o závod po cestě do Minas Tryk. Ronan se nejistě usmál. Nebyl zvyklý, že ho považují za druhého nejlepšího - a ještě po nějaké holce. Otočil se ke člunu, jehož majitel seděl mlčky, vesla ve vidlicích. Byl malý, ale svalnatý, s obličejem jako rezavá lapací železa. Když Ronan nastoupil do člunu, zašklebil se na něj. Ronan mu úšklebek oplatil.

"Ty jsi Oupase?" zeptal se. Převozník přikývl. "Tak dobře," řekl Ronan. "Je čas se ukrýt."

Oupase se předklonil a zavesloval se člunem do líného proudu. Brzy na to zmizeli za převislými keři rostoucími kolem břehů.

Kus dál zpátky po cestě do Welbugu si kapitán pověřený pronásledováním Ronana zhluboka oddechl, když uviděl jezdce v plášti cválajícího k lesu, jako by měl v patách všech pět nejvyšších démonů. Pak ale zmizel mezi stromy a obavy se vrátily.

"Za ním," křikl na své muže. "Nespouštějte toho parchanta z očí!"

Jezdci vyrazili tryskem k lesu. Za jejich zády vyplul člun ze skrytu porostu a zamířil po proudu řeky k Welbugu. Ritta nedokázal uvěřit svému štěstí. Černý bojovník byl pryč - právě dorazil jízdní posel se zprávou, že je stále pod dohledem kapitána a jeho mužů, na půl cesty do Minas Tryk. A Tyson se už od rána schovávala ve Spáru. Od Grimbala věděl, že jediná lidé zvenčí, se kterými přišla za tu dobu do styku, byl ranní dodavatel vína a krátce po něm ten opilý skrček. Nijak ho to nepřekvapovalo. Rittovi muži obsadili oba konce ulice a varovali všechny potenciální zákazníky až na ty, které si sami vybrali.

Nyní se už schylovalo k večeru. Ritta došel ke dveřím do Dračího spáru a tam se na okamžik zastavil, aby se přesvědčil, že jeho lidé mají situaci pod kontrolou a zabrání jakémukoliv případnému pokusu o záchranu. Bylo to skvělé mít zase navrch! Konečně se bude moci zbavit Tyson. Čeká, že ve svém domě je v naprostém bezpečí. Kdyby jen tušila, že má na své straně nejenom Grimbal, ale i barmana a kromě toho zparchantělého skrčka jsou všichni zákazníci, kteří se teď nacházejí uvnitř, jeho lidé!

Otevřel dveře a vešel do salónu. Grimbal byl na svém místě. Ritta se na něho usmál a krátce se rozhlédl po místnosti. Tyson stála u baru a zasmušile hleděla do korbele piva. Její barman leštil sklenici a bavil se s Attali, jednou z dívek. Ostatní děvčata tancovala kolem devíti zákazníků, kteří byli do jednoho Rittovi muži. Kromě nich tam byl už jenom ten skrček a ten seděl u stolku vedle mramorové sochy bojovníka. Před sebou měl tučt prázdných sklenic, upíjel koktejl z třinácté a bavil se s malým hnědým oslíkem. Oslík měl v hřívě zapletené květiny.

Ritta se zašklebil. Jeho vlastní přístup k sexu také nebyl právě konvenční, ale tohle bylo trochu moc i na jeho silný žaludek. Pak se jeho pohled na okamžik setkal s oslíkovým a Ritta ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Žádný osel sice není od přírody vybaven, aby mohl pavoukům trhat nožičky, ale zdálo se, že kdyby to bylo jen trochu možné, tenhle by to dělal s nezřízeným požitkem.

Ritta se otrásl a obrátil se ke Grimbalovi, který právě zastrčil závoru na dveřích. Na tento signál každý ze zákazníků něco zašeptal dívce nebo dívkám, se kterými se zrovna bavil. Ty okamžitě vyskočily a spěšně zamířily ke dveřím vedoucím k pokojům nahoře. Když zjistily, že se jedná o tak masovou migraci, zatvářily se trochu překvapeně a některé zaváhaly, ale to už Rittovi muži odhodili pláště a odhalili tak zbraně ukryté pod nimi. Dívky se vyděšeně podívaly na svou zaměstnavatelku, ale Tyson jen unaveně přikývla a ony co nejrychleji zmizely ve dveřích. Děvče za barem se k nim chtělo přidat, ale barman ji popadl za ruku a s chlípným úšklebkem si ji přitáhl k sobě. Jeden z Rittových mužů dveře zamkl a pak vytvořili kolem bojovnice u baru výhružný půlkruh.

Ritta se s úsměvem od ucha k uchu protáhl kolem oslíka, který opile hýkal spolu se skrčkem, a protlačil se mezi svými muži. Zastavil se před Tyson - ale ne příliš blízko před ní. Ruku měla na jílcí meče a Ritta dobře věděl, jak je nebezpečná. Dívala se na něj očima jako zelené křemeny a on ucítil, jak mu útroby svírá nával strachu. Rychle se ohlédl na muže za sebou. Dobře! Dva z nich měli malé samostřily a ostatní byli vyzbrojeni meči. Přesto by se ale ještě mohla o něco pokusit.

Tyson se zády opřela o barový pult a usmála se. "Tak dobře, pačí dechu," zavrčela mezi zuby. "Co to má všechno znamenat?"

"Moje drahá Tyson! Bojím se, že budeme nějak muset vyřešit to nešťastné úmrtí jednoho z našich spoluobčanů.

Zabitého tvou vlastní krásnou ručkou!"

"Jestli myslíš tu zatracenou zombii..."

"Zatracená nezatracená, podle současných zákonů má stejné práva jako kdokoli jiný. A ty jsi byla shledána vinnou vraždou. Proto tě odsuzují."

"Ty mě nemůžeš odsoudit! Nemáš na to právo!"

"Ale má drahá Tyson!" Ritta nedokázal skrýt potěšení ve svém hlase. "Jako řádný člen rady můžeš být souzena deseti jejími členy a odsouzena předsedou. Tedy mnou."

Zvedla ruku a ukázala na dva z jeho mužů. "Gawulf a Sedgeling jsou jen zástupci!"

"Hmm. Bojím se, že ne. Oba byli po nešťastných úmrtích jejich nadřízených, k nimž došlo před hodinou, automaticky povýšeni do jejich funkcí."

Náhle v místnosti zavládlo naprosté ticho. Dokonce i ten skrček zmlkl. Všichni muži hladově zírali na Tyson. Barman si olízl suché rty a pak si přitáhl vzpouzející Attali k sobě. Ritta pomalu, okázale vytáhl meč a přitom stále upíral oči na Tyson. U Grakovy krve! Pod vši tou válečnickou výstrojí měla opravdu pěkné tělo. Možná, kdyby ji omámil drogou... Ne, byla příliš nebezpečná. Musí zemřít. Ritta si náhle uvědomil, že se mu při představě jejího zabití rozlévá příjemné teplo v podbřišku a zrychluje se mu dech. Hmm! Možná to bude stejně vzrušující... "A proto," pokračoval, "tě z moci své funkce předsedy welbugské městské rady odsuzují k smrti!"

Vykročil vpřed a dívka za barovým pultem zaječela. Ritta se na ni rozmrzele podíval a vytřeštil oči. Barman pozpátku vrávorál ke zdi a z břicha mu trčela malá, typicky ženská dýka. Klat! Ta čubka ho probodla! Ritta zachytil její pohled a ohromilo ho, jak je vítězoslavný. V příštím okamžiku byl náhle přimrazen na místě příšerným hýkavým zvukem, který jako by do výčepu pronikl z nejtemnějších hlubin pekla - a pak se peklo strhlo všude kolem. Ritta se otočil a začal pozpátku ustupovat k barovému pultu, ústa nevěřícně otevřená.

Na jedné straně leželi tři jeho muži s protátnými hrdly. Nad nimi se skláněl ten zakrslý parchant, spokojeně si něco pobrukoval a vyprazdňoval jejich měšce, zatímco Grimbal, který stál vedle něj, si otíral zkrvavenou dýku do kusu hadru. Na druhé straně ležel na podlaze muž s hlavou hladce oddělenou a z pahýlu jeho krku šplíchala na zem krev. Jeho soused zděšeně ustupoval, vytřeštěné oči upřené na oslíka, který se k němu pomalu blížil, čenich potřísněný krví a vnitřnostmi. Uprostřed leželi tři další muži u nohou mramorové sochy, která jakýmsi záhadným způsobem ožila. Ritta s hrůzou pozoroval, jak poslední dva jeho stoupenci zoufale bojují o život - socha vzápětí přímo před jeho očima prvního z nich hladce proklála kopím a druhému přitom jen tak mimochodem utřela hlavu. Díval se, jak si sundává přilbici, pod

kteřou se objevila tvář - černého válečníka!

V tom okamžiku pochopil, jak důkladně jim skočil na špek. Zařval vztekem, otočil se a zoufale sekl mečem po Tyson. Ta jeho výpad lehce vykryla, pak šklubla zápěstím, Rittův meč proletěl vzduchem a dopadl za barový pult. Měl sotva čas uslyšet její šepot: "Pozdravuj v pekle, brouku!" načež ucítil palčivou bolest v prsou, a když se podíval dolů, zjistil, že má v sobě její meč zabodnutý až po jilec.

A to bylo to poslední, co viděl.

Tarl seděl v koutě a pozoroval vyděšené měšťany odtahující mrtvolu. Zprávy o Rittových plánech zjevně nějak pronikly na veřejnost a rozrušený dav vzal Rue Battue útokem. Lehce se vypořádal s venkovními strážemi a pak bušil na dveře Dračího spáru a chtěl vědět, jestli je Tyson v pořádku. Ronan byl právě nahoře, kde ze sebe smýval mramorové líčidlo, a pohled na ni a Tarla, jak klidně popíjejí s mrtvolami deseti radních u nohou, dav rychle umlčel. Teď už se zvěsti o tom, co ochránkyně města dokázala, nesly od jedné hospody k druhé. Její pověst a prestiž se tím jenom upevnily. To ale Tarlovi starosti nedělalo. Co mu je naopak dělalo, bylo jeho vlastní chování. V uplynulých čtyřadvaceti hodinách jednal jako nějaký hrdina bez mozku z jedné z těch zatracených kronik. Zapletl se do boje proti přesile, šířil po hospodách klamně zprávy, vymýšlel plány... málem se strhal, jak se snažil pomoci Ronanovi odnést tu klatě těžkou sochu nahoru! Jistě, po většinu toho času byl opilý, ale stejně! Vždyť mohl přijít o život! Měl využít příležitosti a vypařit se, ale neudělal to. Tarl si povzdychl. Jestli tohle dělá s člověkem přátelství, čím dříve odsud vypadne, tím lépe.

Tyson zavřela dveře za posledním z pochlebujících měšťanů a zasunula závoru, pak přistoupila k Tarlovi. Vzhledl k ní.

"Potřebuji pomoc," řekl. "To mi povídej!"

"Myslím to vážně. Zítřka, až odjede z Welbugu... čeká, že pojedou s ním, že?"

Tyson přikývla. Tarl zamrkal. "Nefungovalo by to," pokračoval. "Pochop, on je na výpravě! Nebezpečí, krveprolévání, zabíjení a mrzačení, těžkosti... Pro vás dva je to stará vesta, vy jste kvalifikovaní válečníci. Je to vaše práce. Ale v mých papírech je v rubrice zaměstnání napsáno: 'Zbabělec na plný úvazek'. Já jsem tady na dovolené! Všechno, co chci, je trochu se pobavit, vypít pár piv, sbalit nějaké to děvče, o které nikdo jiný nestojí - a věř mi, takových jsem poznal už hodně - a možná si to okořenit nějakým tím prohrěškem proti zákonu. Ale jestli tady ráno ještě budu a on se na mne podívá tím svým vznešeným, vlhkým pohledem a nazve mě svým přítelem... víš, jak to myslím. Hrdinství. Nedokážu ho opustit." Odmlčel se a zhluboka se nadechl. "Musím pryč. Ještě dnes večer."

"A co chceš ode mne?"

"Jenom..., jenom mu nic neříkej," odpověděl Tarl nešťastně. "A nepokoušej se mi v tom zabránit."

"Dobře," řekla Tyson a nevesele se usmála. "Odejdi ještě dnes večer. Ale jestli tady zítra ráno budeš a on o tebe bude stát, budeš muset jít s ním."

"Nekoušej na mě žádné triky!"

"Jestli tady zůstaneš, zůstaneš o vlastní vůli," odpověděla a podívala se na něj svými velkýma, nevinnýma zelenýma očima.

Něco chystá, pomyslel si Tarl a dopil sklenici.

Nahoře v koupelně měl Ronan také starosti. Netýkaly se Welbugu ani jeho poslání. Dnes šlo všechno vcelku dobře. V sudu od vína bylo krapet těsně, ale přežil to, takže ho mohli propašovat do Spáru Rittovým pohůnkům přímo pod nosem. Pak ho museli nalíčit jako sochu. Ani to nebyl problém. Stát celé hodiny bez hnutí patřilo k základnímu výcviku bojovníka, ačkoliv nikdy předtím to nemusel dělat úplně nahý v místnosti plné krásných a provokujících žen. (Když před ním seděla Attali, jistě části jeho těla se prostě pohnout chtěly, a nebýt toho, že se celou svou mysl soustředil na představu studené sprchy, nejspíš by se prozradil.)

I zítřka nejspíš všechno půjde jako na drátkách. Tyson ho propašuje ven z Welbugu, aby Nekrosovi špehoví ztratili jeho stopu, a čaroděj Antrax mu určitě poradí. Ne, problém představovala dnešní noc.

Za prvé, tušil, že Tarl uvažuje o tom, že pěkně potichoučku zmizí. Ronan si už toho malého chlapíka stačil oblíbit, a dokonce si ho svým způsobem i vážil. Měl instinkt pro přežití, nebezpečí cítil na míle daleko, vymyslel opravdu vychytralý plán a rozhodně věděl, jak si užít. Ronan ho s sebou nechtěl vláčet proti jeho vůli, ale byl to skvělý společník a bude mu chybět. Za druhé, Tyson slíbila jemu i Tarlovi, že jako poděkování za to, co pro ni udělali, stráví noc se ženami svých snů. O několik hodin dříve by ho představa noci strávené s Attali rozžhavila doruda, ale teď před sebou z nějakého důvodu stále viděl Tysonin obličej. A její vlasy. A její ruce. A její nohy. Když stál ve výčepu jako socha, měl dost času na to, aby si ji pořádně prohlédl, a při Rittových vyhrůžkách se mu vzteky skoro udělalo špatné. A nyní, místo aby ho jako obvykle pronásledovaly výčitky svědomí kvůli všem těm mrtvým, cítil zadostiučinění. Viděl výrazy v jejich tvářích. Kdyby jí jen zkřivil vlas na hlavě...

Klat! Potřásl hlavou a podíval se na sebe do zrcadla. Ale jdi, hrdino, pomyslel si. Vždyť stačí, abys sešel dolů a požádal ji o... zeptal se jí, jestli by... Zarazil se. Jeho odraz nabyl nezdravě šedohnědé barvy. Ruce se mu roztřáslly a měl pocit, že se mu podlamují kolena. Při představě, že by se měl se svými pocity svěřit Tyson, se mu srdce pokusilo vyšplhat vzhůru hrdlem.

Ronan Válečník, Bojovník proti zlu, Zabíječ zástupů, byl beznadějně zamilovaný.

Tarl tiše kráčel chodbou ke svému pokoji. Věděl, že sbalit se a vypadnout je to nejrozumnější, co mohl udělat, tak proč se, sakra, cítí jako nějaký odporný hmyz, co vylezl zpod kamene? Možná to bylo to svědomí, o kterém lidé pořád mluví. Už byl skoro tam, když tu se otevřely dveře koupelny a vyšel z ní Ronan. Zastavil se a zatvářil se provinile a Tarl okamžitě nasadil oslňující úsměv.

"Ahoj!" zahalekal. "Tak už zase vymydlený a umytý?"

"Jo," odpověděl Ronan. Zavládlo ticho. Konverzace se vlekla jako beznohý kůň do kopce. "Jak se vede Koťátkovi?"

"Skvěle! Když jsem odcházel, byl v kuchyni, oči měl jako talířky a jazyk mu visel z huby. Ještě nikdy neviděl biftek

Diana a Tysonin kuchař mu jich dělá hned deset!" Tarl se odmlčel. Cítil, že mu úsměv pomalu sklouzává z obličeje. Rychle pokračoval. "No, neměl bych se zdržovat. V pokoji mě čeká holka mých snů."

"Jo, mě taky," řekl Ronan, ale neznělo to příliš přesvědčeně.

"Hodně štěstí, brácho," řekl Tarl a poplácal Ronana po rameni. "Však se ještě uvidíme." Otočil se a vykročil chodbou ke svému pokoji. Přitom si přál, aby koberec pod jeho nohama byl stejně tlustý jako ten dole. Mohl by se do něj schovat.

Ronan se za ním chvíli díval, pak se otočil a otevřel dveře do svého pokoje. Raději ať už to má za sebou. Možná, že až uvidí Attali ležet na posteli, až ji sevře v náručí, možná, že na Tyson zapomene. Alespoň na pár minut. Možná. Zhluboka se nadechl a rezignovaně se vydal vstříc svému osudu.

* * *

Tarl spěchal, cpal svoje věci do vaku tak rychle, jak jen to dokázal. Ještě nikdy neodmítl ženu, zvláště ne takovou, která vypadala jako Serena, a neodvažoval se na ni ani podívat, aby se jeho odhodlání nerozplynulo. Věděl, že tam je, že na něho čeká na vodní posteli, ale ze všech sil se soustředil na to, co dělal.

"Není v tom nic osobního," blábolil, "ale mám svůj život, který mi plně vyhovuje, a kdybych tady dnes v noci ztvrdl, byl by s ním nejspíš konec." Zavázal vak a přehodil si ho přes rameno. "Takže děkuji, ale... děkuji, nechci!"

Skálopevně rozhodnutý, že odejde, podíval se na ni poprvé od okamžiku, kdy vešel do pokoje, a uviděl - ženu svých snů!

"Ale ne!" vydechl zoufale.

Byla to Serena. Klečela na vodní posteli na všech čtyřech a na nohou i na rukou měla černé gumové holínky. Přes záda měla přehozenou ovčí kůži a na hlavě párek zakřivených ovčích růžků. Zavrtěla zadečkem, až se její chundelatý ovčí ocásek rozhoupal. Pak na něj upěla pohled svých jiskrných očí.

"Bééé!" řekla.

Tarl měl pocit, jako by ho někdo kopl do břicha. Jeho vak dopadl s zuchnutím na podlahu.

"Ale ano!" zvolal a vrhl se k posteli jako přitahovaný magnetem. "Ano, ano, ano!"

Tarl prohrál a uznal to.

ANTRAX

Cestovatelům, kteří se chystají západně od Welbugu, se doporučuje vyhnout se Hlavní západní cestě, neboť v této oblasti zjevně působí čarodějnice Jižní křižovatk, která už mnoho poutníků zaklela nebo očarovala. Předchozí informace, že proti její magii účinkuje kořen mandragory, se ukázala jako mylná, takže se cestovatelům rovněž doporučuje vyzkoušet nějaký jiný kořen...

- Welbugský týdeník - cestovatelské okénko

Tarl pomalu stoupal z hlubin snění. Lehce se pohupoval na vodní matraci a na čele cítil Serenin horký dech. Spokojeně si povzddechl a natáhl ruku, aby ji pohladil po tváři.

Zvláštní... předtím se mu zdálo, že má jemnější pleť. A když o tom tak přemýšlel, vodní postel teď byla podezřele tvrdá a polštář ho vyloženě tlačil. A byla mu strašná zima. Pomalu otevřel jedno oko, pak druhé, a zděšeně je vytřeštil. Místo Sereniny půvabné tváře před sebou uviděl velké ostré tesáky, bradavičnatou kůži a vypoulené žluté oči - to vše navíc vzhůru nohama. Zašklebilo se to na něj a Tarla ovanul smrdutý dech. Otevřel ústa, aby zaječel, ale než to mohl udělat, přitiskla se mu na ně velká, silná ruka.

"Psst!" zašeptal Ronan a pak ruku pomalu sundal.

Tarl se prudce posadil a rozhlédl se. Ležel na dně říčního člunu se svým vakem pod hlavou. Za ním seděli Ronan a Koťátko a před ním byl majitel příšerného obličeje - převozník Oupase, který člun opatrně poháněl vesly obalenými hadry. Rychle pluli po proudu, zahaleni studenou mlhou, která jim bránila ve výhledu na břeh. Ach jo, pomyslel si Tarl, vážně by se mnohem raději probudil vedle Sereny.

"Co se, k čertu, děje?" zasyčel.

Ronan se zatvářil zmateně. "Proč šeptáš?" zeptal se.

Tarl ukázal na vesla. "Vykrádáme se z Welbugu ve člunu se speciálně ztlumenými vesly, tak jsem předpokládal..."

"Nejsou speciálně ztlumená," zavrčel Oupase. "Takhle je mám pořád. Divil by ses, kolik lidí s kocovinou převážím. Ti dokážou ticho ocenit."

"Tak či tak," řekl Ronan, "od Welbugu jsme na míle daleko. Vypluli jsme před úsvitem."

"Mohl jsi mě alespoň probudit," odpověděl Tarl rozmrzele.

Válečník se zatvářil rozpačitě. "Viš, vypadal jsi, že se potřebuješ prospat, a Tyson říkala, že když jsi zůstal ve svém pokoji do rána, určitě chceš jet se mnou, takže jsem si myslel..."

"Myslel sis, že bych si to ještě mohl rozmyslet." Tarl se toužebně zadíval do mlhy, ale město i všechny jeho projevy už dávno zmizely v dálce. Povzddechl si. "Škoda. Chtěl jsem se rozloučit se Serenou."

"Nechala pro tebe vzkaz," oznámil mu Ronan s úsměvem.

"Ano?" opáčil Tarl s nenuceností světáka.

"Jo. Mám ti říct bée."

Tarl cítil, jak rudne. Byl to pro něj naprosto neznámý pocit. "A co ty, ehm, užil sis s Attali?" zeptal se, aby odvedl hovor jinam.

"Ne."

Tarl se na něho překvapeně podíval. Černý válečník už se zase tvářil rozpačitě.

"Ne? Proč ne?"

"Protože to nebyla Attali."

"A kdo?"

"Tyson."

"Ty si děláš legraci!" Tarl si svého přítele zkoumavě prohlédl. Upíral zraky do dále zvlášť zarputilým způsobem, ale na rtech mu pohrával úsměv. Tvářil se jako lidožravý tygr vzpomínající na svou lidožravou tygřici.

U Grakovy krve! pomyslel si Tarl. On je zamilovaný. A pořádně. Na druhé straně, žádné překvapení to není. Jestli kdy byli dva lidé stvořeni jeden pro druhého... Vsadím se, že se pohádali o to, kdo bude nahoře!

Ronan se divoce zašklebil. "Nikdy by mě nenapadlo," řekl, "že žena může být tak... tak..."

"Krásná?" napověděl mu Tarl. "Roztomilá? Sexy?"

"Smrtelně nebezpečná," řekl Ronan. "Tak vražená, tak rychlá, tak-"

"Ale stejně," skočil mu do řeči Tarl. "Co se stalo s Attali?"

"Já nevím. Myslel jsem si, že na mě bude čekat v mém pokoji, ale našel jsem tam Tyson. Řekla mi, že jestli se k Attali někdy jen přiblížím, podřízne mě jako kůzle. A myslela to vážně!"

Tarl se v duchu otfásl. Osobně nebyl myslence spát se smrtelně nebezpečnými ženami vůbec nakloněn. Připomínalo mu to odporné zvyky některých z nejnejpříjemnějších druhů pavouků, o kterých kdy četl, jako například Baq D'Orianských výrobkyň vdov nebo černých koket. Spěšně změnil téma hovoru na vzrušivější.

"Takže jsi prooustal noc s Tyson, co?" uškíbl se chlápě. "Není divu, že vypadáš tak utahaně."

V příštím okamžiku zjistil, že klátí nohama ve vzduchu a krk mu svírá obrovská černá pěst. Ronan na něj chvíli hleděl, jako kdyby mu právě plivl do vína, ale pak se zastyděl a zase ho pustil.

"Nevyspal jsem se kvůli tomu strašnému rámusu," řekl, zatímco Tarl lapal po vzduchu. "Z vedlejšího pokoje se ozývaly zvuky, jako by se tam zbláznilo celé stádo ovcí najednou."

Tarl už podruhé v pouhé minutě cítil, jak rudne. Odvrátil se od Ronana a chvíli pozoroval Oupase, jak spouští vesla obalená hadry do vody a mocně zabírá.

"Takže teď plujeme od těch našich holek pryč," řekl pomalu. "A od města. A hospod. A od jídla, vína, piva a hazardu, večerních programů a pohodlí, bezpečí, zábavy a krásných časů..."

Jeho hlas se rozplynul. Zavládlo krátké ticho, které přerušil Ronan.

"Jsem moc rád, že ses přidal," zabručel kysele, pak se odvrátil a díval se smutně směrem k Welbugu, zatímco člun klouzal mlhou dál po proudu.

Oupase přidržel vesly člun u břehu a ostatní vystoupili. "Dejte se na sever, směrem k Lesu snění," poradil jim. "Říká se, že čarodějův dům stojí jen několik mil za obchodní stanicí."

Tarl znepokojeně vzhledl. "Říká se?" zopakoval. "Copak ty neznáš nikoho, kdo tam doopravdy byl?"

Oupase zavrtěl hlavou. "Ve Welbugu máme jedno rčení. 'Nikdy se nemíchej do záležitostí čarodějů. Těm parchantům se nedá věřit, ani co by se za nehet vešlo.'" S tím odstrčil člun od břehu a začal veslovat zpátky proti proudu.

"Skvělé," řekl Tarl, když Ronan prošel kolem něj. "Tohle zbožňuju. Bez snídáně se plahočit na místo, o kterém nikdo pořádně neví, kde vlastně leží a kde na nás čeká vousatý cvok ve špičatém klobouku, aby nás proměnil v ropuchy." Koťátko si ho opovržlivě změřil. Mohl jsi dopadnout hůř, pomyslel si. Taky ti mohli na hřbet přivázat dva těžké vaky plné kdovíjakých krámů. Znechuceně si odfrkl a rozvázným krokem se vydal za Ronanem.

Ve Welbugu mezitím Tyson prožívala rušné ráno. Ačkoliv na ni Ronan zapůsobil stejně silně jako ona na něj, nebyla ten typ, který by chodil jako tělo bez duše a vzdychal po svém miláčkovi. Když před sebou měla něco, co bylo třeba udělat, šla a udělala to. A toho rána se musela postarat o město.

Hodinu poté, co se přesvědčila, že Ronan v pořádku odjel na říčním člunu, kráčela v čele oddílu městské hlídky ulicemi lemovanými jásajícími davy zatknout Rittovy spojence. Nenašla však nikoho, koho by mohla vsadit do vězení. Seržant hlídkující u brány jí řekl, že hned za svítání došlo k masovému exodu. Jižané, východňané, orci a ostatní nežádoucí národnosti a druhy proudili ve velkém počtu ven z města a na sever.

Těžce ozbrojený oddíl dvaceti Rittových nejlepších mužů se dokonce vzdálil po Západní cestě poklusem.

Cha! pomyslela si Tyson. Dobře vím, koho pronásledují. Jen ať se snaží, stejně ho nikdy nenajdou!

Než dorazili do Rittova domu v kupecké čtvrti, připojila se k nim snad polovina města. Byli tam podomci, sluhové a strážníci, kteří nebyli ve službě, všichni jásali, pokřikovali a mávali nejrůznějšími zbraněmi, jaké dokázali najít. Tyson se zastavila na schodech vedoucích k hlavnímu vchodu příbytku mrtvého radního a dala jim několik dobře míněných rad završených návrhem, že by mohli pro dnešek skončit a jít to oslavit nějakou tou skleničkou. Dav propukl v bouřlivé ovace a ona se s úsměvem odvrátila. Pokud šlo o styk s veřejností, dal jí její otec dobrou školu.

Rittův dům byl až na několik otroků opuštěný. Ti se svého pána zjevně báli a nenáviděli ho a byli šťastní, že znovu získali svobodu. Tyson dům důkladně prohledala, ale nenašla nic užitečného. V krbu v hlavní hale někdo před svým odchodem spálil hromadu dokumentů a pergamenů. Přestože opatrně rozhrabala popel, neobjevila Tyson nic, co by se dalo použít. Škoda, pomyslela si, zatímco stoupala po schodech vedoucích do místnosti nahoře ve věži. Kdybychom sem přišli hned po Rittově smrti, mohli jsme získat spoustu užitečného materiálu. Pak se ale usmála. K čertu s tím!

Prožila s Ronanem skvělou noc a tu by za nic nevyměnila. Koneckonců, hlavní padouch je mrtvý, Nekrosovi vytřeli zrak a Welbug byl zachráněn.

Otevřela dveře na konci schodiště a ocitla se v malé čtvercové místnosti. Na jedné straně zakrýval závěs vysoké okno vedoucí na malý balkónek, ze kterého byl výhled na město. Uprostřed místnosti stál stůl a na něm ležela křišťálová koule. Tyson se posadila ke stolu a začala si kouli prohlížet. Právě uvažovala, k čemu asi mohla sloužit, když tu náhle začal křišťál rudě žhnout. Přmo před jejími překvapenými zraky se z jeho hlubin vynořil rozzuřený obličej. "Ritto!" Hlas, který se z křišťálové koule ozýval, by přivodil mrazení kolem páteře snad i drakovi, ale Tyson neměla ve zvyku nechat se zastrašit. Ihned pochopila, že to musí být Nekros a že se mu ta novina ještě nedonesla. Skvělé! Možná, že se něco dozví. Sklonila se nad kouli.

"Bohužel Ritta zrovna nemůže přijít," zapředla. "Je tak trochu mrtvý."

Výraz v Nekrosově tváři se nijak nezměnil, ale Tyson si náhle začala být vědoma jedu nenávisti, který proudil z křišťálové koule a ovíjel ji jako pavoucí síť.

"Ach! ty musíš být Tyson. Jsem rád, že mám konečně příležitost si s tebou promluvit!" Náhle se jeho hlas táhl jako med... ale med, který vyrobily včely zabíjící ve velice špatném rozpoložení. "Já jsem toho pitomce varoval, že mu ty a ten tvůj černý přítel můžete způsobit problémy."

"Nejenom jemu. Na Welbug klidně zapomeň. Být tebou, začala bych si dělat starosti o vlastní kůži."

Nekros se zasmál. Byl to ten nejnepříjemnější zvuk, jaký Tyson kdy slyšela.

"Ty si opravdu myslíš, že mě vy dva můžete porazit... a moc, která za mnou stojí? Žena a holobrádek, který teprve nedávno dokončil válečnickou školu? Pohled! Připravil jsem pro tebe speciální osud."

Zorné pole křišťálové koule se rozšířilo a ona uviděla, že Nekros drží šest stop dlouhý meč, černý jako smůla a s pilovitým ostřím. Začal ho obtahovat brouskem a Tyson ze skřípavého zvuku, který se přitom ozýval, naskočila husí kůže. Zachvěla se, ale navenek nedala nic najevo.

"Jak typické! Vy muži se svými meči. Jste tak posedlí velikostí. Zatím se mi vždycky potvrdilo, co se říká: čím větší meč, tím menší pind'our."

Kovové skřípění rázem ustalo a Nekros ji zpražil pohledem tak překypujícím zlobou, až se přistihla, že mimovolně zatíná prsty do okraje stolu.

"Už mě začínáš nudit," zavrčel. "Myslím, že čím dříve se zbavím toho tvého svalovce, tím lépe."

"To se snadněji řekne než udělá!" opáčila Tyson sebevědomě. Pomalu se jí zmocňoval dojem, že ji štěstí začíná přát.

Vlastně se cítila, jako by pochodovala širokou silnicí života s veselou písní v srdci. A pak na ni osud vyskočil z temné postranní uličky, v ruce pěstku cihly.

"Zase tak nesnadné to nebude," zasmál se Nekros. "Je na cestě k Antraxovi, ne?"

Jakkoliv se Tyson snažila, výraz zděšení zakrýt nedokázala a Nekros se zachechtal znovu.

"Má zlatá," zašklebil se, "byl jsem to já, kdo Antraxovi nařídil, aby ho pozval. V tuto chvíli tam směřuje poměrně velká síla mých mužů. Rozhodně si tu kouli nech. Až ho sem přivedou, nechám tě, aby sis s ním naposledy promluvila. Nebo s tím, co z něj zbude."

Tyson vyděšeně hleděla na Nekrose. Připadalo jí, jako by jí právě obrovský a velice zuřivý kůň okutý olověnými podkovami kopl do břicha. Když Nekros uviděl, jak se tváří, potěšeně se rozesmál.

"Copak, tentokrát žádná jedovatost?" zeptal se. "Nu, co se dá dělat. Po ránu člověk nebývá v nejlepší formě. Mám ho od tebe pozdravovat?"

Potom jeho obraz zmizel a rudá záře pohasla. V místnosti bylo náhle ticho jako v márnici. V příštím okamžiku Tyson vyskočila ze židle a hnala se dolů po schodech; přitom křičela, aby jí někdo přivedl koně.

Welbug se o sebe bude muset nějaký čas postarat sám. Ona musí zachránit svého chlapa.

Po palčivém odpoledním slunci byl chládek v obchodní stanici docela příjemný. Byla tam také úplná tma a Ronanovi chvíli trvalo, než si jeho oči přivykly. Potom zjistil, že se nacházejí ve velké místnosti, která dává slovu 'přeplněná' úplně nový rozměr. Kam se člověk podíval byly věci naskládány na jiných věcech, natěsnané vedle věcí, pod věcmi, uvnitř věcí, a pár věcí bylo ještě pro dobrou míru přehozeno úplně nahoře. Povážlivě se kymácející hromady naprosto všeho pod sluncem šplhaly podél stěn až ke stropu, zakrývaly okna a hrozily, že zasypou pult. Za pultem byl sotva vidět majitel obchodní stanice. Byl vysoký a velice hubený, takže budil dojem, že ho velice dávno nějaký roztržitý sadista přivázal na automatický skřípec a pak na něj na dva týdny zapomněl. Kdyby usnul ve stoje, jeho tělo by se nejspíš složilo jako tahací harmonika. Oči se mu spokojeně leskly za kulatými brýlčkami, jak vzrušeně hleděl na své potenciální zákazníky mimo jiné i přes pár okovaných trolic bot, několik mečů, vycpaného wiggata, sebrané spisy Maxona Malého, zajímavou sochu vyrobenou výhradně z koňských podkov, krabici jablkových kompotů, hlavu alaxla připevněnou na štítu a staré kolečko bez kolečka.

"Vítám vás!" řekl. "Hej! To jsou pěkné cestovní vaky! Dám vám za každý třicet bronzových tablonů!"

Ronan zavrtěl hlavou.

"Tak třicet pět. Ne? A co ten osel? Za toho vám dám dva stříbrné tablonky."

Ronan znovu zavrtěl hlavou. "Není na prodej. Poslyš, mohl bys nám- "

"No tak dva a půl..." Obchodníkův hlas se vytratil do ztracena, když oslík vycenil v zabíjáčkem úšklebku zuby. "Ehm... možná ne." Jeho pohled padl na Tarla. "A co tvůj otrok? Dám ti za něj zlatý tablon!"

Ronanův meč se snesl plavným obloukem na pult a hladce přetáhl kolečko vedví.

"Pěkná zbraň. Dám ti za ni pět stříbrných tablonů..."

"POSLYŠ!" Ronanův hlas otfásl obchodní stanici až do základů a strhl mezi nahromaděným zbožím několik menších lavin. "NECHCEME nic prodat. A než se zeptáš, NECHCEME ani nic koupit. Chceme se tě jen zeptat, jestli bys nám nemohl říct, kde..."

"Ale jestli nechcete s ničím obchodovat, co klat děláte tady?" opáčil muž rozmrzele. "Tohle je obchodní stanice. Lidé tu uzavírají obchody. Já jsem obchodník. Obchoduji, abych si vydělal na živobytí. Můj raison d'etre je obchodování. Kdybych neobchodoval, nebyl bych obchodník. Jestli chcete uzavřít nějaký ten obchůdek, jsem váš člověk. Nikoho lepšího nenajdete. Ale jestli nechcete obchodovat..."

"Ale my chceme!" skočil mu do řeči Tarl. Pozvedl meč podomácku vyrobeného vína. "Vyměníme tohle skvělé víno za nějaké... informace."

"To je řeč!" zvolal obchodník vzrušeně. "Co byste chtěli vědět?"

"Slyšel jsi o čaroději Antraxovi?"

"O Antraxovi? Samozřejmě, že jsme o něm slyšel! Často sem chodí pro zásoby." Obchodník ukázal na polici za svými

zády, která byla pokrytá skleničkami a plechovkami. Tarl si je začal prohlížet. Na jedné plechovce byla nálepka „Lahůdkové filé z bahenní zmrzliny“, zatímco ta vedle ní byla označená nápisem „Gatt & Boulder, nejlepší psi jazyky“.

"Mohli byste nám říct, kde bydlíte?"

"Samozřejmě! Dejte se cestou na sever a asi po čtyřech mílích narazíte na dům Nolana, Otce mnoha dcer. Zahněte doleva a půl míle jděte na západ. Pak dorazíte na okraj Lesa snění. Antraxův dům najdete asi o padesát kroků dál."

"Děkuji!" Tarl hodil obchodníkovi měch s vínem a obrátil se k Ronanovi. "Pojď, raději bychom měli jet!"

Ronan vytrhl svůj meč z pultu, zpražil obchodníka zlým pohledem a následoval svého přítele ven. Zjistil, že Tarl ustaraně hledí k východu. V dálce tam bylo vidět malý obláček prachu.

"Klat!" zaklel Tarl. "Jezdci!"

Dali se na útek.

Ronan by dokázal i s vakem, o který ulehčil oslovi, udržet rychlé tempo pochodu na mnohem delší vzdálenost než dvě a půl míle. Koťátko s druhým vakem mohl jít bez nejmenších potíží třeba celý den. Ale Tarl, to bylo něco jiného. Z činností, které obvykle prováděl, se fyzickému cvičení nejvíce podobalo vzpírání korbele s pivem. A nyní byl na pokraji naprostého vyčerpání.

Také jezdcí byli unavení, protože jeli až z Welbugu bez jediné zastávky. Nebýt obchodníka, už svou kořist dávno lapili. Když zastavili u stanice, aby se vyptali na Ronana, obchodník trval na výměně zboží, a než se dohodli na slušném kurzu, měli Ronan s Tarlem půl cesty k čaroději za sebou. Ale teď už je jejich pronásledovatelé zase doháněli. Viděli je před sebou, na okraji lesa, skoro na dosah šípů.

Tarl měl pocit, že mu hrudník každou chvíli exploduje. V boku cítil bolest jako po bodnutí mečem a nohy se mu proměnily v roztřesené sloupce agónie. Obejmul první strom, který uviděl, pověsil se na něj a vyluzoval podivné sípavé zvuky jako prase se žádouchou.

"Ale no tak, Tarle!" křikl na něj Ronan. "Je to už jen pár kroků! Čarodějův dům už nemůže být daleko!"

"Kde?" zasípal Tarl zoufale. "Jen se kolem sebe rozhlédni! Po domu tady není ani památky!" Pak se do stromu nad jeho hlavou zabodl šíp a Tarl s vydešeným výsknutím zmizel v lese.

Když ho Ronan dohonil, popadl ho za ruku a táhl ho za Koťátkem, který už kličkoval mezi stromy.

"Musí tady někde být," mumlal si a divoce se rozhlížel kolem. "Když ho rychle nenajdeme, budeme muset bojovat!"

"Na to zapomeň!" zaječel Tarl. "Oni mají lůky! My ne! Postřílejí nás jako koroptve!"

Jako na potvrzení jeho slov jim nad hlavami proletěly další dva šípy. Třetí zasvětlil Tarlovi kolem uší a zabodl se do Ronanova vaku. Slepě klopýtali ještě několik desítek kroků, zatímco se triumfální pokřik jejich nepřátel stále přibližoval, a pak najednou zjistili, že se les i samotný vzduch před nimi chvěje jako odraz na hladině náhle rozvířené vody. Proběhli clonou jako nějakým zrcadlem a v příštím okamžiku měli před sebou dům, stejně solidní a skutečný jako šíp v Ronanově vaku. Křik jejich pronásledovatelů rázem utichl, jako když se zavrou dveře.

Zatímco Tarl vyčerpaně padl do trávy vedle osla, Ronan se ohlédl směrem, ze kterého přiběhli. Viděl až k okraji lesa, ale po pronásledovatelích nebylo nikde ani stopy. Vypadalo to, jako by se rozplynuli. Otočil se a prohlédl si dům, který stál před nimi.

Byla to hezká bíle natřená vilka, jejíž zdi byly obrostlé popínavými růžemi, v okapech pod doškovou střechou vesele prozpěvovali ptáčky a mezi květinami vysázenými kolem cestičky dlážděné červeným pískovcem se v mírném vánku třepotali motýli. Navzdory šeru okolního lesa i stínu několika mohutných stromů se dům i zahrada koupaly ve slunečních paprscích. Budilo to dojem, že někdo vzal odněkud kousek sluncem ozařené strážě se vším všudy a přemístil ho sem.

Ronan pomohl rychle se zotavujícímu Tarlovi na nohy, popleskal oslíka po hřbetě a vydal se cestičkou k domu. Jestli tohle není dům čaroděje, pomyslel si, tak už nevím. Pozvedl pěst a zabušil na těžké dubové dveře.

"Au! Na co si to tu, k čertu, hraješ?" zahřímá nosový hlas.

Ronan o krok couvl a překvapeně se rozhlédl.

"Přiď se sem, z ničeho nic, a začneš bušit do lidí!" pokračoval hlas. "Tohle si příště odpusť, mladíku! Kdybych se mohl hýbat, jednu bych ti trhnul!"

Ronan zmateně vytřeštil oči. Tarl se k němu přitočil a zašeptal mu do ucha: "Myslím, že to mluví ty dveře! Asi jsi je rozčilil. Vypadá to, že nejsou zvyklé, aby se na ně bušilo."

Skutečně se zdálo, že se dveře rozčilením chvějí v pantech. Náhle vykřikly: "Hej, Scotty! Viděl jsi to?"

"Jo, viděl," zaburácel hlas za jejich zády. Otočili se a uviděli, že se nad nimi statná borovice u brány výhruzně lomí.

"Poslyšte, pánové, takové, co se chovají, jako by jim tady všechno patřilo, tu nemáme zrovna v lásce!" pokračoval hlas a strom se divoce zazmítal jako ve vířivce. Velká suchá větev se ulomila a zřítela se na zem vedle Tarla, přičemž zasypala Koťátka třískami.

Ostatní stromy za borovicí se začaly výhruzně kymáčet a ozvalo se vzteklé mručení, které postupně sílilo. Ronan stál nerozhodně na místě, ruku na jílcí meče - nevěděl, co má dělat. Lesní konfitery ho ještě nikdy nenapadly.

Pak se Tarl protlačil kolem něj a zastavil se přede dveřmi. "Koukněte se, omlouvám se tady za svého přítele," řekl smířlivým hlasem. "To my jen, že tam, odkud jsme přišli, je klepat na dveře normální. Dvěřím to nevádí. Lidé na druhé straně dveří se tak dozví, že někdo přišel, a otevrou mu. Na inteligentní dveře, jako jste vy, prostě nejsme zvyklí."

"Je to pravda?" zeptaly se dveře už klidněji.

"Jistě," odpověděl Tarl a pak na dveře přátelsky položil ruku. "Chtěli jsme jen, aby se Antrax dozvěděl, že jsme tady. V žádném případě jsme vás nechťeli urazit."

"Aha," řekly dveře. "No, pak tedy... ehm, omlouváme se, že jsme tak trochu vyletěly z pantů." Důvěrně snížily hlas.

"To ta okna, víte? Nechceme se před nimi shodit." Pak dodaly věcnějším tónem. "Dáme šéfovi vědět, že jste tady."

Zavládlo ticho. Tarl a Ronan stáli a čekali. Stromy za nimi se už uklidnily. Pak náhle dveře opět ožily.

"Chvilíčku to potrvá," oznámily. "Prozatím si můžete poslechnout trochu hudby, aby vám příjemněji uběhl čas."

Ze dveří se ozvala příšerně plechová melodie. Znělo to, jako by někdo hrál na dětský xylofon a přitom seděl na dně sudu. Tarl zamrkal, pak poodstoupil ode dveří a otočil se k Ronanovi.

"Nemá smysl hnát se všude jako zuřivý minotaurus. Někdy to chce trochu taktu... trochu diplomacie..."

"Vždyť jsem jen zaklepal na dveře!" ohradil se Ronan rozhořčeně.

"Jo, a vidíš sám, jak to dopadlo. Ještě že mě máš s sebou."

"Tak poslyš..." začal Ronan, ale vtom hudba ustala, dveře se otevřely a ven vyšel muž.

Tarl i Ronan na něj užasle vytřeštili oči. Vypadal asi tak na pětadvacet, byl opálený, hladce oholený a měl pečlivě zastřižené vlasy. Na sobě měl oblek šitý na míru, v takovém stylu, že by se Giorgio Armani nebo Jean Paul Gaultier rozplakali závistí. Ve světě, kde byly za vrchol mužské elegance považovány kazajka, nohavice a řemínkové boty, mohl být výsledný efekt popsán pouze jako ohromující. Jediné, co svědčilo o tom, že se jedná o čaroděje, byla vázanka zdobená drobnými kouzelnými hůlkami, pentagramy, špičatými klobouky a jinými kabalistickými symboly.

"Dobré odpoledne," pozdravil zdvořile pěstěným, sytým hlasem.

"Antrax?" zeptal se Ronan pochybovačně.

"Obávám se, že ano," usmál se muž. "Předzívky z dětství se člověk někdy prostě nedokáže zbavit. Víte, trpíval jsem příšernými uhry. Doopravdy se jmenuji Nigel, ale jestli chcete, klidně mi můžete říkat Antrax."

"Já jsem Ronan, Bojovník proti..."

"Já vím," přerušil ho Antrax. "Očekávám tě." Změřil si oba od hlavy až k patě. "Připadáte mi trochu... zadýchání."

"To proto, že nás větší část cesty sem pronásledovali a skoro nás zabili," vybuchl Tarl. Ukázal k okraji lesa. "Je jich tam, alespoň dvacet, na koních, s luky a meči..." Když se ale podíval přes stromy k lesu, zmlkl. Nebylo tam živé duše. "No, byli tam ještě před minutou," dodal nejistě.

"Zařídil jsem menší dočasné přemístění," řekl Antrax. "Než sem dorazí, uplyne několik hodin." S tím se otočil a zmizel uvnitř domu a Ronan, Tarl a Koťátko ho následovali.

Místnost, do které vstoupili, se zdála být na vilku příliš velká. Celou jednu stěnu zabíraly police knihovny plné svazků vázaných v kůži. Před ní stál kulatý knihovnický stůl a několik pohodlných kožených křesel. U druhé stěny byl dřevěný pracovní stůl pokrytý skleněnými prachovkami, lahvičkami, křivulemi a zkumavkami. Za ním stála prosklená vitrina plná chemikálií a vedle ní byl výklenek zakrytý zataženým závěsem. Třetí stěna byla pokrytá plakáty, obrazy, mapami a malbami ze všech možných dob a koutů světa. Byl tam kus bayeauxské tapiserie (vyrobené p.p. 1081), zatykač na Perkina Warbecka, Leonardova třetí (a nejzdařilejší) verze Panny ve skále, mapa cesty do Ameriky Leifa Ericsona, dopis od někoho, kdo se jmenoval Hitler, někomu jménem Chamberlain (zavazoval se v něm stáhnout se příští týden z Polska), plakát z filmu Gauneři a reklama ze Sunburst Startour Hollidays („Dostaneme vás do vesmíru“).

"Prosím, chovejte se tady jako doma," řekl čaroděj a vzápětí mu zdvořilý úsměv zmizel z obličeje, vystřídán zamračeným pohledem upřeným na osla. "Kdo sem přivedl to prašivé zvíře?" zeptal se.

To já, pomyslel si Koťátko. Jmenuje se Tarl. Omlouvám se, že tak páchne.

Antrax na něj chvíli hleděl bez jediného slova a pak vybuchl smíchy. Oslík ucítil lehký dotek cizího vědomí ve své mysli a podezíravě si čaroděje prohlédl. Tarl a Ronan, kteří oslíkovy myšlenky zachytit nedokázali, na ně jen mlčky zírali.

"No jasně!" zašklebil se Antrax. "Nemyslím, že by se tvůj intelekt měl omezovat pouze na telepaty!"

Pozvedl ruku a něco zamumlal. Ve vzduchu před ním se objevil malý shluk jiskříček, které vzápětí přeletěly místnost a obklopily oslovu hlavu. Chvilí se kolem ní tetelily a náhle vzplály v záblesku světla. Osel zamrkal a nakrčil čenich, jako by se chystal kýchnout.

"Hej, to šimrá!" řekl.

Tarl nevěřícně vypoukl oči. "Kde ses k čertu naučil mluvit?" zeptal se užasle.

Koťátko se na něj soucitně podíval. "Ve večerní škole," odsekl. "Kde, sakra, myslíš? Jsme tady v pracovně nejmocnějšího čaroděje ve Frundoru a helemese! Najednou začnu mluvit! Nenapadlo tě, že odpověď by třeba mohla znít... kouzlo? Ne, nenapadlo! Samozřejmě, že ne!"

Tarl udiveně potřásl hlavou. "To mě tedy vobskákej!" řekl.

"Děkuji, nechci," opáčil Koťátko. "Mám na práci něco zajímavějšího." Přistoupil k díře v podlahové liště a zavětlil. Měl hlad a zdálo se mu, že tu někde cítí myš.

Sluší se varovat čtenáře, který by snad uvažoval o použití kouzla zvířecí řeči, že takové zaklínadlo má kromě výhod i svoje nevýhody. Proto zde uvádíme úryvek z Knihy kouzel staré Raxie pro děti (Druhé vydání. První vydání bylo staženo kvůli tiskové chybě, která měla na svědomí tu nešťastnou záležitost s vybuchujícími křečky):

Vždycky si dobře rozmyslete, kterému zvířeti chcete propůjčit dar řeči. Oslí nebo lišky dokážou být zábavní a vtipní... ale kočky mají sklon být silně sarkastické, koně si nepřetržitě stěžují a ovce nedokážou konverzovat o ničem jiném než o trávě. Jestliže si toužíte vyslechnout tříhodinový monolog o výhodách Jílkové diety proti pýrové, pak vyzkoušejte kouzlo zvířecí řeči na svou oblíbenou ovci. Pak si ale nestěžujte, že jsem vás nevarovala!

Ronan si prohlížel Antraxovu pracovnu s rostoucím obdivem. Bylo tam tolik věcí, kterým ani za mák nerozuměl! Zvedl z pracovního stolu elektrický kartáček na zuby a vzápětí ho málem upustil, když začal tiše vrčet a vibrovat. Ronan jako většina lidí v jeho světě o elektřině nikdy neslyšel. Chvilí pozoroval chvějící se hlavici kartáčku a uvažoval, k čemu ta věc může sloužit, a pak se mu rozbřesklo. Přitiskl ji k přezce svého opasku a se spokojeným úsměvem si ji začal leštit. "Úžasné! Tarle, podívej se na ten kouzelný leštič přezek!" S uctivým výrazem se podíval na Antraxe. "Jak jsi dokázal vyrobit takové divy?"

Antrax se potutelně usmál. "Předpokládám, že nejsi obeznámen s teorií paralelních vesmírů?" zeptal se. Výraz v Ronanově obličeji se změnil na nechápavý.

"Myslí tím," vysvětlil osel, "že se v každém okamžiku rozhodování realita dělí jako ruka v prsty, takže se každá možnost

realizuje v jednom z těch světů." Odmlčel se a kysele pohlédl na Antraxe. "Může se dokonce stát, že v některém z nich nabídne čaroděj Antrax svým hostům nějaké osvěžení."

"Ano, jistě!" odpověděl čaroděj a luskl prsty. Před oslem se zhmotnila hromádka sena.

"No skvělé," zabručel Koťátko. "Potrava pro králíky. Děkuji mnohokrát."

"S pomocí své magie," pokračoval čaroděj upjatě, "mohu odesílat věci malými červími dírami v prostoru do jiných vesmírů. Například..."

Rozhlédl se po vhodném předmětu, pak otevřel klec, která stála na jeho pracovním stole, a vytáhl z ní mimořádně velkou a tlustou ropuchu. Chvilí ji držel v ruce a přitom tiše mumlal zaklínadlo, pak nad ní luskl prsty. Žába se slyšitelným plesknutím zmizela a Tarl s Ronanem zalapali po dechu. Čaroděj dál držel ruku napřaženou.

"A kdykoliv tohle uděláte," řekl, "dostanete něco na oplátku." Jako na potvrzení jeho slov se ozvalo další plesknutí a na dlani se mu zhmotnila malá černá kniha. Ronan ji popadl a začal v ní užasle listovat.

"Musí to být zaklínací kniha nějakého mocného čaroděje!" zvolal. "Podívejte se! Na hřbetě má vysázené svoje jméno ve zlatě!"

"To je docela dobře možné," připustil Antrax. "Proč ne. Diář... příhodné jméno pro čaroděje." Vzal knihu Ronanovi a začal si s ní pohazovat. "V tom je právě ten problém, víte? Nikdy nevíte, co dostanete. Může to být něco obyčejného, jako sýrový sendvič, ale také něco, co vám pořádně zamotá hlavu."

"Mohl by... mohl by tímto způsobem cestovat do jiného světa člověk?" zeptal se Ronan.

"Ale ano. Vlastně to jeden můj pomocník už vyzkoušel. Van Damme se jmenoval. Naléhal tak dlouho, až jsem ho tam vyslal. Doufám, že je v pořádku, ať už je kdekoli." Čaroděj si nostalgicky povzdechl. "Místo něj se tu objevil chlápek jménem Lucan. Sympatický chlapec, i když byl tím, co se stalo, trochu zmatený. Dal mi pár skvělých tipů ohledně šatů... Jedna z věcí, které jsem si všiml, je, že předmět, který při tom kouzlu získáte, váží přesně stejně jako ten, co jste odeslali. Odvodil jsem z toho zákon." Čaroděj si odkáslal a pak vážně zadeklamoval: "Každé akci odpovídá reakce stejné síly, ale opačné orientace." Odmlčel se, pak se sotva znatelnou nejistotou pokračoval: "Jsem si docela jist, že je to pravda. Tedy, pokud se úplně nepletu. Ale na druhé straně, nemyslím, že by na tom záleželo."

Naneštěstí na tom záleželo velice. Ve stejném okamžiku se totiž v jednom paralelním vesmíru snažil zoufalý obchodní zástupce vyčíst telefonní číslo mimořádně důležitého zákazníka z velké, zelené a poněkud zmatené ropuchy. Přirozeně se mu to nepovedlo a v důsledku toho nedošlo ke klíčové schůzce, což mělo za následek obrovskou finanční ztrátu, jeho následné propuštění ze zaměstnání a propadnutí alkoholu. Nic z toho však do našeho příběhu nepatří...

O chvíli později Tarl, Ronan a Antrax seděli u stolu a věnovali se jídlu a pití, které čaroděj nechal zhmotnit odnikud. Jedli něco, co se nazývalo „lasaně“; Antrax na ně získal recept via jednu ze svých červích děr. Tarl by klidně odpřisáhl, že je to jedna z nejlepších věcí, které kdy ochutnal. O vínu to ale říct nemohl. Nebyly v něm vůbec žádné hrudky.

Antrax trval na tom, aby se při jídle nemluvalo o vážných záležitostech, proto se přes celkovou košatost konverzace (o jejíž vysokou úroveň se překvapivě zasloužil zejména Koťátko) o Nekrosovi nikdo nezmiňoval. Ale teď, když Antrax odstrčil talíř a rozdál dokola doutníky z elfice, Ronan už nevydržel dál čekat. Krátce vyložil svoje důvody a úmysly, zmínil se o otcově varování i o tom, co se dozvěděl od Tyson.

"Takže... je to pravda? Opravdu jsi říkal, že mi můžeš pomoci?" zeptal se nakonec.

Antrax se pohodlně opřel a chvíli si ho mlčky prohlížel. "Samozřejmě, že ti mohu pomoci," řekl pak. "Nenech se ošálit svým městským zjevem. Když přijde na... čar. zál., a prsty naznačil ve vzduchu uvozovky, "jsem široko daleko nejlepší. Kouzla, zaklínadla, transformace - cokoliv si vzpomeneš, můžeš mít. Jestli potřebuješ důkaz, podívej se tady na svého malého přítele."

Ukázal na Tarla, který seděl v rohu, sklenku vína v jedné ruce, vidličku v druhé, a nevnímal svoje okolí. Čaroděj něco zamumlal a z očí mu vylétly směrem k Tarlovi dvě malé koule světla. Sotva se ho dotkly, Tarl se okamžitě změnil ve velice překvapenou žabu. Chvilí jen seděl na židli a zmateně mrkal, pak se zablesklo a změnil se zpátky do své původní podoby. Tarl se otřásl a podíval se na doutník, který stále držel mezi prsty.

"No tedy... tak tomu říkám materiál," zamumlal. Čaroděj se obrátil zpátky k Ronanovi. "Nic není nemožné," usmál se.

"Tak mi řekni, jak mohu zabít Nekrose!"

Antrax vstal, přistoupil ke knihovně a vytáhl z něj tlustý svazek označený na hřbetě písmeny Nav - Nyc. Otevřel ho a začal jim listovat, tiše si pro sebe mumlaje:

"Navigace... nekrofilie... Nekros Modrý..."

"Nekros Modrý?" přerušil ho Ronan.

"To je jiný Nekros. Velice špatný komik. Opravdu velice špatný. Zahynul na jevišti - doslova - Pokořovacího klubu v Goblinově. Podle všeho byl tak špatný, že ho jeho publikum po deseti minutách hraní roztrhalo na kusy a snědlo. Což nebylo nijak snadné, protože vážil dvě stě dvacet liber. Á, tady ho máme! Nekros Černý. Tady. Poznej svého nepřítele."

Čaroděj podal otevřenou knihu Ronanovi a ten začal s menšími problémy číst. Stránky byly pokryty úhledným, metodickým rukopisem, ale pokud šlo o srozumitelnost, mohlo to být stejně dobře psáno v cizím jazyce. O významu některých slov měl alespoň přibližnou představu - například „syfilis“ nebo „misogyn“ - ale jiná pro něj byla naprosto nesrozumitelná. Co, pro všechno na světě, je sociopat? Podle všeho se to označení hodilo na Nekrose, stejně jako „paranoidní schizofrenik“, ať už to znamenalo cokoliv. Ronan potřásl hlavou a podíval se na Antraxe, který stál u výklenku zastřeného závěsem a zamyšleně se díval do prázdna.

"Hmm," řekl čaroděj po chvíli. "S přihlédnutím k poselství tvého otce bych řekl, že potřebujeme vývojovou dvouetapovou prognostickou diagnózu et item infuzi telekinetického hydrolytu et item transsubstanciační ergonomický idiom."

"Co prosím?" zeptal se Ronan.

"Dvě předpovědi, kouzelný lektvar a slovo moci," vypočítal osel šťastně. Právě dojedl čtvrtý nášup lasaní.

"Jo, tak nějak, ty chytrolíne!" odsekl Antrax a odtáhl závěs.

Ve výklenku bylo něco, co Ronanovi připadalo jako dvě velké kovové krabice pokryté tlačítky a různobarevnými světélky. Uvnitř jedné z nich se pomalu otáčely jakési cívky s páskami. Antrax začal tlačítka mačkat a krabice se tiše rozbzučela. Cívky se roztočily rychleji, světélka se rozblikala a pak škvíra v přední stěně začala chrlit dlouhý pás papíru. Čaroděj ho pečlivě studoval a přitom si polohlasně pobrukoval.

Náhle se ozvalo hlasité „klik“ a světla v místnosti zhasla. Z křišťálové koule asi dvakrát větší než lidská hlava, která ležela na stole vedle bzučící krabice, s níž byla spojena silným žlutým kabelem, začala vycházet červená záře.

"Tak," řekl Antrax spokojeně. "Podíváme se, co teď dělá starouš Nekros." Ronan s Tarlem se opatrně sklonili nad koulí a nahlédli do jejích hlubin.

Nekrosovi už ten obchodník s meči začínal lézt na nervy. Po pravdě řečeno, s obchodními zástupci do styku příliš často nepřicházel, už proto, že nakupoval jen velice zřídka. Když kmen potřeboval například sto koní, aby měl na čem drancovat, to poslední, co by ho napadlo, bylo zajít do Obchodu s ojetými koni Velkého Mala a smlouvat o ně.

Mnohem snazší, lacinější a rozhodně uspokojivější bylo vtrhnout tam jedné noci nečekaně s několika svými nejlepšími muži, načechrat Velkému Malovi mečem vnitřnosti a pak si vzít tolik koní, kolik uzná za vhodné.

Na druhé straně měl za to, že obchodník s meči by mohl být docela zajímavý, zvláště když se jednalo o obchodního zástupce (pro oblast jižního Frundoru) Orkmorské mečířské společnosti, protože Orkmorská vyráběla i některé opravdu špičkově brutální zbraně. Teď pomalu začínal zjišťovat, že zajímavý obchodní zástupce je nejspíš něco jako bílý drak z Běhánů nebo legendární Ztracená trpasličí knajpa... možná existovali, ale nikdo je nikdy na vlastní oči neviděl. Vůbec nelitoval, že bude muset splnit instrukce svých příznivců.

Balladon - jako snad všichni obchodní zástupci světa - neměl ani ponětí, jak špatný dělá dojem na své potenciální zákazníci. Svůj repertoár načerpal z knihy. Jednejte s klientem jako s dávno ztraceným přítelem, hodně se usmívejte, dejte k lepšímu pár dobrých (t.j. oplzlých) anekdot, poklábase o koních (a ohromte ho informací, kolik milí ten váš urazí na jedinou hrst ovsu), podělte se s ním o užitečnou zkratku přes Setelskou nížinu, kterou jste náhodou objevili, a zavtipkujte chlapácky o děvčatech. A pak, až si zákazník začne připadat, že vás zná odjakživa, zaútočte.

"Ale poslyš," řekl. "Nesmím takhle marnit tvůj drahocenný čas. Podívej se tady na ten katalog. Nech si ho, a až budeš mít chvíli, prolistuj si ho. Když se budeš chtít na něco zeptat, se mnou se můžeš spojit kdykoliv! Ale rád bych, aby ses podíval na tohle!" V duchu se zašklebil, otevřel kufřík a vytáhl z něj velice krátký meč ve dvě stopy dlouhé pochvě. Byl to nejnovější hit mečířské technologie a ještě se nenašel válečník, na kterého by neudělal dojem.

Nekros, který už se chtěl při pohledu na tak titěrnou zbraň rozesmát, nevěřicně vytřeštil oči, když Belladon vytáhl meč z pochvy a stiskl opál na jílcí. Čepel se s hlasitým syčením pomalu roztáhla do délky šesti stop. Bez jediného slova natáhl ruku a vzal meč od Belladona. Zkusmo ho potěžkal. Náhle! Lehký jako peříčko, dokonale vyvážený, a přitom tak smrtící! Byla to bezpochyby ta nejzlověstnější zbraň, jakou kdy měl v ruce. Celá leskle černá až na tenký stříbrný proužek ostří, s rubíny a granáty jako kapičkami krve zasazenými do jílce.

"To je nový Orkmorský vystřelovací," prohlásil Belladon hrdě. "Jinak známý jako Cestovní terminátor. Opravdu nádherný kousek!" Právě chtěl začít mluvit o slevě, kterou by mohl poskytnout, pokud by se jednalo o objednávku padesáti a více kusů, když si Nekros povzdychl, předklonil se a jediným pohybem vrazil meč Belladonovi do břicha. Obchodní zástupce okamžitě zmlkl a s hrůzou se podíval na krev, která prosakovala kolem jílce.

"Vidíš?" zachroptěl. "Zajel tam jako do másla!" Pak Nekros meč vytáhl, krev vytryskla proudem a Belladon se skácel na podlahu.

Nekros na něj zamyšleně pohlédl a potřásl hlavou. "Žádný soud v zemi by mě za tohle neodsoudil," zamumlal sám pro sebe. Pak se sehnul a otřel meč o Belladonovy šaty. Došel ke dveřím a zavolal na svého kapitána.

Angnail se objevil během okamžiku. "Ano, můj pane?" řekl.

"Odstraň tu mrtvolu," nařídil mu Nekros a kývl hlavou směrem k Belladonovi. "A pak rozhlas tohle po kmeni. Východ musí počkat. Pokud mají naši spojenci v Port Raidu úspěh, je naše osobní přítomnost na místě nezbytná. Vyrážíme za dva dny."

Angnail se otočil na patě a odběhl a Nekros se posadil, aby si pořádně prohlédl svůj nový meč.

Obraz v křišťálové kouli zmizel a červené světlo pohaslo. Tarl a Ronan se tázavě podívali jeden na druhého.

"Veselá kopa, ten Nekros," poznamenal Tarl.

"Takže tohle je vaše první předpověď," řekl Antrax, který už zase pročetl počítačový výpis. "Nekros dorazí do zemi na západě asi za šest dní."

"To znamená, že ho najdeme v Port Raidu?" zeptal se Ronan.

Antrax se mu zadíval do očí a usmál se. "Budeš vědět, kde ho máš hledat," řekl. "Jsi součástí cyklu pomsty. Jen nezapomínej, že cyklus je kruh. A teď druhá předpověď. Tvůj otec se ve svém poselství zmiňoval o trpasličí mapě. Největší sbírka map a městských plánů v celém Středosvětě je v mapovně Albranova hradu. To je všechno, co potřebujete vědět."

"Kdo je Albran?" zeptal se Tarl.

"Král lesních elfů," odpověděl čaroděj a přistoupil k druhé kovové skříni. Byla si šest stop vysoká a stála u zdi. "Nyní ten lektvar. Tak se na to podívejme." Chvilí studoval výpis, který stále držel v ruce, a pak začal mačkat tlačítka na skříni.

"Výtažek z netopýřích křídel... žabí prst... ještěřčí slezina... chlup z wiggata... antioxidanty... aromatizační činidla... stabilizátory... konzervátory... povolená barviva..." S prstem čekajícím nad tlačítkem se obrátil k Ronanovi a zeptal se:

"Cukr?"

"Ehm, ano, prosím."

"Cukr." Čaroděj stiskl tlačítko, pak poodstoupil a čekal. Skříň s bzučením ožila a chvíli dělala nejrůznější bublavé a

vířivé zvuky, pak zase ztichla a ve výklenku dole se objevila stříbřitá plechovka se strhávacím uzávěrem. "Voilá!" prohlásil Antrax. "Magický lektvar. K použití těsně předtím, než přijdeš do styku s Nekrosem." Tarl vzal plechovku a začal nedůvěřivě studovat nálepku. "Hej," řekl. "Já bych to nepil, je to plné ingrediencí!" Ukázal na drobné písmo. "Jen si poslechni tohle! Mikrokrytalická celulóza, vitaminy B2, B6, D, kyselina askorbová, pantothenát vápenatý..."

Zatímco mluvil, světla v místnosti lehce pohnula. Jeho hlas jako by byl najednou hlubší a znělejší. "Hydrogenované rostlinné oleje," pokračoval. "Polyfosforát sodný, vinany, betakaroten..."

Setmělo se. V dálece zaburácel hrom. Vzduch v místnosti suše praskal a Tarlův hlas naplňoval prostor od jedné stěny k druhé.

"...emulgátory E471, E472 (e), E475 a dextróza!"

Zablesklo se a zaburácelo tak silně, až se zdálo, že nadskočila střecha domu, a místnost se na okamžik ponořila do černočerné tmy. Pak se světla zase rozsvítila a všechno se vrátilo do normálu. Tarl stál u nápojového automatu s plechovkou v ruce a lapal po dechu, jako by právě uběhl další dvě a půl míle. Antrax mu plechovku vzal a podal ji Ronanovi, který si ji strčil do kapsy kabátce.

"To se na to podívejme," obrátil se čaroděj s úsměvem k Tarlovi. "Takže ty máš moc! Kdo by to byl do tebe řekl?"

"Cože mám?" zeptal se Tarl.

"Moc. Latentní, samozřejmě."

"Hej, kdo je u tebe latentní?"

"Objevuje se na těch nejnepravděpodobnějších místech. Chraň nás samo nebe, jestli někdy přijdeš na to, jak ji použít. Mám dojem, že výroční setkání čarodějů už nikdy nebudou jako dřív. Samozřejmě, jestli tě tam pustí. Nějak si tě nedovedu představit v kravatě."

"O čem to, k čertu, blábolíš?" zeptal se dokonale zmatený Tarl.

"Ale no tak! Rozhodně máš čarodějnické schopnosti a víš to. Určitě se už nějak musely projevit."

Tarl si vybavil některé nejděsivější okamžiky svého života. Antrax měl pravdu, jeho schopnosti se projevíly. Kdykoliv měl strachy plné kalhoty, začaly se dít věci a nezdálo se, že by to nějak mohl ovlivnit.

"Já žádnou moc nemám," zamumlal rozpačitě. "Prostě se mi stávají... věci."

"Samozřejmě, že ano! Nemáš žádný výcvik. Kdybych tě postavil do kuchyně a dal ti mouku, máslo a vejce a řekl ti, abys upekl koláč, ale tobě by nikdo neřekl, jak se to dělá, nebo kdybys neměl kuchařskou knihu, jediný výsledek tvého snažení by byl hrozný nepořádek."

Tarl si vzpomněl na toho chlapka v Orkville, který se ho pokusil přepadnout, a přitom se stala jedna z těch naprosto neovladatelných věcí. Hrozný nepořádek, ano, i tak by se to dalo nazvat. Unaveně potřásl hlavou a nalil si další sklenici vína.

"Zapomeň na to," zamumlal. "Prostě na to zapomeň."

"Zmiňoval ses o slovu moci," připomněl Ronan čaroději. "Ano, samozřejmě," řekl Antrax a pak ho varoval: "Nepoužívej ho, dokud to nebude absolutně nutné. Neopakuj ho ani ho nešepť. Vůbec na něj nemysli. Jen si ho ulož do paměti. Tak. Teď máš všechno co potřebuješ, abys porazil Nekrose. Bude to, hm, řekněme čtyřicet tablonů, prosím."

Ronan mu věnoval pohled plný podezření. Čtyřicet tablonů byla přesná suma, kterou měl v měšci. Když ho otevíral, ozval se Tarl, který mezitím hleděl do křišťálové koule.

"Heleďte!" řekl. "To jsou ti chlapi, co nás pronásledovali. Vlastně nás pořád pronásledují! Pojdte se podívat!"

Ronan k němu přistoupil a zahleděl se do hlubin křišťálové koule. Uviděl jezdce na koních pronásledující dvě malé postavíčky a osla ke kraji lesa. Přímě před jeho očima prosvístěl mezi stromy šíp a náhle zmizel. Jejich pronásledovatele to ale nijak nepřekvapilo; pomalu vjeli do lesa.

"Aha," řekl Antrax za jeho zády. "Nekrosovi muži. Právě včas, aby si vás vyzvedli."

Když Ronanovi a Tarlovi došel význam jeho slov, prudce se obrátili a zděšeně se na čaroděje podívali.

"Cože?" vydechl Tarl. "Ale vždyť jsi nám právě řekl, jak Nekrose zabijeme!"

"Ale ne... promiňte, omlouvám se. Řekl jsem vám, jak byste ho mohli zabít. Na to jste se mě ptali. A určitě by se vám to tak mohlo povést - kdyby mi už Nekros nezaplatil za to, že vás najdu a zdržím u sebe, než si pro vás pošle. A ne, být tebou, nezkoušel bych to..."

Sotva si Ronan uvědomil čarodějovu obojakost, instinktivně sáhl po meči. Antrax něco zamumlal, mávl rukou a Ronan s Tarlem náhle zjistili, že se nemohou pohnout ani promluvit.

"Pane!" ozvaly se zvenčí dveře. "Návštěva!"

"Ano," kývl Antrax hlavou. "To budou Nekrosovi lidé."

Dávno, velice dávno byl Antrax mladý idealistický čaroděj plný radostí jara. A pak se setkal s Naomi. Byla princezna, ale toho času se nacházela v zakletém stavu. Kdo doopravdy je, mohl rozpoznat pouze někdo nadaný mocí. Sotva však mladý čaroděj poprvé uviděl tu žábu s dlouhými černými řasami, jak sedí v lese na kameni a usedavě pláče, okamžitě věděl, že se jedná o někoho zoufale potřebujícího magickou pomoc. Kouzlo transsubstanciacie patřilo k těm nejsložitějším, ale on si věřil a povedlo se mu skoro dokonale. Bohužel jednu chybu přece jen udělal.

Když se rozptýlil prach ze zaklínadla a Antrax před sebou uviděl půvabnou princeznu s dlouhými zlatými vlasy, okamžitě se do ní šíleně a vášnivě zamiloval. K jeho překvapení k němu ona cítila něco podobného. Vzali se a zpočátku spolu byli velice šťastní, ale jak už se v podobných případech stává, nebylo to až navěky. Jeho omyl se o to postaral. Nikdy vlastně nepřišel na to, co udělal špatně, ale z nějakého důvodu se Naomi ve stresu a při silném citovém hnutí měnila zpátky v žábu. Ne nadlouho, jen dokud se zase neuklidnila. Jistá dávka žábovosti se navíc stala trvalou součástí její osobnosti. Jednou si spolu zašli na večeři do drahé restaurace. Zatímco si prohlížel jídelní lístek, Naomi si odskočila na toaletu. Po dvaceti minutách se stále ještě nevrátila. Antrax ji nakonec našel venku za zadním vchodem u

popelnic, jak s dravčím leskem v očích pozoruje mouchy.

Další, co bylo znepokojující, byl její zvyk tahat ho ve chvílích vzrušení k nejbližšímu bahnitému rybníku, i když tohle se mu po čase docela zalíbilo.

Ovšem největším problémem byla její změněná osobnost. Žáby a princezny obecně nemají mnoho společných rysů, často však sdílejí absolutní nedostatek altruismu. Koneckonců, nepotkáte mnoho žab, které by se nabízely, že vám pomohou nést zavazadla. Princezen také ne. Naomi rozhodně nebyla nejněmohoucí osobou na světě a v průběhu let se ve svém egocentrismu propracovala na úroveň takřka uměleckou.

Zprvu si toho Antrax vůbec nevšiml. Jedna z velkých výhod čarodějského povolání je, že můžete mít prakticky všechno, na co si vzpomenete, a jeho docela bavilo svou ženu rozmazlovat. Její požadavky však stále rostly a připojila se k nim nedočkavost, takže se zábavný aspekt věci brzy vytratil. Po nějakém čase se zdálo, že už na světě není nic, z čeho by dokázala mít radost. Nemilovala ho, ale on naneštěstí stále miloval ji a přes všechny svoje magické schopnosti s tím nedokázal nic udělat. Jeho život se proměnil v naprosté peklo.

Pak se jednoho dne vrátil domů a zjistil, že je jeho dům prázdný. Prohledal ho místnost po místnosti, ale nikde ji nenašel. Později, když stál u zadního vchodu a uvažoval, co se jí mohlo stát, uslyšel známé kvákání. A tam ji našel, v rybníčku vzadu na zahradě. Zrovna to dělala se třemi žabáky. Nebyli to dokonce ani začarovaní princové. Jen docela obyčejní žabáci. Z Naomi se stala děvka.

Od toho okamžiku už nebylo cesty zpátky. Antrax zahájil rozvodová jednání. Nehádal se, nebránil se žádnému jejímu požadavku. Nemělo to smysl; jako čaroděj je mohl všechny lehce uspokojit. Dokonce se zavázal platit alimony na několik tisíc pulců - což by normálního muže finančně zničilo - přestože tušil, že sotva několik set z nich bylo jeho. Když rozvod skončil, přestěhoval celý svůj dům do vzdáleného lesa. Přisahal si, že už se nikdy nenechá ovládnout emocemi, nikdy se nenechá unést dobročinností. Už nebude pan Hodný Trouba.

Specializoval se na prosté, přímočaré a neemocionální služby. Lidé mu platili a on dělal, co od něj žádali. Nikoliv nutně to, co chtěli - jen to, co žádali. Přišel k němu například muž, který měl na obou nohou lepru. Poníženě Antraxe prosil, aby mu pomohl. Říkal, že pochopí, jestli ho čaroděj nedokáže uzdravit úplně, ale i padesátiprocentní zlepšení by považoval za zázrak. Antrax jej tedy proměnil ve škebli. Když si muž stěžoval, namítl, že k němu přece přišel s leprou na obou nohou. Nyní má lepru jen na jedné noze. To je přece padesátiprocentní zlepšení, tak v čem je problém?

Tímto doslovným plněním zakázek se Antrax mstil světu. Bylo to chladnokrevné, klinicky čisté a dokonale amorální. Když Antrax vykročil ke dveřím, oslík, který zůstal stát zapomenutý u stolu, náhle zvedl hlavu. "Ještě než ty chlapy pustíš dovnitř," řekl, "mohu se tě na něco zeptat?"

"Když chceš," pokrčil čaroděj rameny.

"Proč jsi sem Ronana přilákal?"

"Vždyť jsem to říkal. Nekros mi zaplatil, abych ho polapil."

"Keey!" odfrkl si oslík. "Jsi patrně nejlepší čaroděj Středosvěta. Mohl jsi Ronana dostat kdykoliv, kdekoliv a jakýmkoliv způsobem. Tak proč zrovna tady?"

Antrax se na osla zadíval s novým zájmem. "Nejspíš jsem byl zvědavý."

"Byl jsi v pokušení nechat ho, aby udělal, co zamýšlí. Vůbec by ti nevadilo, kdyby se vypořádal s tím maniakem Nekrosem. Nemáš ho rád, co? Pod vši tou fasádou chladnokrevného profesionála tě vůbec netěší spolupracovat s chlápkem, který trhá dětem nožičky, jen aby zahnal nudu."

Čaroději připadalo poněkud denervující nechat se psychoanalyzovat malým hnědým oslíkem, zvláště když byla jeho analýza do puntíku správná. S překvapením zjistil, že si točí palci mlýnek, a zamračil se.

"Dobře, dobře, přiznávám, že mě trochu štve, jak si myslí, že může každému rozkazovat. Udělej to, udělej tamto... je to obyčejný buran. Neměl bych nic proti tomu ukázat mu, kde je jeho místo!"

"Tak proč to neuděláš?"

"Když mě máš tak přečteného, měl bys vědět, že vždycky držím slovo. I v případě takového parchanta, jako je Nekros."

"Co přesně ti řekl, abys udělal?" zeptal se osel po chvilce mlčení.

"Ehm... našel Ronana a pak ho tady držel, dokud si pro něj nepřijdou Nekrosovi muži."

"Tak vidíš!" řekl osel. "Našel jsi ho a zdržel jsi ho tady. Nekrosovi muži přišli, takže jsi udělal, co jsi slíbil. Teď už bys ho klidně mohl uvolnit, pohodlně se posadit a vychutnat si pohled na to, jak Nekros dostane, co si zaslouží."

Ronan s Tarlem naslouchali tomuto rozhovoru nejprve zoufale, ale později s rostoucí nadějí. Když Antrax strnul a zamyslel se, oba v očekávání zatajili dech.

"Něco ti povím," usmál se čaroděj po chvíli. "Tvoje logika nemá chybu!" Pak dvakrát tleskl, znovu se zablesklo a Ronan s Tarlem se ocitli v mlžném, trochu tajemném lese, obklopeni velice překvapenými králíky.

Když se slunce nachýlilo k západu, vyčerpaná a velice unavená Tyson dorazila k okraji lesa. Přestože šero už značné zhoustlo, čarodějův dům se stále koupal ve slunečním světle. Tyson sesedla z koně a rozhledla se kolem sebe. Před domem stála skupinka dvaceti soch těžce ozbrojených mužů na koních. Opatrně prošla mezi nimi a zastavila se na zahradní cestičce. Na zápraží domu se vyhříval malý, špinavě hnědý oslík a s viditelnou chutí žvýkal pizzu se čtyřmi druhy masa.

"Koťátko?" zeptala se Tyson nevěřicně.

"Dala sis načas," odpověděl osel.

Tyson překvapením spadla brada. "Ty mluvíš?" zakoktala.

"Nechápu, proč se tomu každý tak diví," zamumlal osel. "Mě osobně daleko víc překvapuje, jak je možné, že se na souvislou větu zmůže stvoření s tak malým mozkiem, jako má Tarl." Spolkl další sousto a dodal: "Nabídl bych ti kousek pizzy, ale za okamžik už žádná nebude."

Tyson se posadila vedle osla, přehodila mu jednu ruku kolem šíje a zadívala se na kamenné sochy. "To jsou Nekrosovi

muži, že?" prohodila.

"Řekl bych, že obrat ‚byli to Nekrosovi muži‘ by situaci vystihoval přesněji," odpověděl oslík a přikývl. "Antrax umí být pěkně zlomyslný."

"Takže je Ronan v pořádku? I Tarl?"

Oslík si povzdechl a smutně se zadíval na prázdný talíř. "Přijde na to, co si představuješ pod pojmem ‚být v pořádku‘," řekl. "Čaroděj jim poskytl veškeré informace potřebné k zabítí Nekrose a poslal je do Lesa snění. Na druhé straně, jsou teď sami. A jak by to dva takoví beznadějní packalové mohli dokázat, když na ně nedohlíží někdo jako ty nebo já?"

Tyson se usmála. "Tak to bychom raději měli najít způsob, jak se dostat za nimi," řekla a rozhodným krokem zamířila do čarodějova domu.

LES SNĚNÍ

A tak se Ronan ocitl v Lese snění, v jednom z nejzákeřnějších míst Středosvěta. Tento zrádný hvozd jest posledním pozůstatkem Velkého lesa ze starých časů. Ti z poutníků, kteří z něj vyjdou se zdravou myslí, vyprávějí podivné věci - příběhy o obřích stromovitých tvorech obývajících tamní mýtiny, o pavoucích velkých jako dům a s nanejvýš odporným osobními zvyky, o žlutě páskovaných ještěrkách, které vás zvou k sobě domů na čaj a sušenky. Pravá podstata všech těch příběhů je však jediná - valdián opiový.

Tato podivná polointeligentní rostlina s velkým, nádherně vonícím kořenem je považována za skvělou lahůdku. Proti tomu, aby ji někdo vykopal a snědl si vyvinula neobvyklý a vpravdě pozoruhodný způsob obrany. Jsouc podrážděna dotekem, vypustí tak účinný nervový plyn, že je každý tvor v okruhu dvaceti kroků okamžitě přenesen do světa psychedelických vidin - a odtud pramení všechny ty divoké povídačky o kráječících stromech a pestře zbarvených ještěrkách.

Naneštěstí pro valdián opiový však má tato důmyslná strategie jednu vadu. Její květ je natolik neodolatelně krásný, že první, co každý v opojení udělá, je, že ho utrhne a vetkne si jej do vlasů. To nakonec vedlo k tomu, že ač se v Prvním věku plným právem mohla zvat polointeligentní, v Druhém věku už v důsledku častého trhání sotva dokázala napočítat do tří.

-Růžová kniha Ulaye

Ten náhlý přenos zasáhl Ronana a Tarla jako šok. V jednu chvíli stáli znehybněni v příbytku čaroděje a poslouchali, jak ho malý hnědý oslík tlačí silou svých argumentů do kouta, a v příštím okamžiku dům zmizel a oni se ocitli uprostřed jiného lesa. Oba už poznali pěknou řádku deprimujících hvozdů, ale tento mezi nimi rozhodně vedl. Podrost sestával výhradně z trnitých ostružinových keřů a kamenice. Široko daleko neviděli jediný květ, kousek mechu nebo stéblo trávy a každý strom v dohledu se zjevně nacházel v pokročilém stadiu umírání. Země tady byla poseta uschlými větvemi a trouchnivějícími kmeny. Jediné, co tu žilo, byly odporné bradavičnaté muchomůrky vyrážející v celých trsech z padlých kmenů a houf vyzábělých králíků zoufale se pokoušejících pást se mezi nimi.

"Tak to nám vážně stálo za to," prohlásil Tarl a posadil se na mechem porostlý pařez. "Plahočili jsme se takovou dálku abychom se setkali s nejmocnějším čarodějem Frundoru, jak ho někteří nazývají, a co z toho máme? Plechovku kdovíčeho a zaděláno na nervové zhroucení! A ještě jsme ztratili Koťátka!"

"Ne, stálo to za to!" namítl Ronan. "Víme, kde za šest dní najdu Nekrose. A vysvětlily se dva z veršů z tátova tajemného poselství. Máme kouzelný lektvar a na hradě krále Albrana najdeme trpasličí mapu."

"Jo, ale co zbytek té říkanky? ‚Ať mýtický Zpívající meč znovu zní‘ - co to má znamenat?"

"Určitě myslel některý ze Zpívajících mečů z pověstí. Náš vesnický bard o nich často zpíval. Třeba Akra, Meč zpívající o slavném vítězství, Vanda, Meč zpívající o pití krve nepřátel, a Linda, Meč který si pro sebe brouká vykonáváje drobné domácí práce." Ronan se odmlčel. "Copak neznáš staré báje?"

"Myslíš ty lázně, co si tam jezdívali užít bohaté paničky?"

"Ne, ne! Myslel jsem staré lidové pověsti, které se předávají z otce na syna!"

"Jo ty." Tarl se zamračil a začal bezmyšlenkovitě cupovat mech rostoucí na pařezu, na němž seděl (čimž neúmyslně proměnil několik tisíc drobných hmyzích jedinců v bezdomovce. Žijeme v krutém světě.) "Ne, chlápek s bílým plnovousem a ve vlněném svetru stojí na návsi s prstem v uchu a drmolí o něčem, co se stalo před dvěma sty lety... to není moje představa o plnohodnotné zábavě. Není to dost vzrušující. Osobně dávám přednost hudbě, při které riskuješ trvalé poškození ušních bubínků."

Chystal se svou averzi k lidové slovesnosti rozvést, když tu ho Ronan gestem umlčel. Zdálo se, že se snaží naslouchat. Tarl ho napodobil. Po chvíli uslyšel tiché rytmické zvuky, které pomalu sílily. Byly to zvuky pochodujících nohou.

"To snad ne, už ne!" zaúpěl. "Už žádni orci!" Ronan mu mlčky pokynul hlavou a oba se uchýlili do úkrytu ostružinového houští. Zvuky brzy zesílily natolik, že v nich bylo možno rozeznat rytmus dokonalého pořadového kroku tuctů nohou mřících k nim. Sama půda lesa se pod nimi chvěla a stromy se rozvibrovaly do taktu. Pak se zvuk postupně proměnil v rámus, z něhož jim zvonilo v uších a drnčely jim zuby. Ronan ještě neslyšel vojsko, které by pochodovalo tak dokonalým krokem. Zvědavě vykoul z houští a vzápětí vytřeštil oči.

Pochodující nohy patřily dvacet stop vysoké stonožce, která se prodírala lesem jako tank, drtila pod sebou keře a porážela stromy, jež se jí připletly do cesty. Její dutinový krunýř se leskl v zeleném přísvitě slunce cezeného listovým, jak se jeho články při chůzi rytmicky vlnily. Tykadla, kterými osahávala stromy před sebou hledajíc cestu nejmenšího odporu, jí jen kmitala a její černé oči se zlověstně třpytily. Pak se její pohled střetl s Ronanovým a stonožka otevřela svá velká hmyzí ústa.

"Brý vodpoledne," pozdravila. "To máme dneska hezky."

S tím pokračovala v cestě porostem jako malé mobilní zemětřesení. Ještě asi minutu slyšeli pravidelné dusání jejich nohou, ale i to postupně utichlo ve zvuk ne nepodobný vzdálenému hřmění. Celý les jako by si oddechl úlevou. Tarl otevřel oči a unaveně se vyplazil na mýtinu. "Změnil jsem názor. Myslím, že bych se teď strašně rád vrátil do Welbugu, jestli ti to nevadí," zaúpěl.

Ronan se usmál. "Poslyš," řekl. "Jsme naprosto v bezpečí. Musíš přiznat, že na poměry gigantických stonožek byla tahle mimořádně mírumilovná."

"Cha!" odfrkl si Tarl. "V bezpečí? Ztratili jsme se uprostřed lesa obydleného členovci velkými jako dům! Velice nerad bych tu ještě byl, až narazíme na škorpiona!"

"Neztratili jsme se. Předpokládám, že nás Antrax odeslal do nitra Lesa snění, někde poblíž hradu lesních elfů.

Poslouchej!"

Tarl znovu napjal uši. Tentokrát uslyšel zvuk troubení nesoucí se z velké dálky, tichý a docela příjemný.

"To jsou elfí rohy," řekl Ronan. "Lesní elfové jsou velice pohostinní a laskaví lidé. Určitě se ti budou líbit."

"Pche!" zavrčel Tarl. "Přál bych si, abys měl pravdu!" Ale jeho přítel už vyrazil za vzdáleným zvukem rohů a Tarl ho následoval s poměrně lehkým srdcem, protože i on už slyšel o štědrosti a dobrosrdečnosti lesních elfů. Také slyšel, že pořádají špičkové mejdany.

Elfí zámek Tarlovi silně připomínal Welbug. Z dálky vypadal se svými věžemi vypínajícími se proti večernímu nebi a pestrobarevnými praporky třepotajícími se v mírném vánku půvabný a pohostinný. Když se k němu ale dostali blíž, začaly se objevovat neklamně známky zanedbání údržby. Jedna z menších věží se zřítila do příkopu, druhá neměla na střeše jedinou tašku a třetí se nakláněla jako opilec, narychlo podepřená lešením. Mnohá okna byla nepořádně zazděná a velká část hradeb byla vyspravena levným a ošklivým kamenným obkladem, který už na mnoha místech opadával. Jakmile dorazili k padacímu mostu, zjistili, že přestože je spuštěný, zůstal viset čtyři stopy nad zemí, takže na něj museli vyšplhat. Když po něm šli, viděli díry narychlo opravené překližkou, která už se začínala loupát. Příkop pod nimi byl zpola zasypán odpadky a haraburdím, včetně trosk lešení, velkého množství prázdných pytlů od cementu a polámaných koleček.

Masivní dubová brána byla zavřená. Ronan pozvedl pěst a hlasitě zabušil na malé okénko, které do ní bylo zasazeno.

"Teď se přesvědčíš o typické elfí pohostinnosti," usmál se na Tarla - těsně předtím, než se brána rozletěla a ven se vyvalil houf dvanácti elfích vojáků mávajících meči a vykřikujících nadávky.

Ronanova reakce byla bleskurychlá. Tasil meč a zaujal obranný postoj. Tarl zareagoval ještě rychleji a vzdal se dříve, než se k němu nějaký elf vůbec dostal. Navzdory jejich množství je omezovala šířka mostu a jejich malé elfí meče se nemohly rovnat Ronanovu obouručáku. Když však jeden z elfů přitiskl špičku meče Tarlovi k hrdlu, neměl Ronan na výběr. Zaklel, odhodil svou zbraň a byl okamžitě zajat.

"Zakovejte ty dva do řetězů a uvrhněte je do nejhlubšího žaláře!" zaječel kapitán elfí hlídky a pak kopl Tarla do břicha.

"Klatí stavitelé!" zamumlal.

Než stačil Tarl s Ronanem zamrkat, elfové je odtáhli na nádvoří a dál po úzkých kamenných schodech do nitra hradu. Tarl tomu nedokázal uvěřit. "Čím to je, že na tebe každý reaguje tímhle způsobem?" ječel na Ronana, zatímco ho vlekli temnou chodbou. Jeden z elfů odemkl dveře a Tarl zjistil, že letí vzduchem vstříc tvrdě vyhlížející podlaze prázdné kamenné cely. Tolik pokud jde o mejdany, pomyslel si a pak jeho hlava narazila na kámen a on ztratil vědomí. Pokud šlo o Tarla, mohl být docela dobře na mejdanu. Výsledný efekt byl stejný - příštího dne ráno se probudil s příšernou bolestí hlavy. By se sténáním se posadil a ke svému zklamání zjistil, že to všechno nebyl zlý sen vyvolaný přílišným hýřením. Skutečně trčel v kamenné cele osvětlené jedinou čadící pochodní. V koutě seděl malý hnědý králíček a packou se škrábal na čenichu. Ronan seděl vedle něj, ruce měl spoutané a prohlížel si velký táč s jídlem na podlaze u dveří.

"Tak to vidíš," prohlásil. "Říkal jsem ti, že se elfové o své hosty dobře starají. Jen se podívej, kolik nám toho dali!

Čerstvý chléb, med, několik druhů sýra, elfí koláčky, ovoce, karafa s vodou a karafa s vínem."

"Skvělé. A předpokládám, že o nás mají takovou starost, že nás do vězení zamkli pro naše vlastní bezpečí! Pěkní hostitelé, to ti tedy povím. Pořád tomu nemůžu uvěřit! Jen si to představ, vrhnout se na nás bez nejmenší příčiny a... jak se to rýmuje s tou světově proslulou elfí spravedlností?"

"No, ehm, zdá se, že-"

"Elfové jsou proslaveni svým osvíceným přístupem," skočil mu Tarl do řeči. "Proslavení! Víš, co s tebou podle elfích zákonů udělají, když se dopustíš cizoložství? Zkouří tě."

Ronan se zděsil. "To jako že tě promění v kouř? Upálí tě?"

"Ale ne, doopravdy tě zkouří. Zavřou tě a tvou milovanou spolu s jejím právoplatným partnerem do jedné místnosti, dají vám dýmky a neomezenou zásobu elfice na kouření a nepustí vás ven, dokud se nedohodnete na všestranně přijatelné řešení. Tomu říkám osvícené soudnictví!" Odmlčel se, smutně potřásl hlavou a okamžitě si přál, aby to neudělal, protože měl pocit, jako by mu měl její vršek odskočit. "Ale zavírat lidi bez nejmenšího důvodu do vězení, to se jim vůbec nepodobá," dodal. Náhle ho napadlo něco příšerného. "Hej - nemohl je na nás náhodou poštvat Nekros, že ne?"

Ronan trpělivě čekal, až se dostane ke slovu. "Ne," odpověděl. "Tím to není. Zatímco jsi byl v bezvědomí, popovídal jsem si s jedním z hlídačů. Vypadá to, že si Albran v poslední době se smrtelnými lidmi užil svoje. Předpokládám, že sis všiml, v jakém stavu byl hrad, když jsme do něj vcházeli? Takže Albran se rozhodl, že je čas na rozsáhlou rekonstrukci, ale místo aby ji svěřil elfím kameníkům, najal na to člověčí stavební firmu z Cam Betw. Zřejmě byli levnější, nebo tak něco. Potíží je v tom, že to byli fušeři. Polovinu času se někam zašívají, hrají karty a zasypávali oplzlými poznámkami každou elfí dívku, která prošla kolem. Pak zbourali jednu z nosných zdí a severní věž se zřítila do příkopu. Zazdili, co neměli, dveře, které vsadili, se nedají zavírat, a vůbec odvedli tak špatnou práci, že jim Albran odmítl cokoliv zaplatit,

dokud všechno neuvedou do pořádku. Oni na oplátku přestali pracovat úplně a nechtějí pokračovat v rekonstrukci, dokud jim Albran nezaplatí za to, co už udělali."

Tarl zamrkal. "Jo, to je sice hodně zlé, ale naše vina to není, že?"

"To ještě není všechno. Feccatun, Albranova nejmilejší dcera, uprchla s jedním z fasádníků. Minulý týden se doslechl, že je těhotná. A přede dvěma dny pohár přetekl. U brány zabušili dva pocestní a Albran je navzdory všemu pustil dovnitř, uspořádal pro ně slavnost a vůbec je zahrnul veškerou elfí pohostinností. Jenomže pocestní se uprostřed noci vytratili. A s nimi zmizel i Borachimův elfkam!"

"Co to?"

"Borachimův elfkam. Nějaký magický klenot, kterého si Albran hodně cenil. Myslím, že měl zajišťovat královské rodině trvalé štěstí."

"Podle toho, co jsem slyšel, bych řekl, že bez něj jim bude líp!" Tarl se připlazil k tácu a začal si prohlížet jídlo a pití, které na něm bylo. Pomalu se začínal cítit lépe. "Takže až zjistí, že s tím nemáme nic společného, zase nás pustí, že?" zeptal se a vzal si hrst elfích koláčků.

"Tím bych si nebyl tak jistý," odpověděl Ronan strážlivě. "Hlídač soudil, že obyčejní elfové s námi sice budou cítit, ale královská rodina má na lidi pořádný dopad."

Tarl se na něho kysele zašklebil. "Tak či tak, další pronásledování Nekrose je teď mimo diskusi," řekl s ústy plnými koláče. "A díky bohům za to! Uznávám, že jsi dobrý, když jde o to rozsekat na kusy houf orků, vojáků nebo jiných bojovníků," pokračoval, "ale kdykoliv musíš čelit něčemu jinému, jsi úplně mimo mísu. Nejprve tě dostala Tyson. Obrazně i doslova. Potom Antrax. A teď ta elfí banda. Co myslíš, že by z tebe asi nadělal Nekros? Teď si s tím alespoň nemusíme dělat starosti. Jakmile se Albran rozhodne, že je čas nás pustit, vrátíme se rovnou do Welbugu a ke svým holkám. Pod Tysoninou ochranou budeme v bezpečí."

Odmlčel se, aby si ulomil kus chleba se sýrem. V cele zavládlo naprosté ticho. Vzhledl a zjistil, že na něj Ronan hledí s výrazem malého chlapce, kterému jeho nové štěně právě ukouslo ruku.

"Někdo ti to říct musel," dodal Tarl omluvně.

"Tak teď řeknu něco já tobě!" zaječel válečník zuřivě. "S těmi elfy bych si poradil bez problémů, kdyby ses ty nevzdal! Mohli jsme je snadno porazit. Jenomže tobě stačí zhlédnout meč a odhodíš vlastní zbraň rychleji než... než... než něco hodně rychlého," dodal poněkud nepřesvědčivě.

"Tomu se říká používat mozek. Měl bys to taky někdy zkusit."

"Hele, kdo ti zachránil život, když se objevili ti orkové?"

"Koťátko. Nebo sis toho orského lučištníka vůbec nevšiml?"

"Ty malej nevděčnej..."

"Ty naolejovaná nádhero..."

"Kryso!"

"Vymastěče!"

"Katimo!"

Tarl s obličejem bez jakéhokoliv výrazu vstal a zabušil na dveře. "Hej!" zařval. "Stráže! Chci přemístit do jiné cely. Pokud možno zamořené krysami. Zdejší společnost mi nevyhovuje!"

Za ním se Ronan, Bojovník proti zlu a Zabíječ zástupů, bez jediného dalšího slova otočil ke svému společníkovi zády a trucovitě upřel pohled do zdi.

Po několika hodinách ticha začal jít Tarlovi Ronan silně na nervy. Ti válečníci jsou vážně jeden jako druhý, pomyslel si, zatímco sponou opasku vyrýval do stěny cely další oplzlý limerick. Ztracené primadony! Musí se neustále koupat v obdivu. Dovolí si je zkritizovat, a hned začnou trucovat!

Faktem ovšem bylo, že Ronan už netrucoval. I když ho Tarlův nečekaný výlev upřímně ranil, zároveň ho přiměl, aby začal přemýšlet. A přemýšlel ze všech sil už několik hodin. Ronanův velký problém byl, že od druhého ročníku válečnické školy šlo všechno podle jeho představ. Všechno na světě bylo buď černé nebo bílé, dobré nebo zlé. Když něco bylo dobré, nechal to na pokoji, když to bylo zlé, odstranil to. A v posledních třech nebo čtyřech letech neměl s odstraňováním zla sebemenší potíže. Psanci a lupiči, orci, horští troli, divocí lankati - nic mu neodolalo. Skoro se začal považovat za nepřemožitelného. A nyní se najednou ocitl ve skutečném světě. Nebyl ani trochu neporazitelný. Dýka vraha nebo orkský šíp jej mohli snadno zabít. Čaroděj ho mohl proměnit v žabu s jednou rukou přivázanou za zády. Navíc začínal mít dojem, že ne všechno je černé nebo bílé. Antrax například nebyl kdovíjak zlý chlap, a přesto byl připravený vydat je Nekrovi. Lesní elfové zase byli za normálních okolností dobří, a přesto se mu postavili. Pomalu začínal chápat, že hlavním úskalím branže, kterou si zvolil, je její morální aspekt. Všechno se nedá vyřešit mečem. Nemohl se dostat z elfího hradu za cenu obrovského krveprolití. Nastal čas delikátnějších způsobů. A ty rozhodně nebyly Ronanovou silnou stránkou.

Také si už začínal uvědomovat, že mu pouhá brutální síla nepostačí ani k vystopování a zabítí jeho nepřítele. Až doposud nosil v hlavě představu svého vlastního svalnatého já hrdinně se bijícího s Nekrosem, který po krátkém boji dodýchá na konci jeho meče. Nyní však zjistil, že jeho nepřítel zastává významné místo ve velké a mocné organizaci. Bez pomoci měl Ronan asi tak stejnou šanci zabít ho jako malý hnědý králíček v koutě. Tak daleko, jak byl, se dostal jen proto, že mu ostatní pomáhali. Poprvé ve svém životě začal Ronan uvažovat o hodnotě přátelství.

Potíž ale byla, že i když by si o tom s Tarlem rád promluvil, nedokázal to. Netušil, jak prolomit zeď mlčení, kterou mezi sebou postavili. Stalo se už tradicí, že správnému válečníkovi dělá sestavení souvislé věty obrovské potíže, zvláště když mělo jít o vyjádření nějakého citu. A přestože byl Ronan rétoricky mnohem zdatnější než většina jeho kolegů, machismus jeho profese mu svazoval ústa. Válečníci prostě neříkají věci jako: "Poslyš kámo, jsem ti skutečně vděčný za všechnu tvou pomoc v uplynulých několika dnech. Čelili jsme spolu mnohým hrozbám a chtěl bych, abys věděl, že

pro mne hodně znamenáš. Mám tě rád, příteli, tak mi důvěřuj a celý svět bude růžový!" Ne, pokud nechtejší úplně přijít o reputaci. Proto se Ronan stáhl do sebe a horečně přemýšlel, co dál. Nejspíš bylo dobře, že se Ronan nepokusil svoje city vyjádřit nahlas. Kdyby to udělal, Tarl by to určitě pochopil úplně špatně. Slyšel o věcech, které někteří chlápci dělají ve vězení, aby si ukrátili čas. Navíc ho docela těšilo být uražený a psát po zdech neslušné limericky. Právě začal s novým, zvlášť povedeným (o mladém trpaslíkovi z Malvenisu), když se otevřely dveře a dovnitř vešlo několik elfích vojáků. Tarla zcela ignorovali, zvedli Ronana ze země a znovu mu spoutali ruce za zády, pak ho vyvlekli ven a odvedli ho pryč. Tarl vyskočil a pokusil se je následovat, ale jeden z hlídačů mu zastoupil cestu.

"Hej!" zaječel Tarl za vzdalujícími se elfy. "A co já? Já chci jít taky!"

"Ne, nechceš," ujistil ho hlídač a rozhodně mu zablokoval cestu. "Věř mi, nelíbilo by se ti to."

Tarl náhle ucítil zvláštní svíravý pocit kolem žaludku. "Proč ne?" otázal se opatrně. "Kam ho vedou?"

Hlídač se zatvářil poněkud zahanbeně. "Ehm, to král," zamumlal. "Vydal nový výnos. Lidé jsou teď druh mimo zákon. A tvého přítele vedou na královskou hostinu, kde ho budou jako zástupce celého druhu soudit."

"Ale nakonec to dopadne dobře, že? Elfi spravedlnost je přece všeobecně..."

"Je zástupcem druhu postaveného mimo zákon," zopakoval hlídač a smutně potřásl hlavou. "To znamená, že v očích spravedlnosti žádná práva nemá. Něco takového se nestalo od poslední války s orky. Všichni zajatí orci tehdy byli..."

Odmkl se a zatvářil se velice rozpačitě.

"Byli co?"

"Svržení do vlčí jámy!" Hlídač se nedokázal Tarlovi podívat do očí. "Je mi to líto!" dodal soucitně a pak zabouchl dveře, takže Tarl v cele osaměl.

Elfi vojáci vedli Ronana krátkou chodbou, pak vzhůru po schodech, jinou chodbou, za roh... a tam se náhle zastavili. V cestě jim stála čerstvá cihlová zeď - a pořádně zrušovaná cihlová zeď, nutno dodat. Vypadala, jako by ji postavil hodně špatný zedník a navíc byl v mimořádně mizerném rozpoložení, protože právě prohrál v Cydorianově rachotě se dvěma omítkáři týdenní mzdu. Kapitán vojáků do ní vztekle kopl a vrhl po Ronanovi vražedný pohled. Pak se vydali chodbou zpátky, vyšli nahoru po jiném schodišti, prošli dveřmi a chodbou, která končila dalšími dveřmi. Kapitán je rázně otevřel a v příštím okamžiku zjistil, že visí nad sto stop hlubokou propastí zakončenou hradním příkopem. Ať už tady předtím bylo cokoli, teď to bylo pryč. Elf zavrčel, vytáhl se nahoru a dveře zase vztekle zabouchl.

"Doufám, že tě rozčtvrtí," štěkl na Ronana, než se vydali chodbou zpátky a pak dolů po točitém schodišti. Tohle vedlo do dlouhé místnosti s nádherným dubovým ostěním a překrásným kazetovým stropem. Celkový dojem by byl skvělý, nebýt toho, že někdo natřel ostění na zeleno a přitom postříkal i strop. Kapitán se rozhlédl s výrazem nelíbeného zděšení. Bylo vidět, že tuto konkrétní ukázkou rekonstrukce vidí poprvé. Přistoupil k jednomu z nových kovových držáků na pochodně, které byly ke zdem připevněny poněkud nakřivo, a pokusil se ho narovnat. Zůstal mu v ruce.

Zaklel, hodil jím po Ronanovi, pak přešel místnost k protější stěně a otevřel dveře. Ukázalo se, že za nimi je čerstvá zeď ještě horší kvality než ta uprostřed chodby. Skrze ni se ozývaly zvuky vzdáleného veselí.

Elfi kapitán se viditelně roztřásl a v obličeji získal barvu cholerického puka. Chvějícím se prstem ukázal na Ronana a jeho rty se bezhlesně pohnuly. Když se mu konečně podařilo promluvit, zaznívala v jeho slovech taková nenávisť, že Ronanovi ztuhla krev v žilách.

"Chopte se ho!" zasyčel na svoje elfí vojáky. "Zvedněte toho klatého člověka a prorazte jím tu zeď!"

Ronan zjistil, že ho popadly četné ruce, a pak se vznesl do vzduchu. Když ho natočili do horizontální polohy, konečně si uvědomil, co mají v úmyslu, a začal se bránit. Elfové se s ním rozběhli jako s živým dobývacím beranem proti zazděným dveřím a vzápětí jeho lebka narazila do cihlové zdi. Naštěstí byly cihly spojeny tak mizerně (za použití značně ošizené malty), že jeho hlava a ramena prošly skrz na první pokus a vyvázl z toho jen částečně omráčený. Vojáci odkopali trosky stranou a pak ho vtáhli do Velké síně, kde ho hodili na podlahu. Tam zůstal Ronan ležet, vzpomínal se z bolesti hlavy a přitom se rozhlížel kolem.

Byla to velká místnost, dobrých sto stop dlouhá a plná elfů. Po její délce se táhly improvizované tabule a na čele u protější stěny stál na stupínku stůl pokrytý zdobeným ubrusem. U něho seděl král Albran, jeho žena královna Silvana a jejich blízcí příbuzní. Všichni se smáli a bavili s výjimkou krále, který se uprostřed všeho veselí mračil jako tisíc čertů. Skoro nic tu nenasvědčovalo řádění zedníků, snad jen dveře umístěné uprostřed jedné stěny dvacet stop nad podlahou a několika věder rozmístěných po sále, aby zachytávaly vodu kapající děravou střechou. Nejpodivnější vůbec byla skutečnost, že v místnosti bylo snad několik set králíků poskakujících po podlaze i po stolech a loupících jídlo. Elfové si jich povětšinou nevšimli.

Když Ronana dovedli do místnosti, elfí minstrel zahrál na loutnu a začal zpívat. Byl hubený a zachmuřený, na hlavě měl podivný účes a jeho kvílivý hlas se v okolním zmatku skoro ztrácel. Ronan byl doveden doprostřed místnosti, kde zůstal stát s rukama svázanými před králem. Hluk v síni začal slábnout a nakonec bylo slyšet pouze pěvce. Ukázalo se, že zpívá o zelenině.

Albran ho zpražil pohledem, pak vstal a soustředil svou pozornost na zajatce. Než však stačil něco říct, Ronan ho předešel.

"Vznešený králi," řekl. "Přišel jsem sem v dobré víře, abych vyhledal tvou pomoc. Jsem Ronan, Bojovník proti zlu, a jsem na výpravě s cílem pomstít se Nekrosovi Černému, služebníku Pěti démonů a vrahovi mého otce. Chtěl jsem od tebe jen radu a informaci. Doslechl jsem se o škodách, které tu spáchali nešikovní stavitelé a proradní hosté, hluboce jich lituji, ale jak víš, nemohu za to..."

"To je jedno," skočil mu do řeči král. "Jsi smrtelný člověk a ti, kdo to všechno způsobili, patří k tvému druhu." Znovu šlehl pohledem po minstrelovi, který zrovna zpíval o svých přátelích mezi zeleninou, které zlí lidé snědli, když si pokojně rostli na sluncem ozářené mýtině, s kořeny hluboko v žírné půdě. Pak vylovil z velké mísy s tuřínovou kaší hnědého králíka. "Zmlkni, Morrissey!" zabručel vztekale a hodil mísou po pěvci. Trefil ho do hlavy a elf se v bezvědomí

skácel k zemi. Král se znovu obrátil k Ronanovi.

"Jsi představitel svého druhu. Musíš přijmout ortel, který jsem nad ním vynesl!" Náhle pozvedl hlas a obrátil se na shromážděné elfy. "Shledáváte toho muže vinným?" zeptal se.

"Vinen!" zaječel mladý elf, který seděl na stole. Z očividné podobnosti Ronan usoudil, že je to jeden z králových synů. Okamžitě se k němu přidali ostatní elfové v síni.

"Vinen!" zahřímali, i když poněkud nejistě. "Vinen!"

Ronan si prohlédl jejich obličej. Někteří se tvářili skutečně zuřivě, stejně jako jejich král, ale mnozí se spíše styděli. Přesto na nich bylo vidět, že zastávají názor, že by měl král dostat, po čem touží. Ronan si povzdechl a upřel oči na podlahu. A jeje, pomyslel si. Zjistil totiž, že stojí na padacích dveřích.

Král svůj lid obdařil spokojeným úsměvem. "A jaký osud čeká zástupce druhu postaveného mimo zákon, který byl uznán vinným?" zeptal se.

"Vlčí jáma!" ozvalo se v odpověď. "Hod'te ho do vlčí jámy!"

Elfové se stále více rozehrávali. Ronanovi se to ani trochu nelíbilo. Znovu znepokojeně pohlédl na padací dveře, pak zkusil přetrhout pouta, ale ta držela pevně. Rozhlédl se po strážích, které stály opodál s oštěpy připravenými.

"Do vlčí jámy!" zopakoval král potěšeně. Skandování těchto slov se ozývalo ze všech stran a elfové přitom bubnovali pěstmi do stolů. Ronan cítil, jak v síni roste vzrušení a očekávání. To začínalo být vážné! Se zavázanými rukama neměl proti smečce vlků šanci. Kdyby skočil po tom hlídači vlevo, co zrovna mrkal na jednu dívku u nejbližšího stolu... mohl by mu sebrat oštěp a s jeho pomocí se zbavit pout. Ale aby se odsud dostal živý, musel by vzít rukojmí... možná králova syna... Klat! Král měl ruku na páce! Raději by měl jednat hned...

Ale než stačil něco udělat, královna vstala a panovačně zvedla ruku. V síni okamžitě zavládlo ticho. Všichni elfové se na ni napjatě zadívali a Ronan je napodobil. Jako všechny elfky byla i královna vysoká a štíhlá. Vlasy měla zlaté a z očí jí vyzařovala aura půvabu a vitality. Současně však měla v obličeji rezignovaný výraz ženy, která si až příliš dobře uvědomuje, že její manžel jedná jako dokonalý pitomec.

"Nemůžeš ho hodit vlkům," řekla.

"Samozřejmě, že můžu!" vybuchl její muž. "Můžu všechno, co si zámam! Jsem král!"

"Nemůžeš ho hodit vlkům," pokračovala Silvana trpělivě, "protože žádné vlky nemáš. Všichni pomřeli hladu už před lety."

"Cože? To není možné! Jasně si vzpomínám, kolik jsem jim naházal orků... nejsou to ještě ani tři roky... možná čtyři..."

"Bylo to před pěti lety."

"Můj ty smutku! Opravdu?" Král se obrátil ke svým rádcům, kteří stáli za jeho židli. "Proč už nebyli nahrazeni jinými odchycenými v divočině?"

"Ty zatraceně dobře víš, proč!" řekla královna. Její trpělivost se zdála být u konce. Začala parodovat svého manžela.

"Co bych ještě udělal, abych pomohl svému lidu?" říkal jsi. „Jak mohu učinit jejich život bezpečnějším?" ptal ses. „Už vím!" řekl jsi. „Vyhubím všechna nebezpečná zvířata. Všechny lenkaty, všechny vlky, medvědy i alaxly. Pak už můj lid nebude v lese nic ohrožovat," tvrdil jsi. Jenomže to ti nestačilo. To ne! Musel jsi zabít každého predátora na míle daleko. Lišky, jestřáby, divoké kočky, všechno! „Teď bude v bezpečí i dobytek a drůbež mého lidu," tvrdil jsi. Jako bych tě nevarovala! Vysvětlovala jsem, jak to skončí, když se začneš míchat do ekologické rovnováhy, ale copak jsi mě poslechl?

A teď to máš! Přemnožili se králíci, srny a veverky, protože už nic nereguluje jejich počet. Lesy umírají, protože stáda vyhladovělých srn a houfy veverek sežraly každický kousek zeleně a kůry, ke kterému se dostaly. A co my? My musíme dovážet ovoce a zeleninu z ciziny, a proč asi?" Odmlčela se a znechuceně se podívala na roztomilého králíčka, který přihopkal k jejímu talíři a pustil se do jídla. "Protože ti zatracení králíci sežerou všechno, co vyrostle!

Ale to ti pořád ještě nestačilo, že? Nespokojil ses s tím, že jsi vyhubil polovinu lesních druhů, teď chceš ještě zabíjet naše hosty. Tak abys věděl, já už toho MÁM DOST!"

S tím se obrátila na patě a vyběhla dveřmi, které měla za zády. Král jen překvapeně zamrkal. Zavládlo ticho rušené pouze šoupáním nohou a rozpačitým pokašláváním. Pak se král znovu obrátil ke svým rádcům.

"Je to pravda?" zeptal se. "Nezůstal jediný vlk?"

"Bojím se, že ne, pane."

"Copak neexistuje zákon nebo tak něco, že králova vlčí jáma musí být vždy zásobena? Vím určitě, že jsem... Jak jen to bylo? Bla, bla, bla... budou nahrazeni nejdivočejšími bestii, které bude možné nalézt, bla, bla, bla..."

"To je pravda, pane, a to jsme také udělali," odpověděl tázaný rádc.

Král se okamžitě rozzářil. "No vidíte!" řekl. "Co to je?"

"Norek, pane."

"Norek?" zopakoval král smutně.

"Ano, pane."

"Jenom jeden?"

"To je všechno, co jsme dokázali sehnat, pane."

"No dobře, tak bude muset stačit." Albran se otočil a obhlédl svůj čekající lid. "Hod'te ho... norkovi!" zavelel.

Padací dveře pod Ronanovými nohama náhle povolily a on se zřítíl do temnoty dole. Přistál nepříliš měkce na kamenné podlaze a zůstal ležet, slepě mžouraje do tmy. Pak uslyšel velice tiché zasyčení, při kterém se mu postavily vlasy na zátylku a svaly na rukou se mu napjaly, jak se bezúspěšně snažil zbavit pout.

Po chvíli jeho oči trochu přivykly tmě. S námahou se posadil a rozhlédl se. Nacházel se v cele dvacet krát dvacet stop, v jejíž jedné zdi byly zasazeny ocelové mřížové dveře. Za nimi rozeznával chodbu, ze které se šířilo slabé světlo. V jednom rohu cely byla hromádka slámy a na slámě ležel norek.

Byl to velice starý norek a na první pohled nebyl v nejlepší kondici. Ležel tam s očima zavřenými a sípavě oddechoval. Občas kýchl. Nezdálo se, že se chystá roztrhat Ronana na kusy, ale i kdyby byl na vrcholu sil a postavil by se na zadní, dosáhl by mu sotva po kolena.

Ronan si povzddechl a potřásl hlavou. Nebyl si tak docela jist, jestli sdílí Tarlův obdiv k světové proslulé elfí spravedlnosti.

"A pak řekl: ‚Nevím, jestli si mám vybrat růžovou, nebo hnědou!‘" Tarl se s úšklebkem posadil a čekal, až se projeví účinky pointy na publiku. Na chvíli se rozhostilo ticho a pak se elfi hlídač rozchechtal, až se stěny vězení roztřáslы ozvěnou.

"Růžovou nebo hnědou!" zalykal se strážce smíchy. "To je fakt dobré. Růžovou, nebo hnědou!" Výbuch veselí postupně opadl a do tváře hlídače se začal zvolna plížit zmatený výraz, asi jako příliv stoupající po velice povlovné pláži. "Ehm..." řekl. "Jenom d-dotaz. Byl to šššnukr, dyš nebyl v šššuplíčku?" A tupě na Tarla zazíral.

Tarl si pozorně prohlédl hlídačův obličej. Svítí se, ale nejsou doma, pomyslel si. Ještě jeden korbel, a bude to! Pozvedl svůj plechový hrnek. "Na snooker!" řekl.

Hlídač zvedl korbel jako by vážil několik set liber. "Na šššnukr!" odpověděl a vypil jeho obsah na ex. Pak se mu protočily panenky, s žuchnutím dopadl na podlahu a začal chrápat.

Tarl se usmál a v duchu poplácal sám sebe po zádech. Hlídač byl silně podezíravý, když ho k sobě zval do cely na něco k pití, ale když mu Tarl nabídl láhev vody, rychle se uklidnil. Nemohl totiž tušit, že v ní předtím rozpustil všechnu sůl, kterou měl s sebou. Tarl si sice nebyl jist, jestli tahle podomácku vyrobená náhražka bude mít stejné účinky jako pravá mořská voda, ale sotva si hlídač poprvé přihnul, věděl, že svoji práci odvede. Po třech dalších doušcích byl hlídač opilý jako vart a sladce klimbal na podlaze.

Tarl mu opatrně sundal z opasku velký svazek klíčů, sejmul si pouta a po špičkách se vydal ke dveřím. Zvenčí se neozýval žádný zvuk. Potichoučku dveře odemkl a pootevřel je - a zjistil, že zírá na prsa nejpůvabnější a nejvznešenější elfi dámy, jakou kdy viděl. Vzhlédl, zachytil pohled jejích zlatých očí, a rychle předvedl svůj nepřátelštější úsměv.

"Ahojky!" řekl medově sladkým hlasem. "Co takhle dát si lok vody?"

Ronan strávil více než hodinu sezením na podlaze a horečným uvažováním a zrovna se chystal přiznat si naprostou prohru, když si všiml, že světlo na chodbě zesílilo. Vstal a došel k mřížovým dveřím. Zvuk kroků neslyšel, ale vzhledem k příslovečné elfí lehkonohosti to mnoho neznamenovalo, a proto tam zůstal stát a čekal. Ať už mu hrozil jakýkoliv osud, jeho situace těžko mohla být horší, než už byla.

Náhly výbuch jasného světla ho skoro oslepil a instinktivně si zakryl oči rukou. Zpoza rohu vyšel elf s pochodní v ruce a zamířil k Ronanově cele.

"Ronane?" Hlas zněl laskavě a mírně, trochu ustaraně a jaksi podivně povědomě. Ronan zalistroval v paměti a pak, když elf zasunul pochodeň do kruhu na zdi poblíž dveří a její světlo mu ozářilo obličej, se mu rozbřeslo.

"Páni! Vosene!" Ronan se zašklebil na elfiho kadeřníka, který zrovna zápasil se svazkem klíčů. "Co tě sem přivedlo?"

"No, někdo přece musel něco udělat," odpověděl poněkud popuzeně. Zámek cvakl, dveře se otevřely a Vosen vešel do cely. "A je jasné, že ty se o sebe sám postarat nedokážeš. Jen se podívej, v jakém stavu máš vlasy!"

Ronan se v duchu usmál a pozvedl spoutané ruce. Elf potřásl hlavou. "Jestli co nejdříve nevyhledáš dobrého manikéra, tvým nehtům už nic nepomůže. Nic!" řekl. Cvakl další zámek a okovy spadly na podlahu.

"Tak co tady děláš?" zeptal se Ronan znovu, zatímco si třel zápěstí.

Vosene se pyšně usmál. "Jsem osobní kadeřník královny Silvany," řekl. "Z Port Raidu jsem musel odejít. Víš, to místo začíná být absolutně nesnesitelné, drahouši. Henží se to tam jižžany a orky, začaly platit všelijaké divné zákony... poctivý elf už se po setmění nemůže odvážit ven. Pojď se mnou. Nesmíme nechat královnu čekat. Poslala pro tebe."

Vedl Ronana temnou a vlhkou chodbou, kolem cel a vinných sklepů, labyrintem chodbiček a průchodů, až se nakonec zastavil před malými dřevěnými dvířky. "Tudy," ukázal. "A po schodech nahoru. Pak chodbou doleva, čtvrté dveře jsou mapovna. Tam najdeš královnu."

"Díky, Vosene!" řekl Ronan a poplácal ho po rameni tak energicky, že ho málem srazil na zem. "Máš to u mne."

Elf pozvedl obočí. "Už se nemůžu dočkat," odpověděl. Pak Ronana pohlídl po ruce, zamumlal ‚hodně štěstí, drahouši‘, obrátil se na patě a odkráčel do tmy.

Mapovna byla dlouhá místnost s nízkým stropem. Všechny čtyři stěny byly pokryté dřevěnými policemi s hromadami prachem pokrytých pergamenů a svitků. Každické volné místočko zaplňovaly pavučiny. Uprostřed mapovny stál jediný široký stůl. Když Ronan opatrně otevřel jediné dveře a nahlédl dovnitř, uviděl královnu, jak se sklání nad jakousi starou mapou, zatímco Tarl stál vedle ní. Královna vzhlédla, usmála se na něho a Ronan byl okamžitě omráčen jejím půvabem.

"Vaše Veličenstvo," vydechl uctivě a hluboce se poklonil.

Tarl na královnu spiklenecky mrkl. "Omlouvám se za něj, Silvie," řekl. "Ten ubohý chlapec trpí komplexem méněcennosti."

Ronan na něj vytřeštil oči, zděšený jeho drzostí, ale kupodivu se nezdálo, že by to královně vadilo.

"Prosím, přijmi mou nejhlubší omluvu," řekla. "Zachovali jsme se k tobě hanebně. Bojím se, že můj manžel není v poslední době ve své kůži."

"Ne, ne, to je docela pochopitelné! Po tom s vaší dcerou a tím klat... ehm, zatracenými staviteli a elfkamem..."

"O Feccatun se vůbec nebojíme," usmála se královna. "Utekla s docela hezkým hochem a na vnouče se docela těšíme. A pokud jde o elfkam, hmm, žádná škoda ho není. Povím ti malé tajemství." Naklonila se k Ronanovi a pokračovala tlumeným hlasem: "Byl falešný! Před několika měsíci jsem si nechala udělat imitaci a pak jsem pravý prodala. Víš, byl to hrozný krám... nebyl ani hezký a užitečný už vůbec ne. Vzhledem ke všem těm opravám, které hrad potřeboval, jsem si řekla, že se nějaká hotovost bude hodit. Ale Albran se snažil snížit náklady tím, že místo stavitelů najal smečku

nejhorších mizerů na západě. Takže je teď hrad v horším stavu než kdy jindy a to ho šťve. Je to jen a jen jeho vina. Nemá smysl na něho plýtvat soucitem."

"Proto se Silvie rozhodla, že nám pomůže - aby odčinila křivdu, která na nás byla spáchána," dodal Tarl. "Zrovna prohlížíme mapy. Trpasličí mapy. Našli jsme dvě. Tahle ukazuje, jak nalézt nějaké velké podzemní město v horách Trpasličích zemí. Vchod je tady, podívejte, přímo nad městem Carn Betw." Ukázal na jedno místo vybledlého pergamentu ležícího na stole.

"To musí být Samoth," řekl Ronan. "Ztracené trpasličí město, vytesané ve skále hluboko pod horami. Říká se, že bylo opuštěno před mnoha a mnoha lety." Chvilí si mapu prohlížel a pak se zamračil. "Ale nechápu, jak by mi to mohlo pomoci v mém poslání," dodal.

"Hmm," odpověděl Tarl a rozvinul jiný svitek, špinavý a pokrytý pavučinami. "Tak se podívejte na tohle. Je to podrobný plán Samothu, a koukni se semhle, na severní stranu města, vedle jeskyně označené jako Eldabadův můstek."

"Co je tam?" zeptal se Ronan a vzal si od něj svitek. Podíval se, na co Tarl ukazuje, a v očích se mu zablesklo. "Jeskyně Zpívajícího meče!" vydechl.

"Tak co na to říkáš?" zeptal se Tarl pyšně. "Vyhráli jsme jackpot, nebo jsme nevyhráli jackpot?" Zdálo se, že ho znovu ovládlo vzrušení z výpravy. "Jak se dostaneme do Carn Betw?" zeptal se, když se zase obrátil k elfí královně.

"Stojí na ostrově uprostřed říčního proudu, za hranicemi lesa," odpověděla. "Řeka Betw protéká jeskyněmi pod hradem. Po řece se vede živý výměnný obchod mezi městem a hradem... vlastně se vedl, dokud jsme ještě měli s čím obchodovat. Teď nám posílají víno, jídlo a šaty a my je na oplátku zásobujeme králičím masem, králičími kožešinami a živými králíky." Smutně si povzddechla.

V tu chvíli uslyšeli zvuk vzdáleného troubení, které rychle přešlo ve zvukové vyhlášení poplachu. Královna s Ronanem v patách přiskočila ke dveřím a zaposlouchala se. Zvenčí se ozval dusot mnoha běžících nohou. "Už zjistili, že jste uprchli," vydechla královna. "Rychle, není času nazbyt! Pojdte za mnou!"

S tím se rozběhla chodbou. Ronan ji následoval, zatímco Tarl nejprve rychle svinul obě mapy a nacpal si je do nohavic, pak ještě strčil pod kazajku malou knihu vázanou v kůži, která upoutala jeho pohled, a spěšně se vydal za nimi.

Ronan na něj čekal pod klenbou na konci chodby. "Máš ty svitky?" křikl na něj.

"Ne," odpověděl Tarl stejně hlasitě. "Takhle chodím normálně!" Hystericky se zahihňal, proběhl kolem Ronana a brzy dohnal i Silvanu, která na ně čekala nahoře na schodišti u otevřených dubových dveří.

"Chodbou rovně a na konci zahněte doleva," řekla jim. "Za dveřmi najdete schodiště, po kterém se dostanete k zadní bráně. Pak se vydejte na západ. Rychle! Já za vámi ty dveře zamknu."

Ronan s Tarlem se rozběhli chodbou a za sebou uslyšeli cvaknutí zámku. Když zahnuli za roh, zjistili, že šílení renovátoři hradu opět udeřili. Chodba byla zazděná způsobem pro ně tak typickým. Z dálky za jejich zády se ozýval dusot nohou. Ronan trhnutím otevřel nejbližší dveře, zjistil, že je za nimi další schodiště, a s Tarlem v patách se po něm rozběhl nahoru.

Na horním odpočívadle se zastavili a otevřeli dveře. Vedly do Velké síně. Místnost byla až na několik set králíků, dojídacích zbytky hostiny, a elfího pěvce Morriseye, který seděl v rohu a zamačkával si bouli jako jablko, opuštěná. Ronan s Tarlem se opatrně vydali mezi převrácenými stoly ke dveřím na druhé straně. Když byli nějakých deset kroků od nich, velké dvoukřídle dveře za nimi se otevřely a dovnitř vešel král v doprovodu asi třiceti zbrojnošů.

Zpočátku byl tak zaneprázdněn vykřikováním rozkazů, že si dvou přehajících vězňů vůbec nevšiml. Pak ale Tarl objevil jeden z neměnných přírodních zákonů. Kdykoliv zoufale potřebujete být naprosto a úplně zticha, děláte rámus, že by to probudilo mrtvého. Ačkoliv byl ochoten přísahat, že sotva pohnul svalem, nějak se mu podařilo převrhnout celý stůl.

Na okamžik na ně elfové užasle hleděli, zatímco talíře, poháry, karafy a králíci padali na zem, ale pak se strhlo peklo.

Když se na ně elfové se zuřivým vrčením vrhli, strnul Tarl hrůzou na místě. Ronan ho popadl a vyrazil ke dveřím. Zakličkovali mezi šipky, které jim svištěly kolem uší, vyběhli na chodbu a dveře za sebou zabouchli. Ronan pustil Tarla, zastrčil závoru a pak ke dveřím postavil těžký dubový stůl.

"To by je mělo na chvíli zadržet," vydechl. "Pojdme odtud."

"Jak?" zeptal se Tarl nešťastně.

Ronan se rozhlédl. Stáli ve velké kuchyni, pozoruhodně dobře zásobené hrnci, pánvemi, talíři a všemožným jiným nádobím. Bohužel, když přišlo na takové věci, jako jsou okna a dveře, byla místnost žalostně podvybavená. Až na dveře, kterými sem vtrhli, nebylo nic takového v dohledu. Ocitli se ve slepé uličce.

Za jejich zády se ozvalo hromové zadunění a zapraskání dubového dřeva. Elfové začali s vyrážením dveří.

V přepychově zařízené komnatě v jižním městě probíralo šest elegantně oděných gentlemanů dosavadní vývoj situace, když dovnitř vtrhl ponížený sluha a podal muži sedícímu v čele stolu dopis. Ten si ho mlčky přečetl a pak si tiše odkašlal. Ostatní okamžitě utichli.

"Pánové," řekl. "Mohlo by se zdát, že jsme zaznamenali další malý neúspěch. Občané Minas Welvair podnícení Tyson a událostmi ve Welbugu povstali. Vypadá to, že naši lidé museli uprchnout, aby zachránili holé životy. Ztratili jsme vládu nad oběma městy."

"Neměli bychom tedy nařídít Nekrosovi, aby zůstal na východě?" zeptal se jeden z ostatních.

"Bez něj a jeho kmene nemůže povstání v Port Raidu uspět. Musí tam dorazit do pěti dní. Východ bude muset počkat."

"Co Antraxova rada?"

Na okamžik zavládlo mlčení. "Byli jsme informováni, že čaroděj Antrax na nějaký čas, ehm, odstoupil od spolupráce s námi."

"Ale bez něj jsme napůl slepí! Nikdo nemá takovou moc jako on!"

"Poradíme si. Naše plány už jsou v chodu."

"Ale co když selže i Albran?"

"Neselže. Černý bojovník je v pasti. Jeho smrt už je otázkou pouhých minut."

Ronan systematicky prohledával kuchyni a hledal něco, co by se dalo použít k záchraně. Tarl mu pomáhal, dokud nenašel láhev balrožského sektu - pak se pustil do systematické likvidace jejího obsahu. Elfové venku zdvojnásobili svoje úsilí. Dveře začaly prskat a bylo zřejmé, že už dlouho nevydrží.

Pak si Ronan všiml padacích dvířek zasazených do jedné ze stěn těsně u podlahy. Byly ukryté za řadou nádob na odpadky. Odstrčil je stranou a dvířka otevřel. Za nimi uviděl kamenný skluz ztrácející se dole v temnotě. Zvenčí zavanul chlad a donesl se k nim zvuk šplouchající vody.

"Tarle," zavolal. "Podívej se na tohle! To musí být skluz na odpadky. Myslím, že vede přímo dolů do řeky Betw."

"K čemu potřebuješ skluz na odpadky? Ta láhev ještě není prázdná."

"Je to cesta ven."

Tarl zavrtěl hlavou. "Promiň," řekl odměřeně, "ale tam mě nedostaneš. Mohl bych se zranit."

Ronan uhnul před šípem, který proletěl dírou v dubových dveřích. "Je to jen obyčejná klouzačka," řekl. "Možná je tam tma, ale té se bát nemusíš."

"Kdo říká, že se bojím? Hovoříš s mužem, který sjel na welbugských letních slavnostech po maxitoboganu a vrátil se, aby si to zopakoval. Nic to není."

"Tak v čem je problém?" zeptal se Ronan.

Tarl se zatvářil trochu zahanbeně. "Neumím plavat," zamumlal.

Ronan se rozhlédl po místnosti a jeho pohled padl na sud stojící u zdi. "Tady!" křikl na Tarla a přitáhl si ho k sobě. Tarl se zatvářil, jako by se chtěl přit, ale když Ronan zvedl víko sudu, nahlédl dovnitř a přikývl.

"Dobře," řekl a s láhvi v ruce si vlezl do sudu. Ronan za ním hodil elfí mapy, dřevěnou palici, která visela spolu s ostatními kuchyňskými potřebami na zdi, zatloukl víko a pak sud protlačil dvířky na skluz.

Ve stejném okamžiku dveře povolily a do místnosti vtrhlo několik ozbrojených elfích vojáků. Ronan sud odstrčil a s triumfálním výkřikem se za ním vrhl do tmy.

TRPASLIČÍ ZEMĚ

Traduje se, že trpaslíci přišli do Západních zemí v průběhu Prvního věku a že je tam přivedli tři bratři. Každý z bratrů usadil se na jiném místě obklopen svými přívrženci, kteří jej pak prohlásili za svého krále.

První bratr, Thrombin, se usadil ve Vysokých horách, a byl proto mezi všemi znám jako Král hory. Rennin, druhý bratr, si k osídlení vybral břeh Velké řeky, a jeho přívrženci jej proto nazvali Králem řeky. Třetí bratr, který nesl jméno Acetylcholin, byl o hlavu menší než ostatní dva. Usadil se na břehu Západního moře a lidé mu říkali Kraťas...

-Růžová kniha Ulaye

Carn Betw bylo původně město postavené lidmi, ale jelikož stálo tam, kde stálo, brzy se stalo kosmopolitním. Jak plynuly roky, stěhovali se do něj trpaslíci z hor, které se zvedaly na západě, i elfové z Lesa snění na východě a nyní tu žily všechny tři druhy v takové harmonii, že se už nepovažovali za trpaslíky, elfy nebo lidi, ale za carnbetwany.

Město samo bylo vystavěno na ostrově v místech, kde se řeka Betw rozšiřovala a její tok se zpomaloval, a mnoho lidí se živilo lovem ryb v jejích hlubokých a štědrých vodách. Jiní ji den co den přeplovali, aby pracovali na malých políčkách lemujících říční břehy, nebo jeli ještě o míli nebo dvě dál, k vinicím pokrývajícím svahy na úpatí hor.

Pozdě odpoledne spravovala skupinka rybářů na břehu ostrova ve stínu šedých městských hradeb svoje sítě. Byli hluboce zabráněni do rozhovoru, když tu jeden z nich překvapeně ukázal prstem na řeku a zvolal: "Podívejte se!"

Plaval k nim muž. Velký, svalnatý chlap tmavé pleti a s podivně splepenými černými vlasy, které se za ním táhly jako utopení hadi. Lapal po vzduchu a vypadal velice vyčerpaně. Nebyl to však pohled na něj, co rybáře překvapilo; spíše sud, kterého se muž pevně držel. Zejména proto, že si hlasitě prozpěvoval.

Největší z rybářů udělal rukou ve vzduchu znamení na zažehnání uhrančivého pohledu. "Určitě je začarovaný," prohlásil. "Zpívající sud! Kdo kdy slyšel něco takového?"

"Můj praděd o podobných divech vyprávěl," odpověděl jeden z jeho přátel. "Copak jsi neslyšel o Aethelbarově užvaněném balvanu, který si utahoval z pocestných a recitoval verše pozpátku?"

Muž se odmlčel, protože zpěv sudu začal být nepříjemně hlasitý. Byla to odrhovačka o mladé elfce Kaileně, které to chtěla dvanákrát denně, a sud ji hulákal příšerně falešně. Náhle se černý svalovec postavil a z posledních sil se snažil vytáhnout sud na břeh. Po chvíli se otočil a zavolal na rybáře.

"Jsem Ronan," oznámil. "Prosím, pomozte mi! Mám strach, že se tady mému příteli něco stalo!"

Většina rybářů se odvrátila a předstírala, že ho neslyší. Napůl utopený bojovník, který o sobě tvrdí, že se přátelí s mluvícím bednářským výrobkem, není právě osoba, se kterou by si člověk rád něco začínal. Ale jeden z nich, elf jménem Bewel, vstal a sešel dolů k moři, kde se Ronan marně snažil utrhnout víko sudu holýma rukama.

"Ukaž, já to udělám," řekl Bewel, vytáhl z opasku nůž, zasunul jeho čepel mezi víko a sud a zapáchl. Ozvalo se zaskřípání, víko odskočilo a z nitra sudu se pomalu vynořila rudou tekutinou zbrocená postava, která se na všechny kolem přátelsky usmívala. K hrudi si tiskla promočené pergameny.

"Tarle," vydechl Ronan zděšeně. "Jsi zraněn?"

Natáhl ruku a dotkl se lokte svého přítele; když se pak podíval na své prsty, jejich konečky byly červené. Tarl sledoval směr jeho pohledu.

"T-to je pfffořádku," zamumlal opilecky. "Je to ,emm č-čev-rené víno. T-ten sssud byl ze čí čččvrtin plný čevreného vína."

Ronan si ulehčeně oddechl. "Ale proč jsi mi to neřekl?" zeptal se. "Mohli jsme ho vylít!"

"No p-právě! Nebejt toho vína, vůbec bych do t-toho klatého sudu nevlezl!" Tarl delikátně škytl a po tváři se mu rozlil spokojený úsměv.

Bewel si zamyšleně prohlížel Ronana. "Dobrý muži," řekl. Jsi snad ten Ronan, o kterém hovořili poutníci ze severu? Ten velký válečník, který bojuje proti všemu zlu?"

Ronan se usmál. Pořád byl ještě dost mladý a nezkušený, aby se mu ze slávy dokázala zatočit hlava. "Dělám, co můžu," odpověděl a snažil se (naprosto neúspěšně), aby to znělo chladně a věcně.

"Ale teď jsi vyčerpaný a hladový, takže tě nebudu unavovat svými otázkami. Jmenuji se Bewel a můj otec má ve městě noclehárnu. Bude nám ctít, když u nás dnes přespíš."

"Ale my nemáme peníze," řekl Ronan. Byl na konci svých sil a představa pohodlné postele s čistým povlečením ho nesmírně lákala, ale už se naučil, že poctivost je v jednání s lidmi nejlepší politika. Z dlouhodobého hlediska dokáže ušetřit spoustu komplikací... například výhrůžky, soudní žaloby, slzy, spouštění se z okna po svázaných prostěradlech a tak podobně.

"Budeš naším hostem. Ale jestli chceš, můžeš se mi odvděčit radou. Je tady jedna věc, které trápí mne i mé přátele. Zítra, v den svatého Ufmira, kdy nikdo nepracuje, se sejdem, abychom ji vyřešili co nejlépe. Rada tak zkušeného válečníka, jako jsi ty, by pro nás byla obrovská pomoc!"

"Ujednáno." Ronan se podíval na Tarla, který teď visel přes okraj sudu a chrápal. "Takže, jestli mi pomůžeš tady s mým přítelem..."

Bewel mávl na ostatní rybáře a ti se za chvíli zvědavě shromáždili kolem. Z jedné sítě vyrobili provizorní nosítka, přeshoupli do nich Tarla jako velkého opilého lososa a spolu s Ronanem se vydali k městské bráně.

Když se Ronan příštího dne ráno probudil, slunce už bylo vysoko na obloze. Jeho paprsky zalévaly malý pokojík a zahřívaly dva svitky, které válečník večer před spaním roztáhl na nočním stolku, aby se usušily. Vyskočil z postele a starostlivě si je prohlédl. Skvrny od vína na nich byly stále, ale mapy pod nimi byly čitelné. Vcelku vzato, mohlo to dopadnout hůř.

Vtom se otevřely dveře a dovnitř vešel Tarl žvýkající velký krajíc chleba. Vlasy měl rozčuchané a v obličeji byl tak sinalý, že by vedle něj i zombie vypadala zdravě, ale podle svých vlastních nestandardních měřtek vyhlížel relativně dobře. Ronan potřásl hlavou. Tarlova snášenlivost alkoholu byla udivující. Zatraceně dobře věděl, že kdyby on včera vypil větší část čtvrtiny sudu vína, v hlavě by mu zvonilo jako ve věži.

"Koukni se, co mám," řekl Tarl a ukázal Ronanovi malou knihu vázanou v kůži, kterou si „vypůjčil“ z Albranova hradu.

"Co je to?" zeptal se válečník.

"Průvodce světem magie pro začátečníky" odpověděl Tarl. "Našel jsem to v mapovně. Řekl jsem si, že zkusím zjistit, jestli měl Antrax pravdu. Však víš, co se se mnou občas děje. Bylo by skvělé mít moc a umět s ní zacházet, nemyslíš?" Ronan se usmál. "Budeš si to muset přečíst později," řekl. "Teď musíme navštívit Bewela. Pojdme."

Seběhli dolů po příkřím schodišti a popřáli dobré ráno Bewelově matce, která aranžovala květiny do vázy na stole v hale. Venku, na ulici dlážděné kočičími hlavami, vládl klid; jen málo lidí se tady procházelo na ranním slunci. K Tarlovu úžasu každý, kdo prošel kolem, nesl pestře zbarvené vědro.

"Dobré ráno," pozdravil Ronan prvního muže, kterého uviděl.

"Dobré ráno i tobě, ctěný pane," odpověděl muž srdečně, "a veselý svátek!" Pak pozvedl vědro a polil Tarla hustou bílou tekutinou.

Oba přátelé ztuhli překvapením, zatímco muž šel jakoby nic dál a vesele si přitom pískal. Tarl se zašklebil, jak mu vazká tekutina pronikla pod košili. "Co to..." začal, ale pak uviděl starší ženu, která k nim mířila, a zmlkl. I ona nesla pestře zbarvený kbelík.

"Dobré ráno přeji," zavolala na ně. "Předpokládám správně, že jste v našem krásném městě cizí?"

"To jsme, paní," odpověděl Ronan zdvořile.

"Tak to musíte oslavovat s námi," zacukrovala, a než Tarl stačil překvapeně zamrkat, další vědro bílé kaše mu stékalo po hlavě a po ramenou. "Šťastný svátek a hezky si to u nás užijte!" popřála jim. Pak odkráčela ulicí a zanechala Tarla v bílé louži.

"Poslyš," řekl žalostně Ronanovi. "Už s nikým nemluv. Na nikoho se neusmívej. A jestli se k nám někdo přiblíží, prostě mu jednu ubal, než stačí otevřít ústa. Staré dámy, děti - nikoho nešetři! Dobře?" S tím se obrátil na patě a odkolébál se ulicí, zanechávaje za sebou stopu jako obří deprimovaný slimák. Ronan se vydal za ním a ze všech sil se snažil nesmát. Den svatého Ufmira Smolaře v Carn Betwu je určitě jedním z nejpodivnějších a nejzajímavějších svátků. Růžová kniha Ulaye o něm říká:

Ufmir Smolař v Carn Betw zrozený byl prvním mučedníkem Náboženského věku. Smůla ho provázela celým jeho krátkým životem a nejnakonec se stalo, než že jednoho dne byl zatčen a uvězněn pro žhářství. Neúmyslně totiž zapálil stánek na tržišti, když svrhl petrolejovou lampu, neboť mu na nohu šlápl splašený vůl. V den hlavního líčení se však dozvěděl, že je mu za vinu kladen zločin kacířství a pro ten souzen bude. Příčinou toho bylo, že soudci se omylem dostal do rukou jiný spis; soudního zřizence totiž na panských záchodcích napadl orel, a když muž tento chrabře se bránil, všechny spisy, které při tom pod paží svíral, se mu po zemi rozsypaly a mezi sebou se beznadějně promíchaly. Ufmir nebyl s to omyl ten vysvětlit pro těžkou hlasovou indispozici, kterou v tu chvíli trpěl, neboť mu v hostinci místo suchého martini, jež tam sobě objednal, donesli sklenici Aqua Regis. Jeho obhájce byl cestou k soudnímu dvoru napaden a zbit smečkou odpadlých jeptišek, v důsledku čehož líčení zcela promeškal. Ufmir byl pak souzen a odsouzen k trestu smrti.

Omyl byl samozřejmě odhalen a posel s omilostněním na Ufmira v den popravy na popravišti čekal. Naneštěstí však tam ubožák ten vůbec nedorazil. Cestou se pokusil o útěk, a byv svými pronásledovateli zahnán do kuchyně největšího Cernbetwského restaurantu, zakopl o kuchařova oblíbeného varta a do velké kádě čerstvě připravené majonézy po hlavě padl. Újmy žádné by patrně nedoznal, kdyby kuchtík, který ji připravoval - pachole ještě nezkušené - sporák vypnout neopomněl; takto však její teplota už hodinu pomalu, leč neúprosně stoupala, a když Ufmir do kádě

padl, dosahovala hmota prožluklá bodu varu, což se mu stalo osudným.

I smrt jeho by však zřejmě prošla bez povšimnutí, nebýt podivných okolností provázejících jeho pohřeb. Shromáždily se na něm davy lidí raněných a zmražených, kteří se na vlastní oči ujistit spěchali, že Ufmir je vpravdě mrtvý. Brzy ulici počtem svým velkým ucpali, takže koně s pohřebním vozem nemohli projet a nosiči mář se rozhodli, že dál budou pokračovati pěšky. Naneštěstí všech šest těchto dobrých mužů trpělo Griffithovým syndromem, nemocí vysoce nakažlivou a dočasnou slepotu způsobující, která se zejména v okamžicích mimořádného fyzického nebo nervového vypětí projevuje. I stalo se, že nosiči zabloudili a tak dlouho klopýtali ulicemi, až dorazili do skladu koberec. Půl hodiny plahočili se po chodbách a schodištích, až zemřelí se rozhodli, že na chvíli sobě odpočinku dopřejí, a rakev na vhodný podstavec uložili. Žel ukázalo se, že to byl parapet jednoho okna ve třetím poschodí. Rakev s Ufmirem sklouzla a na ulici se zřítla, kde dopadla přímo na hlavu Lazla Oplzlého, vládce Carn Betwu, a úplně ho zabila.

Byv Lazlo nade vši pochybnost nejnenáviděnějším vládcem města na celém světě, občané se zaradovali, jásat počali a až do rána oslavovati nepřestali. Od těch časů se ve městě Carn Betw každého roku slaví den svatého Ufmira a na jeho počest lidé sraženou majonézou z velkých, pestře pomalovaných putének cizince polévají.

Navzdory Tarlovým instrukcím byl on a Ronan cestou do hostince, kde se měli sejít s Bewelem, zastaveni ještě třikrát. Ve všech případech jim dotyčná osoba popřála šťastný den svatého Ufmira, krátce pohlédla na Ronana a vylila na Tarla vědro majonézy. Tarl nemohl říct, že by se doopravdy divil, proč si vždycky vyberou jeho a ne černého válečníka, ale i tak měl, než dorazili do hostince, natolik mizernou náladu, že by byl s to prvním, kdo by se s ním pokusil zapříst rozhovor, vrazit hlavu do jeho vlastního korbele s pivem.

Přestože Bewel Ronanovi sliboval, že se na setkání s ním dostaví hojně lidí a určitě se protáhne na celé dopoledne, u stolu s ním seděli jen dva: jeden elf a jeden člověk. Z výrazu jejich tváří se dalo soudit, že se nijak zvlášť nebaví, ale když je Bewel vidět přicházet, s radostným výkřikem vyskočil ze židle.

"Ronane! Jsem rád, že jsi přišel!" řekl. "Toto jsou mí dobří přátelé, Megfal a Parvorchis." Elf a muž se usmáli a pozdravili kývnutím a Bewel zavolal na hostinského: "Drongo, pití pro všechny a tady pro našeho přítele kartáč na majonézu." Zašklebil se na Tarla. "Vidím, že ses rozhodl oslavovat s námi."

Tarl otevřel ústa, aby mu odpověděl něco, co by se nejspíš nedalo otisknout, ale Ronan ho předběhl. "Předtím jsi říkal, že ode mne chceš nějakou radu," řekl. "Co pro tebe mohu udělat?"

Elf posmutněl a unaveně potřásl hlavou. "Máme tady v Carn Betwu velký problém," povzdechl si, "jenže místní ho ignorují. Strkají před ním hlavu do písku, jak se říká. Ale něco se udělat musí. Víš, jde o tohle..."

Už od nepaměti, řekl, obývá jeskynní systém vysoko v horách severozápadně od Carn Betwu drak Filekazan. Zprvu jeho časté návštěvy ve městě nikomu nepůsobily žádné potíže. Nebyl to velký drak - pouhých dvacet stop dlouhý - a byl mladý a přátelský. Vlastně byl pro město přínosem, neboť turisté přijížděli zdaleka, aby se na něj podívali, a přinášeli do Carn Betwu peníze. Jenže drak dospěl a situace se změnila.

Drak teď docházel do města jednou za měsíc, vždy navečer. Navštívil několik hospod nebo barů a pak zase odletěl domů. Potíž byla v tom, že byl nejen neuvěřitelně bohatý (protože měl jako většina draků ve své sluji ukrytou hromadu zlata), ale i nesmírně přitažlivý a neodolatelně šarmantní. Místní ženy se kolem něj houfovaly jako vosy kolem bonbonu a pokaždé, když odletěl, zmizela ta nejkrásnější z nich s ním. A žádná z nich se ještě nevrátila.

"Musíme zjistit, co se s těmi děvčaty děje," prohlásil Bewel. "Žijí snad všechny v jeho jeskyni ve šťastné komunitě jeho fanynek? Nebo se jich nabaží a pak je vyžene, aby samy bloudily světem, zneuctěné a zavržené? A jsou vůbec ještě naživu? Když tady byl naposledy, ptal jsem se ho na to, ale vůbec mi neodpověděl. Musím přiznat, že je skutečně okouzlující, ale zároveň má v sobě něco, co se mi vůbec nelíbí. Nevěřím mu. Tohle plýtvání ženami musí okamžitě přestat! Ale když jsem se pokoušel přesvědčit svoje sousedy, že musíme draka vyhnat z města, odmítli mě vyslechnout. Víc je zajímavý peníze, které sem přináší, než bezpečí našich sester. Rozhodli jsme se jednat sami, když to bude nutné. Ale co máme dělat? Ty jsi muž činu - porad' nám!"

Elf a jeho dva přátelé hleděli na Ronana očima plnými obdivu a ten se najednou zastyděl. Odkášlal si a nasadil výraz, o němž doufal, že je rozhodný a přítom ne přihloupý.

"Pokud drak těm dívkám ublížil, stojí na straně zla a zaslouží si zemřít. V tom případě ho musíme zabít."

"Ale jak ho najdeme? A co když jim nic neudělal?"

"Pak... ehm..." Ronan musel zase jednou čelit morálnímu dilematu. Kladní hrdinové nezabíjejí draky, kteří mohou mít pro své chování nějaké dokonale racionální vysvětlení. Než někomu setnete hlavu, měli byste mít nezvratný důkaz, že si ji setnout zaslouží.

Tarlovi už se podařilo odstranit ze svých šatů většinu žluklé majonézy a nyní sledoval Ronanovy rozpaky s pobaveným výrazem ve tváři. Konečně se rozhodl přispěchat mu na pomoc.

"To je přece snadné," řekl. "Chcete vědět, co drak vyvádí ve svém doupěti? Tak se tam vypravte. Jestli jsou ty holky v pořádku, najdete je tam. Když je tam nenajdete, možná narazíte alespoň na nějaké vodítko. A vždycky se tam můžete posadit a odmítnout odejít, dokud vám všechno neobjasní. Je to prosté."

Soudě podle výrazu v jeho obličejí se Bewelovi představa, že by měl draka obtěžovat v jeho sluji, příliš nelíbila a Ronan s ním docela soucítit.

"To je dobrá rada," řekl. "Šel bych s tebou, ale už na jedné výpravě jsem a tlačí mě čas. Ještě dnes odpoledne musím odejít a začít hledat cestu do Samothu..." Odmlčel se, protože si všiml, že na něj Bewel upřeně civí.

"Do Samothu?" zopakoval elf. "Do toho prastarého podzemního města trpaslíků? Ale já vím, jak se tam dostaneš! Dovedu tě tam! Před patnácti lety jsem tam byl se svým otcem, který dělal průvodce trpaslíkům. Chtěli to tam znovu osídlit. Vedl je Pektin z Unch Havenu. Jižní vchod je pouhé dvě hodiny jízdy odsud."

Ronan mu začal děkovat, ale vzrušený elf ještě neskončil.

"A navíc nám tak můžeš pomoci. Chodby, kterými se vstupuje do Samothu, ústí v jeskyni, ve které žije drak! Můžeš

nám předvést, jak se vypořádat s Filekazanem, a pak pokračovat ve své výpravě. V poledne se sejdem v domě mého otce. Pojdte, Parvochisi a Megfale. Musíme se do té doby připravit!"

Vyskočil, a poté co si s Ronanem nadšeně potřásl rukou a několikrát mu poděkoval, vyběhl z hostince a jeho dva přátelé ho následovali.

Ronan hleděl za nimi a připadal si poněkud zmanipulovaně. Ale co, drak nemůže představovat kdovíjaký problém a ze směru své výpravy se vůbec neodchýlí. Pak si všiml, jak se na něj dívá Tarl, a pozvedl obě ruce v obranném gestu.

"Dobře. Dobře, za toho draka se omlouvám. Ale podle toho, co říkali, určitě nebude tak zlý. A alespoň se nás tu nikdo nesnaží zabít. Vyklozme z Carn Betwu, aniž na sebe někoho upozorníme. Budeme v naprostém bezpečí."

Tarl se vůbec neobtěžoval něco namítat; jen si povzdechl a rezignovaně rozhodl ruce. Orci, pasti, zrádní čarodějové, šílení elfí králové a teď ještě flirtující drak. Ronan zřejmě používal slovo 'bezpečí' v nějakém úplně novém významu.

* * *

Když se Nekros dozvěděl, že Ronan z hradu lesních elfů unikl, přestal se ovládat, což mělo za následek stěti dvou jeho mužů a úplné zničení jeho ložnice. Nyní seděl s nohama zkříženými na troskách postele, a zatímco se Fallonský kmen připravoval k cestě na západ, snažil se přesvědčit křišťálovou kouli, aby fungovala, jak má.

"Tak ho najdi!" ječel. Křišťál se zamlžil, zaprskal a na okamžik se v něm objevil obraz. "Najdi ho, dohoň ho a zabij ho!"

Použij k tomu Bonaponere a Kaldise, žijí teď v Carn Betwu!" Ozvalo se táhlé zabzučení a vzduch v místnosti zhoustl pachem spáleniny. Pak křišťálová koule zhasla úplně. Nekros zaklel, mřtil kouli o nejbližší zeď a vyběhl z místnosti; cestou se zdržel jen na tak dlouho, aby nechal setnout dalšího ze svých mužů.

S tímhle musím přestat, pomyslel si, když scházel dolů po schodech. Jestli dostanu víc špatných zpráv, dorazím do Port Raidu v čele armády složené z půl tuctu lidí.

Ronan s Bewelem kráčeli hlavní ulicí k Vodní bráně a Tarl se neochotně ploužil za nimi. Bohužel, k tomu, aby se nepozorovaně vytratil, mu nedali příležitost. Bewel a jeho dva přátelé zorganizovali menší demonstraci. Ulicí lemoval dav mladých lidí mávajících transparenty s nápisy jako: 'Spaste naše sestry!' nebo 'Vyžeňte draky z Carn Betwu!', a brzy se ještě zvětšil o turisty, kteří měli za to, že se jedná o slavnostní průvod na vyvrcholení oslav. Nedalo se sice říct, že jim město připravilo bouřlivé ovace, ale přinejmenším značně ubylo lidí, kteří se ho snažili polít majonézou. Někteří jim dokonce házeli pod nohy květiny. Bylo to skoro jako vyprovázení hrdiny.

Ale Tarl nic kolem sebe nevnímal. Jak se totiž táhl za ostatními, měl nos zabořený do Průvodce světem magie pro začátečníky. Dokonale ho pohltil. Otevřel ho před hodinou, aby nemusel pořád myslet na tu směčku motýlů velkých jako draci, kteří se mu honili v žaludku, a okamžitě se do něj zabral. Byla tam kouzla prostě na všechno. Kouzlo pro zlepšení kvality piva, sebeobrané kouzlo, kouzlo zaručující štěstí ve hře, kouzlo atraktivity pro ženy... to se musí naučit rozhodně! Nakonec se rozhodl, že by měl něco z toho co nejdříve vyzkoušet.

Příležitost k němu dostal u Vodní brány. Ostatní už jí prošli a právě nasedali do elfských loděk ve tvaru labutí, které kotvily u břehu. Když Tarl zamířil za nimi, postavil se mu do cesty strážný.

"Hele, kam si myslíš, že jdeš?" zavrčel na Tarla.

"To je v pořádku," zavolal Bewel z člunu. "On je přítel tady toho válečníka!"

"Cože?" žasl strážný. "Tenhle špinavý poloskřet? Kdo by si to pomyslel!"

Neochotně sklonil halapartnu a nechal Tarla projít. Ten si v duchu vybavil slova zaklínadla Mírné pomsty, o které právě četl, zamumlal: 'Nechť se obsah tvých útrob zkapalní a tvůj svěrač povolí!' a dodal slovo moci, které si nalistoval v knize. Pak se na strážného zvědavě zadíval. Strážný ale hleděl upřeně do dálky a v jeho obličeji se nepohnul jediný sval.

Pche! pomyslel si Tarl zklamaně a vyrazil, aby dohnal ostatní. Já a moc, no jistě!

Byl by patrně mnohem šťastnější, kdyby věděl, že strážný upíral pohled do dálky a bál se pohnout jen a jen proto, že v jeho kalhotách právě došlo k něčemu nečekanému a mimořádně nepříjemnému a on teď usilovně přemýšlel, co ztracené s ním seržant provede, až zjistí, že se ve službě podělal.

První fáze jejich cesty k dračí sluji proběhla vcelku příjemně. Když po čase vysedli z loděk, zjistili, že na ně na farmě u řeky už čekají koně. Rozjeli se tedy poli a mírně se svažujícími vinicemi k severozápadu a cestou klábosili a prozpěvovali si. Pro Bewela to všechno bylo velké dobrodružství a s ústy dokořán naslouchal Ronanovu a Tarlovu vyprávění o dalekých krajích, o mnohadenním pronásledování divokých trolů v Severních horách nebo o nocích strávených doslova hrou v kostky se Smrtí v kasinech Orkville.

V čase, kdy zanechali zkultivované oblasti za zády, byl Tarl ve vzácně dobré náladě. Jen málo věcí na světě ho potěšilo více než pozorný posluchač. Naučil dokonce svoje spolence všech sedmnáct veršů 'Kaileny', písně, kterou si prozpěvoval, když ho vysvobodili ze sudu, a brzy se zvuk tří mladých hlasů v ryčném chóru rozléhal krajem. Ale potom, když cesta začala být strmější a zelené louky porostlé květy ustoupily šedavé pustině rozeklaných skal a sutě, jejich zpěv nejistě utichl.

Po chvíli přitáhl Tarl svému koni uzdu, aby se rozhlédl po kraji, který nechali za sebou. Byli už značně vysoko, a i když je ze tří stran svíraly skály, na východě se země prudce svažovala dolů. Carn Betw vypadal jako mraveniště uprostřed stříbrného potůčku, řeky Betw. Za ním se rozkládal Les milionu holubů, oddělený od Lesa snění v dálce pruhem obdělávané půdy a Jižní přímou cestou. Povzdechl si, otočil se a pobídl svého koně za ostatními.

Náhle začala úzká cesta prudce stoupat, až je zavedla do plytkého, pustého údolí táhnoucího se za severovýchodu na jihozápad. Údolím vedla stará přímá cesta. Tu a tam v ní byly praskliny a díry, ze kterých vyrůstaly trsy trávy pata, ale zručnost a úsilí vynaložené na její zbudování byly i po tolika letech stále patrné.

"Tohle je stará cesta z Unch Havenu do Samothu," řekl Bewel. "Už nejsme daleko." Ale když pobídl svého koně vpřed, zaryl se kopyty do země a odmítl poslechnout.

"Cítí draka," poznamenal Ronan. Jeho vlastní oř nervózně frkal a koulel očima. "Raději je necháme tady," dodal a

sesedl.

Tarl a Bewel rovněž slezli z koní a nechali je, aby se nešťastně pásli na chomáčích paty, zatímco sami pokračovali pěšky. Přestože cesta údolím začala brzy prudce stoupat, její rovný povrch jim pochod značně usnadňoval, a postupovali celkem svižně. Neuplynulo ani půl hodiny a stáli před vchodem do dračí sluje.

Nyní bylo jasné vidět, že to kdysi bývala brána velkého podzemního města. Gigantický portál nad jejich hlavami byl umně vytesaný a nesl znamení čtyř nástrojů trpasličích řemesel: kladiva, sekery, dláta a tesla. To vše bylo vyvedeno v bílém a tmavém mramoru, lesknoucím se v odpoledním slunci. Po stranách vchodu byly přímo v kameni vytesány panty o velikosti dospělého muže, ale po veřejích tu nebylo ani stopy. Před dávnými věky, v časech obléhání Samothu, byly nějakou tajemnou černou magií roztrženy na kusy. Teď se do údolí otevíral jen zející jícen jeskyně. Ven vystupoval řídký pramínek dýmu a z kamene skapávala voda pomalu zaplňující široké, půlkruhové stopy vedoucí dovnitř.

Tarl si prohlížel gigantický portál s neskrývanou nervozitou. Náhle si uvědomil, že v celém údolí nezaslechl ani nezahlédl jediného živého tvora. Ticho rušil pouze zvuk jejich kroků a kapání vody. Obrátil se k Bewelovi.

"Víš určitě, že je ten drak přátelský?" zeptal se. Elf přisvědčil, ale nevyznělo to nijak zvlášť přesvědčivě. Netvářil se příliš šťastně. Atmosféra zla, která na ně těžce doléhala, však vůbec nepůsobila na Ronana.

"Ale no tak," řekl. "Vždyť je to jenom drak!" Nato se vydal po kamenných schodech do temnoty a ostatní ho nervózně následovali.

Dole u cesty tou dobou zkoumala jejich koně dvě nanejvýš nepříjemná individua.

"Elf tady nechal většinu výstroje," řekl první z nich. "Vypadá to, že má v úmyslu se sem vrátit. Ti druzí dva nejspíš chtějí projít Samothem. Výborně! Bude to snadné. Než si uvědomí, co se děje, budou to mít za sebou. Pojď, Kaldisi." A s tím se Bonaponere a Kaldis vydali po stopách Ronana a jeho přátel.

Jeremy, carnbetwský soudní sluha, oslavy dne svatého Ufmíra přímo zbožňoval. Každý rok, sotva se ráno první paprsky slunce objevily nad horizontem, vyrazil do ulic s vědrem majonézy a s dychtivým vzrušením pátral po cizincích. Jeremy byl prostě ten typ. Kdekoliv se ukázal, zjišťovali kuřáci, že jim z něčeho nic explodují dýmky, nebo z nich alespoň po zapálení vychází pekelný puch. Všude kolem něj bouchaly smradlavé bombičky a lidé si sedali na připínáčky. V nových košilích se v jeho přítomnosti jakýmsi tajemným způsobem objevoval svědící prášek a nebylo dveří, na nichž by nebylo nastraženo vědro vody. Každý, kdo použil latrínu, udělal dobře, když ji předtím velice pečlivě prohlédl. Jeremy o sobě zkrátka věděl, že má skvělý smysl pro humor a že ho za to lidé milují. Bohužel, všichni ostatní věděli, že je pěkný hajzlík, a nenáviděli ho.

Několik hodin poté, co Bewel a jeho přátelé odjeli, postával Jeremy u městské brány. V den svatého Ufmíra to bylo jeho oblíbené místo, protože tu byl takřka jistě zdroj a žádný cizinec mu nemohl uniknout. Poslední půl hodiny se královsky bavil pohledem na to, jak seržant hlídky spílá jednomu ze strážných, který si z nějakého důvodu nadělal do kalhot.

Jeremyho to nadchlo. To by byl skvělý gag, pomyslel si. Zrovna uvažoval, jak by se to dalo zařídit, když tu si všiml, že se jiný strážný baví s nějakým cizincem. A co víc, byla to mladá žena, sotva dvacetiletá! Náhle! Jestli byl někdo, na koho Jeremy zkoušel svoje žertíky raději než na ostatní, pak to byly mladé ženy. Zvlášť žertíky založené na promočení šatů, které se pak lepí na jejich štíhlá mladá těla... Dychtivě pozoroval, jak dívka strážnému kývnutím děkuje a vyrazí do kopce směrem k němu. Na sobě měla hnědé kožené kamaše a kabátec a v závěsu na zádech měla meč. Skoro to vypadalo, jako by přitom rozmlouvala se špinavým hnědým oslíkem, který se loudal po jejím boku. Jeremy popadl vědro a vydal se jím vstříc.

"Dobře, dobře," řekla Tyson oslovi. "Máš pravdu, Koťátko. Odjeli, takže už tady nemáme co pohledávat. Jenom si seženeme nějakou svačinku a pak se zařídíme podle čarodějovy rady a zamíříme dolů po proudu řeky."

"Promiňte!" ozvalo se a Tyson vzhledla. Blížil se k nim muž s vědrem. Měl vousy, zavalitou postavu a potutelný úsměv v obličeji. "Předpokládám správně, když soudím, že jste v tomto městě cizí?" pokračoval.

Tyson přikývla.

"Výborně!" zašklebil se muž a pozvedl vědro.

"Jestli se nás dotkne jen jediná kapička té břčky, je z tebe mrtvola, kámo!" oznámil mu oslík.

Jeremy se zarazil a na tváři se mu objevil nevěříčný výraz. "Hej, to bylo dokonalé!" řekl Tyson. "Jak to děláš?

Břichomluvectvím? Nebo je to falešný oslík? Uhodl jsem to, že? Je to jenom taková maska a uvnitř je člověk!" S tím se shýbl a začal Koťátku dloubat do hlavy a do krku.

"Ehm... být tebou, nedělala bych to," řekla Tyson, ale neznělo to příliš přesvědčivě. Její instinkt jí napovídal, že tenhle člověk si to, co ho čeká, zaslouží.

"Je to trik!" jásal Jeremy potěšeně. Ještě chvíli dloubal do Koťátka, ale pak si všiml výrazu v jeho očích. Na krátký okamžik měl pocit, že mu krev zmrzla v žilách, pak uskočil - bohužel, pozdě. Oslík po něm chňapl, jeho zuby cvakly, Jeremy zaječel a padl na kolena. Oběma rukama si přitom svíral pahýl nosu a krev mu stříkala mezi prsty. Koťátko se otřásl a vyplivl obsah tlamy.

"Fuj!" řekl Tyson. "Najdi rychle nějaký bar. Potřebuju si vypláchnout tlamu!" A oba klidně pokračovali v cestě do vršku.

"Strážel!" ječel soudní sluha Jeremy. "Strážel!"

Jeden ze strážných se rozběhl k němu, tasený meč v ruce. "Co se stalo?" zeptal se.

"Ti cizinci mě napadli," zavyl Jeremy. "Jen se na to podívej!" A odtáhl ruce, aby si strážný mohl prohlédnout krvavou spoušť na místě, kde dříve míval nos.

"Dobře ti tak, ty parchante!" usklíbl se strážný a s mnohem lepší náladou se vrátil na svoje stanoviště u brány.

Když vešli z jasného slunečného dne venku do dračí sluje, neviděli zprvu vůbec nic. Ronan urazil poslepu asi padesát kroků, pak vykřesal oheň, zapálil pochodně, které si s sebou přinesli a podal po jedné Tarlovi a Bewelovi. V mihotavém

světlo uviděli, že jsou v široké chodbě s malými strážními výklenky vytesanými ve skále po obou stranách. Válečník opatrně vykročil vpřed. Po dalších padesáti krocích se chodba náhle rozšířila a oni se ocitli v obrovské jeskyni. Uprostřed uviděli jakousi hromadu. Vydali se k ní, oči upřené do šera, které číhalo za hranicemi světla pochodní. Když se k hromadě přiblížili, mimovolně zpomalili, oči vytrženy úžasem.

Byla to hromada pokladů skoro deset stop vysoká; hora zlata, stříbra, drahokamů a šperků. Sošky a řezby z jantaru a jadeitu tu ležely vedle mečů s jílcí zdobenými stříbrným a platinovým filigránem a hlavicemi a čepelemi vykládanými rubíny, safíry a smaragdy. Koruny, čelenky a žezla dávno mrtvých králů a královen spočívaly mezi zlatými mincemi ze všech zemí světa. Brože, náramky a tiáry osázené tisíci diamanty se oslnivě třpytily ve světle pochodní. Byla to neuvěřitelná hromada bohatství... větší, než královský poklad. Dokonce i pověstná Kahen Rozmazlená, behanská elfí princezna, by potřebovala několik týdnů, aby takové jmění utrátala.

Byli tou nádherou tak fascinováni, až to vypadalo, že od ní snad nikdy neodtrhnou oči, pak si ale Tarl tiše povzdychl, sklonil se a vytáhl z hromady malou sošku boha Fláka. Byl z těžkého zlata, oči měl z diamantů, safírové bradavice a udržel by Tarla naloženého v Elfi kládě až do konce jeho dnů. Zrovna si ho toužebně prohlížel a přitom uvažoval, jestli by se drak nenechal přemluvit k partičce karet, když tu se z temnoty na druhé straně ozvalo decentní odkašlání. Tarl leknutím nadskočil a provinile odhodil sošku na hromadu, pak se všichni tři otočili a upřeli pohled do temnoty.

"Návštěvníci! Jak absolutně okouzlující!" pronesl hluboký a velice kultivovaný hlas a vzápětí do tmy jeskyně vyšlehl třicet stop dlouhý plamen - nejprve v jednom směru, pak v druhém - a dvě z pochodní zavěšených na stěně vzplály. Když se trochu rozhořely, osvětlily část jeskyně, která zjevně byla dračí ložnicí, a Ronan s Tarlem poprvé uviděli draka Filekazan.

Byl elegantně naaranžovaný na velice dlouhém koženém sofa, v jednom spáru držel obrovskou sklenku martini a v druhém knihu Jeffreyho Lukostřelce. Na podlaze ležel nádherný koberec a u zdi stál bar hojně zásobený lahve všech možných značek. Proti sofa stálo několik křesel víceméně lidských proporcí pečlivě rozmístěných do půlkruhu.

"Udělejte si pohodlí," protáhl Filekazan a plavně jim spárem pokynul ke křeslům. "Něco si namíchejte, jestli chcete. A pokud by vás to neobtěžovalo, povězte mi prosím, co vás přivedlo do mé skromné rezidence." Věnoval jim oslnivý, velice zubatý úsměv a začal si prohlížet své pečlivě udržované drápy. Ronan okamžitě nabyl dojmu, že kdyby se tenhle drak vyskytoval ve vhodné velikosti, určité by se cítil nejlépe v hedvábném županu a kravatě a s neskonalým potěšením by nosil ďábelsky tenký knírek.

Neohroženě vykročil vpřed, ale pak si všiml, že Bewel zůstal na místě a civí na draka s ústy dokořán. Trochu se sebral, až když do něj Ronan nenápadně dloubl loktem.

"Milý Filekazane," začal, ale drak ho okamžitě přerušil.

"Prosím," řekl. "Jen Fil."

"Tak tedy milý File," opravil se Bewel. "Přišli jsme sem v záležitosti, kterou jsme spolu probírali už dřív. Už několik let přicházíš do našeho města a pokaždé si odtamtud do svého doupěte odvádíš nejkrásnější dívku nebo mladou ženu. Pochop však, že my, občané Carn Betwu, máme starosti o jejich osud. Takhle by to dál nešlo."

Drak se na něj zadíval a pozvedl své zlaté obočí. "Můj milý... Bewel se jmenuješ, že? Dovol, abych tě ujistil, že se mnou všechny ty mladé ženy odešly o své vlastní, svobodné vůli."

"Ano, já vím. Všichni to vědí," připustil mladý elf. "Jenomže nikdo neví, co se s nimi stalo pak. Zůstaly u tebe? Pokud ano, kde jsou teď? Nebo snad odešly - a když ano, tak kam?"

"Jestli se mnou zůstaly? Můj drahý příteli, bojím se, že já nejsem manželský typ!" usmál se drak. Pozvedl sklenici a zhluboka se napil martini. Ronan si všiml, že se mu spár lehce třese, a náhle si uvědomil, že drak je úplně opilý. "Je pravda," pokračoval Filekazan, "že tu a tam mne nějaká mladá dáma doprovodí domů na šálek kávy, ale příštího dne ráno vždycky každá zase odešla."

"Tak proč se žádná z nich nevrátila do Carn Betwu?"

"Kdo ví?" odpověděl drak zadumaně. "Možná po noci se mnou ztratily o tak malé město zájem. Možná se vydaly do světa širého, za vzrušením, bohatstvím a romantikou. Možná pocítily potřebu žít naplno."

"A možná se prostě vrátit nemohly," ozval se tichý, nešťastný hlas zpoza hory s poklady. "Možná na to nebyly dost živé."

Ronan a Bewel se ohlédli a uviděli, jak tam Tarl stojí shrbený a s hlavou svěšenou. Zatímco oni rozmlouvali s drakem, vydal se na obhlídku kolem hromady s pokladem. Teď si přál, aby to neudělal. Unaveně pozvedl pochodně a její světlo zalilo něco, co mělo zůstat skryto. Malá smutná hromádka šedobílých úlomků se zčernalými okraji. Lidské kosti, rozdrčené a spálené.

Ostatní strnuli hrůzou a Bewel upřel na draka obviňující pohled. "Co to má znamenat?" zavrčel.

Drak se přímo před jejich očima zhroutil. Jeho zlaté šupiny ztratily lesk, křídla mu splihla tak, že připomínala staré potřhané závěsy, rysy v jeho obličejí ochably a povolily. Najednou vypadal unaveně, staře a velice zpustle. Z koutku oka se mu skutálela slza a žbluňkla do sklenky martini.

"Nedokážu to vysvětlit," zaúpěl zoufale. "Začalo to jednoho večera, před několika lety. Ta krásná mladá dáma nedala jinak, než že se mnou půjde domů. Hodně jsme toho vypili, a jak už to chodí, dostali jsme na něco malého chuť. Však to určitě znáte. Navrhla, že bych mohl zaletět pro pizzu, ale jak jsem si ji tak prohlížel a viděl jsem, jak je mladoučká a hezká, pomyslel jsem si, páni, já bych tě slupl jako malinu. A pak jsem to udělal. Snědl jsem ji, do posledního kousíčku. Samozřejmě, když jsem se příštího dne ráno probudil, zhrozil jsem se toho, co jsem udělal! Celé měsíce jsem se neodvažoval k městu ani přiblížit. Ale pak se mi zastesklo po společnosti. Tak jsem si zaletěl dolů do města, dal jsem si nějakou tu skleničku a navečer jsem měl doma další krásku. A všechno se opakovalo..."

Teď už se bez toho nedokážu obejít! Stal se z toho návyk. Chci toho nechat, ale nemůžu. Věřte mi, že se cítím jako ten

nejhorší ničema..." Drak se odmlčel a znovu se napil. Z očí mu tekly slzy a jeho mohutný hrudník se křečovitě otřásal vzlyky. Náhle se mu v obličeji objevil výraz naprostého zděšení a bleskově si přikryl tlamu spárem.

"Ale ne!" zasténal. "Škytavka! Pozor!" Ronan a ostatní dva návštěvníci, kteří ještě nikdy neviděli draka ronit slzy, na něho jen rozpačitě hleděli. Drak na okamžik strnul, pak vytřeštil oči, hlasitě škytl a z tlamy mu vyšlehl plamen, který jen tak tak minul Bewela.

"Promiňte," zamumlal drak nešťastně. "Už jsem to nedokázal potlačit. Říkal jsem vám: pozor."

Filekazan znovu škytl a Ronan s Bewelem bleskově uskočili. Tentokrát však drak zaklonil hlavu, takže jim plamen neškodně přeletěl nad hlavami a sežehl menší kolonii netopyrů, kteří viseli u stropu a ultrazvukově se hádali kvůli všemu tomu hluku dole, který je probudil ze spaní.

Ronan se rychle rozhlédl po místnosti, a když se drakova hrud' nadmula potřetí, skočil za něj a popadl obrovskou sifonovou láhev, která stála na baru. Jakmile se k němu drak otočil s omluvným výrazem ve tváři a otevřel tlamu, aby znovu škytl, Ronan mu stříkl proud sodovky mezi čelisti. Škytavku nahradil křečovitý záchvat tuberkulózního kašle. Konečně kašlající a prskající drak znovu popadl dech. "Děkuji," řekl poněkud chladně. "Uhasil jsi mi oheň. To je to jediné, co pomůže, když mě to popadne." Pak se otočil k Bewelovi. "Je mi to opravdu velice líto. Skutečně se nedokážu ovládnout. Právě kvůli takovým věcem draci žijí v jeskyních na míle od civilizace. Samozřejmě chápete, že jeden těžko může bydlet v pěkném domku na náměstí, když při každém jeho škytnutí hrozí, že zpopelní souseda a vypálí půl města." Obdařil své hosty neveselým, rozpačitým úsměvem, ale Ronana si tím nezískal. Koneckonců zabil několik nevinných mladých dívek a bez ohledu na to, že mluvil a choval se mnohem kultivovaněji než průměrný padouch, v Ronanově účetní knize ho to jednoznačně řadilo mezi ně. Tasil meč, který mu půjčil Bewelův otec, a přistoupil k netvorovi blíž.

"Draku," řekl vážně, "takhle by to dál nešlo! Kolik nevinných životů chceš ještě zmařit?"

Filekazan sklouzl z pohovky a začal ustupovat, přední tlapy sepnuté v prosebném gestu. "Podívej, mně je to vážně hrozně líto... nedokázal jsem se ovládnout, pochop... pokusím se to už víckrát neudělat, určité se toho zlozvyku dokážu zbavit, když mě trochu pomůžete... Neunáhlu se, prosím..."

Ale Ronan byl neúprosný a nezastavil se, dokud drak zády nenarazil na stěnu jeskyně. Potěžkal meč a vrhl na něj ohnivý pohled, a pak si uvědomil základní problém, jenž se nevyhnutelně musí objevit, kdykoliv se šest stop vysoký člověk pokouší setnout dvacetistopového draka. Stručně řečeno, zoufale potřeboval žebřík.

"Poslyš, draku, budu ti muset setnout hlavu."

"To jsem pochopil."

"Jenomže na ni nedosáhnu."

"Smůla."

"Nechtěl by ses sehnout?"

"Vypadám jako hlupák?"

Zavládlo ticho, během kterého se Ronan pokoušel vymyslet, co dál.

"Poslyš, dobře víš, že ti můžu snadno rozpárat břicho. Výsledek by byl stejný."

"Ale no tak!" Drak se zatvářil znechuceně. "Copak by na to asi řekla média? Zuřivý válečník rozpáral břicho nevinnému drakovi... nebohý ještěr skončil v agonii s vnitřnostmi po celé místnosti... Jak heroické. S něčím takovým se na příštím srazu absolventů válečnické školy moc nevytáhneš."

"Myslíš? Po tom, co jsi provedl všem těm nevinným pannám? Copak nemáš kouska studu v těle? Jen se podívej na tu ubohou hromádku kostí tady! Co na to asi řeknou její ubozí rodiče?"

Znovu zavládlo ticho. Drakův dolní pysk se zachvěl, pak mu z očí vytryskly slzy a promočily Ronanovi boty.

"Máš pravdu," zašeptal. "Vím, že máš pravdu. Zasloužím si umřít. Ach, bohové, jak se to jen mohlo stát? Jak jsem mohl klesnout tak hluboko?"

Drak se začal kolébat dopředu a dozadu, bušit hlavou do kamenné stěny jeskyně za sebou. Pak polkl a natáhl krk, až se bradou dotýkal země u Ronanových nohou.

"Tak honem," řekl. "Ať to mám za sebou."

Ronan se rozmáchl mečem nad hlavou a vybral si místo těsně za drakovými ušima. Na rukou mu naskočily svaly. A pak se zarazil. A zůstal zaraženě stát.

"Podívej se, možná za to doopravdy nemůžeš," slyšel sám sebe, jak říká.

"Cože?!" zařval Bewel vztekle. "Po tom všem, co udělal, ho chceš nechat jít?"

Ronan mu podal meč. "Jestli chceš, ať zemře, zabij si ho sám."

Elf se podíval na meč, pak na draka a potom znovu na meč. Unaveně zavrtěl hlavou. Drak vzhlédl a věnoval jim ztrápený, usazený pohled.

"Bylo by to tak pro mě lepší," řekl. Ronan ani Bewel se mu z nějakého důvodu nedokázali podívat do očí. "No dobře. Myslím, že pro čestného draka existuje jen jediné řešení. A tím jsem kdysi dávno, velice dávno, býval." Na chvíli se odmlčel jakoby ztracený ve vzpomínkách, pak vstal a unaveně roztáhl křídla. "Myslím, že se půjdu trochu proletět nad Západní oceán. Asi se hned tak nevrátím."

Ronan na draka pohlédl s novým respektem. Jeden z mnoha příběhů, které četl jako dítě, pojednával o velkém drakovi Atropovi, který poté, co mu smrt jeho dlouholeté družky zlomila srdce, letěl tak dlouho nad oceánem směrem k zapadajícímu slunci, až mu křídla umdlela a on padl do vln a utopil se. Smutně se podíval na Filekazana, který se naposledy rozhlédl po svém domovu a ve tváři měl výraz naprostého zoufalství. Pak drak pomalu vyrazil ke východu z jeskyně. Ronan vykročil za ním, ale Bewel mu položil ruku rameno a zadržel ho.

"Tak to bude nejlepší," zašeptal.

Drak se ohlédl přes rameno a řekl: "Můj poklad si můžete rozdělit mezi sebou. Něco z něj dejte rodinám dívek, které jsem... no... však víte." Ronan mlčky přikývl.

Tarl na druhé straně jeskyně právě řešil morální dilema. Měl za to, že zná řešení, které by uspokojilo všechny zúčastněné, ale když teď bude držet jazyk za zuby, drak odletí a z něj se stane spolumajitel tak obrovské hory pokladů, že by si klidně mohl koupit celý Welbug. Tarl z před deseti dnů by teď řekl jen „Šťastnou cestu“ a začal by si vesele ládovat šperky do vaku. Jenomže tohle už byl nový, lepší Tarl.

"Počkej," slyšel sám sebe, jak říká. "Nemyslíš, že trochu přeháníš?"

Drak se zastavil a ohlédl se po něm pohledem plným beznaděje, zatímco Bewel se na Tarla zuřivě zamračil. Tarl se tím nenechal odradit.

"Podívej, tu a tam kousnout hezkou holku, to přece není žádný hřích. Všichni to někdy děláme." Když si všiml zděšených výrazů ve tvářích svých společníků, rychle dodal: "No tak alespoň někteří z nás. Ale když máš čtyři stopy dlouhou tlamu plnou zubů ostrých jako jehly, lehce může dojít k neštěstí. Přidá se to a ono, a než se naděješ... Chci jen říct, že tohle se nestalo poprvé." Pokrčil rameny a pokusil se zatvářít svěťácky. "Ne mně!" dodal spěšně. "Ale žil jsem mezi orky a troly. A všichni dobře víte, co jedí! Věřte mi, že je to nijak netěší. Někteří z nich by se rádi usadili v lidských městech, nebo pochopili, že jíst lidi není morální. V Orkville jsem narazil na několik svépomocných skupin. Co kdyby ses k některé z nich připojil?"

"Svépomocných skupin?" zeptal se Filekazan.

"Jo. Pro spousty druhů tvorů navyklých na lidskou dietu dělají hotové divy. Například MASO, Mezidruhovná antilidožroutská svépomocná organizace. Zdá se, že mají dobré výsledky. Nebo sdružení Rozumné bytosti lidí nejedí - i když jsem slyšel, že ti jsou trochu extremističtí."

Drak se tázavě podíval na Bewela, ten se na okamžik zamyslel a pak se posadil do jednoho z křesel.

"Řekni mi o tom víc," vybídl Tarla.

Když na řeku Dagen mnoho mil východně padlo šero, nic nerušilo klid večera kromě tichého šplouchání vln a naříkavého křiku paky bez vejce a bez domova, která ve snaze nalézt místo, kde by si mohla postavit hnízdo, aniž by jí ho vzápětí nějaký hulvát setřásl, emigrovala na sever. Vtom se od severovýchodu ozval zvuk ne nepodobný vzdálenému burácení hromu. Zvuk, zprvu tichý, postupně sílil, až v něm bylo možno rozeznat dusot stovek kopyt cválajících po pláni.

Kopyta rozrazila hladinu řeky v místech, kde na ní byl brod Velké východní cesty, a velcí černí koně se tryskem přehnali na druhou stranu pobízení černými jezdci, které nesli na hřbetech. Pak se jako ničivá osudová vlna slili s temnou nocí a byli pryč; o chvíli později utichl i zvuk jejich kopyt.

Fallonský kmen ujížděl na západ.

Ronan vytáhl z hromady pokladů masivní meč a cvičně jim švihl ve vzduchu. Byl dobře vyvážený a ostrý. "To by šlo," řekl. "Budu ho potřebovat, jen dokud nenajdu jeskyni Zpívajícího meče."

"Je tvůj," odpověděl drak. "A z pokladu si vezměte, co chcete." Už zase ležel pohodlně na sofa, v pařátu martini, a proti němu seděl v křesle Bewel. Oba strávili několik uplynulých hodin přátelským diskutováním Tarlova návrhu. Bylo rozhodnuto, že Filekazan odletí do Orkville a vstoupí do MASO, kde mu pomohou zbavit se jeho opovrženého zvyku. Bewel zůstane po celou dobu s ním a poskytne mu morální podporu. Mezi elfem a drakem už se stačilo rozvinout přátelství a postupně zjistili, že toho mají hodně společného (například oba milovali brakovou literaturu, ačkoliv Filekazan hlal spíš Jeffreya Lukostřelce, zatímco Bewel se vyznal ze svého obdivu k Jilly Měděné, jejíž žhavé příběhy z prostředí výrobců sudů plně erotiky považoval za nedostižné).

Ronan se usmál. "Díky," řekl, "ale vezměme si jen tolik, abychom měli na jídlo, nocleh a víno."

"Pro celý Welbug," dodal Tarl polohlasné. Právě zabalil několik malých, ale mimořádně cenných kousků do svého špinavého prádla - jen málo lidí bylo tak odvážných nebo hloupých, aby je prohledávalo - a teď si je strkal do vaku.

Ronan si připevnil meč do závěsu na záda, pak vzal několik nezapálených pochodní a strčil si je pod paži. Ačkoliv se venku už setmělo, chtěl vyrazit co nejdříve a nalézt část podzemního města, kterou by dokázal rozpoznat na mapě, jejíž jižní část (včetně drakovy jeskyně) byla potřísněná vínem a nečitelná. Obrátil se k drakovi.

"Nedoslechl ses něco o osudu Pektina a jeho trpaslíků?" zeptal se. "Měli tudy projít."

"Ani to nejmenší," odpověděl drak. "Sám jsem uvnitř nikdy nebyl. Několik set kroků odsud došlo k závalu a průchod, který tam zůstal, je pro draka příliš malý. Před několika měsíci odtamtud vystrčil hlavu ork, ale když mě uviděl, zaječel, hrozným způsobem si zřídil kalhoty a zmizel tam, odkud přišel."

"Hm, dobře, raději budeme postupovat opatrně," řekl Ronan. "Na shledanou!" Vzal Tarlův vak a přehodil si ho přes rameno, pak zapálil jednu z pochodní a zamířil do zadní části jeskyně.

"Hodně štěstí," odpověděli Bewel a Filekazan jednohlasně.

"Díky," zamumlal Tarl. "Myslím, že ho budeme potřebovat!" Odpotácel se za Ronanem, tažen k zemi zbraněmi, které si vybral z drakovy hromady. Měl dva meče, několik dýk, kopí, malý palcát, dlouhou špičatou zlatou věc (ve skutečnosti to byla součást rožnicí soupravy dávného cydoriánského krále), dva luky, toulec šípů a štít.

Jelikož byli ve hře orci, nemínil Tarl nic ponechat náhodě.

Spojovací chodba vedla přímo na sever. Byla dvacet stop široká a skoro stejně vysoká, s rovnou, hladkou podlahou. Po obou stranách do ní ústily příčné chodby a místnosti vytesané do skály, ale když Tarl s Ronanem urazili asi čtvrt míle, začaly řidnout a nakonec se přestaly objevovat úplně. Zůstala jen přímá chodba mířící jako šíp k severu. Vzduch tu byl suchý a zatuchlý, a jak šli, zvedaly se jim pod nohama obláčky prachu. Chodba se ani na okamžik neodchýlila od přímého směru, nestoupala ani neklesala, neochvějně se provrtávala nitrem hory a ticho a temnotu rušil jen zvuk jejich kroků a míhotavé světlo pochodní, které nesli.

Když šli asi hodinu, zastavili se a Tarl se vděčně napil ze své láhve. Hrdlo měl vyprahlé, nos ucpaný prachem a zmocnilo se ho takové to svědění, které se nikdy nevyvine v kýchnutí, jen vás otravuje a mučí a za žádnou cenu se ho nemůžete zbavit.

Ronan mezitím studoval mapu a pokoušel se něco vyčíst ze skvrn od vína zakrývajících jižní část Samothu.

"Víš určitě, že jdeme správně?" zašeptal Tarl. "Pokud vím, mělo tu být podzemní město."

"Je," odpověděl Ronan stručně. "Nebo spíš bude," dodal. "Jakmile se tam dostaneme - tohle je jen cesta, která k němu vede. Místnosti kolem Filekazanovy jeskyně jsou pozůstatky strážních pevností Jižní brány. Podle mých výpočtů musíme jít ještě dvě hodiny, než dorazíme do Samothu."

Po krátkém odpočinku vyrazili na další cestu. Tarl si začal zpívat, ale jeskynní akustika jeho slova zesilovala a vracela mu je ozvěnou takovým způsobem, že toho brzy nechal. Ve tmě před nimi mohli být orci - ne toho částečně civilizovaného městského typu, se kterými se důvěrně znal, ale skuteční podzemní lidožraví běsi z jeho zlých snů. A nejen orci. Byly i jiné stvůry, jež dávaly přednost tmě a slunečnímu světlu se vyhýbaly, stvůry, kterým bylo rozhodně lépe se vyhnout. Tarl nasucho polkl a snažil se pohybovat tak tiše, jak jen to šlo.

Ronanovy výpočty byly poměrně přesné a skutečně uplynuly další dvě hodiny, než začali narážet na příčné chodby a místnosti. První, kterou uviděli, byla zřejmě strážnice. Byla vytesána ve skále nalevo od hlavní chodby a vstupovalo se do ní po několika schůdcích. Pevné dubové dveře visely nakřivo na jediném rezavém pantu a dřevo samo jevílo neklamně stopy po seceře - v jednom místě z nich dokonce ještě trčela její hlavice. Na podlaze strážnice našli zlomený meč a potlučenou přilbu. Ronan ji zvedl a chvíli si ji prohlížel. Byla tak pomačkaná a pokřivená, že se skoro podobala těm, které vyráběl jeho otec. Zaplavila ho vlna nostalgie, avšak poprvé v jeho životě ho při tom vzpomínky nepřenesly do domova jeho mládí, ale do pohodlné postele ve Welbugu a milovaného náručí té nejnebezpečnější ženy, se kterou se kdy setkal. Potřásl hlavou a soustředil se na přítomnost.

"Raději bychom tady měli přespat," řekl. Tarl s hlasitým povzdechem a řinčením zbraní klesl na zem. Rozdělili si trochu vína, chleba a sušeného masa a chvíli jen tak přátelsky klábosili. Pak Ronan zavřel dveře a zaklínal je jedním ze svých mečů. Poslední, co Tarl slyšel, než usnul, byl vzdálený zvuk bubnů.

Hej, pomyslel si, někdo pořádá mejdan. A pak usnul.

Ke svému vlastnímu překvapení se Filekazan a Bewel docela spřátelili. Vzájemně si vyprávěli historky, dali si pár drinků, smáli se a vůbec si ten večer pěkně užili, takže bylo už k ránu, když konečně usnuli. Kaldis a Bonaponere pak mohli tiše jako dva stíny proklouznout kolem hromady pokladů do ústí podzemní chodby, která vedla do Samothu.

Když se Ronan a Tarl probudili, byli ztuhlí a prokřehlí zimou. Posnídali něco chleba a pak Ronan otevřel dveře. Do chodby proudilo slabé světlo malými stropními otvory, které musely ústít až na úbočí hory stovky stop nad nimi. Toto osvětlení bylo dostatečné, a proto uhasili pochodně a pokračovali v cestě.

Zjevně už vstoupili do podzemního města. Nejenže postranních chodeb označených runami v trpasličí abecedě přibývalo, ale do stěn hlavní chodby byla vytesána četná okna a dveře. V místech, kde se rozšiřovala, byla vytvořena velká podzemní náměstí a tržnice s elegantními sloupy podepírajícími vysoké stropy a nádherné mramorové kolonády přízračně osvětlené paprsky vzdáleného slunce pronikajícími shora. Zprvu nacházeli jen málo stop života, ale časem se začaly objevovat pozůstatky dávných obyvatel. Ztracené boty, zlomená kopí, pomačkané, děravé přilby a několik prázdných lahví.

V místě, kde chodba vyústovala z dávno opuštěného tržiště, se Ronan zastavil, rozdělal oheň a v jeho světle se znovu pokusil určit jejich polohu na mapě. Tarl si zapálil pochodeň a vydal se na obhlídku okolních krámků.

"Nemá to smysl," zamumlal Ronan a potřásl hlavou. "Nedokážu určit, kde jsme. A tohle město má několik úrovní! Já ani nevím, ve které teď jsme."

Naposledy se zadíval na mapu a zničeně si povzdechl. Když opouštěl válečnickou školu, byl přesvědčen, že je připraven na cokoliv. Učili tam mnoho věcí užitečných pro válečníka, jako zacházení se zbraněmi, techniky přežití, jazyky nebo rytířské chování, a studoval dokonce fyziologii inteligentních druhů. (Takže například věděl, že je čirým marněním času kopat trola mezi nohy, protože žádná varlata nemají. Tedy vlastní varlata - mnozí trolové nosí náušnice a jiné ozdoby vyrobené z varlat příslušníků jiných, méně šťastných druhů a ras.) Bohužel, na jeho škole opomněli vyučovat předmět Luštění prastarých map, které nějaké prase polilo červeným vínem.

"Ronane?" Tarlův hlas zněl tlumeně, ale podtón naléhavosti a strachu v něm byl jasně patrný. Ronan rychle složil mapu a rozběhl se za svým přítelem, který nervózně zíral do jedné z příčných chodeb. Byla úzká a vedla asi deset kroků přímo, než se prudce stočila doleva. V těch místech vedly čtyři povlovné schody k otevřeným dveřím a po obou stranách dveří byla do skalní stěny vytesána okna. Na schodech, uprostřed prázdných lahví a rozbitého porcelánového nádobí, seděla mumifikovaná mrtvola trpaslíka.

Ronan si vzal od Tarla pochodeň a tiše vykročil vpřed. Když oba přátelé dorazili k ohybu chodby, uviděli, že dál pokračuje schodištěm vedoucím dolů do temnoty. Vycházel odtamtud příšerný puch. Prošli po schodech kolem ostatků trpaslíka a nahlédli dovnitř. Byla to předsíň obytného domu. Pomalu a mlčky se ho jali zkoumat.

Ve všech pokojích to bylo stejné. Podlaha pokrytá střepy skla, úlomky porcelánu, rozbitým nádobím a rozházenými šaty, stěny a strop byly potřísněné zaskřelými zbytky jídla. Všude byla silná vrstva prachu a v jedné místnosti v patře našli ostatky dalších tří trpaslíků. Jeden z nich si k hrudi tiskl velkou knihu vázanou v kůži.

Ronan mu knihu uctivě vzal a otevřel ji. Její listy byly hustě pokryty úhledným elfím rukopisem.

"Co tam je? Dokážeš to přečíst?" zeptal se Tarl.

Ronan smutně přikývl. "Je to deník a patřil Wainovi, synu Daynovu," četl nahlas. "Jestli ho potkáte, jak se někde potuluje, vytahejte ho za uši a pošlete ho domů." Ronan otočil několik stránek. Byly suché a křehké a potřísněné něčím, co vypadalo jako skvrny od vína. Alespoň v jednom případě je někdo pozvracel, ale písmo bylo stále zřetelné a Ronan v nich četl se stále silicím zármutkem.

"Zdá se, že jsou to záznamy o osudech hrdinné trpasličí výpravy," poznamenal po chvíli. "Běda! Bojím se, že jejich konec byl strašný! Poslechni si tohle." Otočil ještě několik listů a začal číst nahlas: "Včera jsme slyšeli bubny dunící v hlubinách a pak se objevili orci. Bylo jich mnoho stovek a zvali nás, abychom k nim přišli na mejdan. Náš vůdce Pektin

zprvu odmítl, ale to bubnování znělo tak svůdně a orci nás stále přesvědčovali, až jsme nakonec podlehlí a pozvání jsme přijali. O Thyasina jsme přišli skoro okamžitě! Posadil se příliš blízko basovému reproduktoru, a když spustila hudba, roztrhlo mu to oba ušní bubínky."

Tarl zamrkal a Ronan otočil list. "Je tu toho ještě víc," řekl. "Mejdan už trvá čtyři dny. To nemůžeme vydržet! Přišli jsme o Basalta, když si ve stavu opilosti dovoloval na vyhazovače, obrovského skalního trola, jakého jsem ještě neviděl a pevně doufám, že už ani nikdy neuvidím. Ubohý Basalt! Byl oblečen příliš nedbale, a neměl dokonce ani vázanku. Bojím se, že jeho konec byl rychlý. Pak padl starý Rian. Odtáhli jsme ho sice v bezvědomí z parketu, ale už jsme pro něj nic nemohli udělat. Říkali jsme mu, že je na break příliš starý, ale běda! - vůbec nás neposlouchal. Včera jsme přišli o Ptyalina a Pepsina. Orci se s nimi vsadili, že nepředjdu Eldabadův můstek po rukou. To byl jejich konec, protože byli tak opilí, že se zřítili do hlubin takřka okamžitě, a ještě se přitom idiotsky smáli. Pak jsme ztratili Trypsina, kterému selhala játra, a naše naděje odešla s ním. Mnoho orků přepil, a jestli tento příšerný večírek nevydržel on, jakou šanci máme my ostatní? Pozdě v noci jsme našli ještě Kerosina, jak plave obličejem dolů v kádi piva."

Ronan znovu otočil několik listů. Další strany byly slepené něčím nechutným a on je opatrně rozdělil. "Uplynulo několik dní," vysvětlil. "Podívej se, jak se změnil rukopis. Místy je skoro nečitelný. Jen bohové vědí, kolik toho už do té doby vypili. Poslechni si tohle!" Znovu začal číst. "Tahle divoká pitka bude naše zhouba. Bakterie ve vodě dostala Oena, zatímco Pektina a Denea zabil vol-au-vent z mořských plodů. Určitě nebyly čerstvé! Nemohly být čerstvé! A dnes ráno jsme ztratili statečného Endokrina. Zemřel čirou hanbou, když jsme mu vyprávěli, co dělal minulý večer na mejdanu s helmou. Už nás zůstalo jenom sedm. Podařilo se nám sice nepozorovaně odplížit, ale kvůli tomu pekelnému hluku nemůžeme usnout. Ty bubny! Bubny v hlubině! A orci už jsou zase za dveřmi! Přišli, aby nás vylákali zpátky na ten jejich pekelný flám!"

Ronan četl přidušeným hlasem, který se změnil v pouhý šepot, když otočil poslední list. "Končí to rozmazanou škrábanicí. Jsme v pasti! Už nás nenapadá žádná výmluva! Nedostaneme se z toho! Nedostaneme se z toho!" Zavřel knihu a opatrně ji vrátil do kostnatých rukou, které ji svíraly tak dlouho, pak sklonil hlavu a setrval v uctivém tichu. Tarl mlčky čekal a přitom přemýšlel o tom bombastickém, ďábském mejdanu, který vyhladil celou kolonii. Vtom se znovu ozvalo pomalé, rytmické dunění zaznívající ozvěnou z temné schodištní šachty uprostřed místnosti. Tarl i Ronan strnuli a zděšeně se podívali jeden na druhého.

"Bubny!" vydechl Ronan. "Bubny v hlubině!"

Náhle se k bubnování přidalo rychlé rytmické pulzování, které ho doprovázelo a podmalovávalo. „Bum-ba-bum-ba-bum-ba-bum-bum," znělo to a samy kamenné stěny jako by se otřásaly do taktu.

"Klat!" zaklel Tarl. "Basová kytara! Už s tím zase začínají!"

Oba dva rychle vyrazili z místnosti. Ronan se rozběhl k opuštěné tržnici a přitom zakopával a klopýtal na lahvích rozházených na podlaze chodby, ale dunění z hlubin jako by Tarla ovládlo a neodolatelně ho táhlo ke schodišti. Jeho nohy sebou začaly bezděčně a v rytmu hudby škubat v tanečním funky kroku, dech se mu zrychlil. Tarl zavřel oči a na čele mu vyrazil studený pot.

"Mejdan," vyrazil ze sebe fascinovaně. "Oni tam pořádají večírek!" Sotva položil nohu na první schod, smrdutý orčí puch, který stoupal z hlubin, jej udeřil silou takřka fyzickou. Tarlovi se zatočila hlava a pak už vrávoral dolů do temnoty.

Jakmile se první paprsky vycházejícího slunce dotkly jejího obličeje, Tyson se okamžitě probudila. Protáhla se, aby se zbavila ztuhlosti způsobené spánkem na tvrdé zemi, pak se posadila a odhodila pokrývku třpytící se rosou. Opodál dohořívaly poslední uhlíky jejího včerejšího ohně a ona na ně hodila hrst větviček, do kterých pak foukala tak dlouho, až vyšlehly plameny.

Koťátko se vracel od řeky a v tlamě si nesl bezhlavou divokou kachnu. Lov v těchto žírných končinách shledával až politováníhodně snadným. Místní ptáci byli zvyklí na osly, kteří celý den jen přezvykovali trávu, a když se k nim nějaký přiblížil, vůbec je nenapadlo podezírat ho, že jim ukousne hlavu.

"Je ti jasné, že jsi teď mohla ležet v pohodlné posteli, doma ve Welbugu?" řekl.

"Ne. Tohle se mi líbí." Tyson ukázala na řidkou mlhu, která se lehce vznášela nad hladinou řeky, na staré vrby lemující břehy a myriády ptáků, kteří si v jejich větvích mohli vyzpívat hlasivky. "Vždycky když se zadívám na západ, mám pocit, že..." Odmlčela se. Připadalo jí, jako by z dálky zaslechla kytarový akord.

Koťátko se na ni zkoumavě zadívalo. "Jsi tak trochu zastydlá hippisačka, co?" řekl.

Tyson se usmála a zadívala se k horám, které se nad nimi vypínali po jedné straně řeky.

"Doufám, že Ronan a Tarl jsou v pořádku," zamumlala.

Ronan divoce zaklel a rozběhl se dolů po schodech za Tarlem. Zprvu byla kolem naprostá tma, takže klopýtal a málem upadl. Ale pak se zdola začal šířit slabý narudlý přisvit. Po chvíli se schody ostře stočily a vpravo se otevřela nesmírná propast. Ronan zjistil, že celé schodiště je vlastně vytesáno do stěny obrovské podzemní prostory. Zem hluboko pod ním byla posetá trhlínami, které rudě žhnuly a vyšlehávaly z nich plameny. Jeskyně byla nacpaná bavicími se orky; ječeli, hádali se, zpívali a rvali se mezi sebou. Každou chvíli srazil dav některého z nich do jedné z trhlín a ječící ork zmizel za současného výšlehu oranžových plamenů. Z tuctů orkských magičů se ozývala ohlušující hudba. Ke stropu se zvedal ostře zavánějící dým a osobní tělesný pach pěti tisíc orků s ním vytvářel jediný hutný smrdutý oblak.

Ronan viděl, jak Tarl sbíhá dolů po schodech, klopýtl, v obličeji výraz hypnotického transu. Rozběhl se za ním a bral přitom schody po pěti. Než se ale k němu stačil přiblížit, orci dole pod schody je zahlédli a začali na ně ječet, gestikulovat a mávat korbely s příšerně sladkým černým vínem, aby se k nim připojili. Byli to divocí horští skřeti z nočních mūr, vysocí, zlí utukové a podsadití ale silní kulašakové, a Ronan věděl, že jestli se jeho přítel hned nevrátí, je s ním konec.

Obezřetně zadržel dech a vrhl se dolů ze schodů. K jeho úlevě se Tarl už zastavil a teď omámeně mžoural na orky pod

sebou; ti na něj svým drsným, hrdelním jazykem pokřikovali obscénní návrhy. Ronan popadl Tarla za ruku, křikl: "Omlouvám se, jen skočíme pro nějakou láhev! Hned jsem zase zpátky!" a odtáhl ho hrubě tesaným klenutým průchodem do temné, klaustrofobické chodby. Ani tam nezpomalil. Tarl zakopl a málem upadl, a když si Ronan všiml skelného výrazu jeho očí, chytil ho za ramena a pořádně jím zatřásl.

"Zacpi si tímhle uši!" zaječel a podal mu dva kusy látky, které si utřhl z košile. Podobné už měl nacpané v uších sám. Tarl ho poslechl jako ve snách a Ronan zatím zapálil další pochodně. V jejím světle uviděl, že stojí na křižovatce. Tři z chodeb v něm vzbuzovaly nepříjemné předtuchy, ale čtvrtá stoupala nahoru a vanul jí čerstvý vzduch. Ronan do ní vtáhl Tarla a přechal, jak nejrychleji to šlo, pryč od hypnotického dunění. Běželi stále rychleji a rychleji, a Tarl se přitom postupně probíral z omámení. Konečně potřásl hlavou, aby se zbavil poslední vzpomínky na rytmus, jímž pulzovala chodba za nimi.

Brzy však Tarlovi začaly docházet síly. Měl pocit, že uběhl několik mil, ačkoliv to nemohlo být víc než jedna. Náhle se zhroutil zády ke stěně. Ronan se otočil, a když viděl, že se nehne z místa, vrátil se pro něj. Na okamžik se zastavil, meč připravený v ruce, a poslouchal, ale hudba teď zněla z velké dálky a Tarlovo sípavé lapání po dechu ji skoro úplně přehlušilo. Pronásledovatele neslyšel. Opatrně pomohl svému příteli na nohy, nechal ho, aby se o něho opřel, a pak s ním pomalu kráčet dál.

Po další půlmíli zastavili. Hudbu už tady nebylo slyšet vůbec. Chodba lehce stoupala vzhůru a nabývala na šířce i výšce. Ačkoliv prošli kolem několika odboček, žádnou velkou sluj ani jinou podzemní prostoru nezahledli.

Tarl se posadil na velký plochý kámen, který vypadal jako práh, a opřel se o stěnu. Trpělivě čekal, až Ronan otevře vak a podá mu bochník suchého chleba a jejich poslední láhev s vodou.

"Díky," vydechl. "To bylo o vlasek! Už jsem si myslel, že dopadneme jako ti trpaslíci!"

"O orcích a jejich pekelných mejdanech jsem už slyšel," řekl Ronan, "ale o něčem takovém nikdy."

"Hmm, v Orkville se vyprávěly různé historky," odušil Tarl. "Městští orci nejsou tak zlí, ale horší - to je něco úplně jiného." Utrhl si z bochníku chleba kus a zbytek podal Ronanovi. "Zajímalo by mě, kde vlastně jsme," dodal.

"To ti můžu říct naprosto přesně," zabručel Ronan, který už zase studoval mapu. "Jsme ztraceni."

Tarl odzátkoval láhev s vodou a nedůvěřivě k ní přičichl. "U bohů, mám strašlivou žízeň!" řekl a ve stejném okamžiku se ze stěny za ním ozvalo hlasité třesnutí. Tarl polekaně vyskočil a otočil se.

"Hej!" zvolal. "Odkud se to vzalo?" Protože ve stěně nad kamenným prahem se objevily obrysy dvojích velkých dveří. Poodstoupil a nechal Ronana, aby je prozkoumal, ale ať válečník dělal, co chtěl, dveře se neotevřely. Skoro to vypadalo, jako by někdo nakreslil jejich vlasový obrys na solidní skálu. Nakonec do nich v zoufalství zabušil pěstí, ale jen si ji otloukl.

Tarl ho chvíli soucitně sledoval, pak zvedl láhev s vodou a napil se. Zašklebil se. Nevěřil, že si na tu chuť někdy zvykne.

"Dal bych si pořádný drink," řekl. Sotva ta slova dozněla, vlasově tenké trhlíny se začaly pomalu, ale jistě rozšiřovat a pak se dvoje masivní dveře tiše otevřely a odhalily místnost, která byla za nimi. Oba přátelé na ně chvíli mlčky hleděli, pak vzali pochodně a vešli dovnitř.

Bylo zřejmé, že to kdysi bývala hospoda, ačkoliv soudě podle vrstvy prachu, který byl všude, sem nikdo nevkročil už mnoho let. Stály tam mramorové stoly s ozdobnými nohami z litiny a elegantní, a přesto pohodlná křesílka polstrovaná kůží. Na jedné stěně visel terč na vrhání oštěpů, zatímco u druhé byla kuželkářská dráha. Byly tam také stolky na cvrnkec a barbastarda. Podlaha byla tvořená mozaikou vytvářející podivně tékávé tvary a po stěnách visely zarámované plakáty a inzeráty, skoro všechny s vtipnými náměty. Barový pult se táhl před celou zadní stěnou a působil nezvykle svůdným dojmem. Byl vytesán z kamene a tvořil jeden celek s podlahou; podél jeho základny se táhla solidní kovová opěrná tyč na nohy.

Byla to zkrátka nejnádhernější místnost, jakou kdy Tarl viděl. Nedokázal říct, proč mu připadala tak skvělá, o nic víc, než by mohl vysvětlit, proč považuje ten či onen obličej za půvabný. Muselo to být kombinací samo o sobě nepodstatných rysů, které dohromady vytvářely něco opravdu výjimečného. To místo jako by k němu skoro promlouvalo, slibovalo mu, že tady najde přátele, že tu bude moci klábosit, smát se, číst nebo dělat cokoliv jiného, ale vždycky s korbelem nejlepšího piva na světě po ruce.

Pomalu, jako ve snu, přistoupil k barovému pultu a opřel se o něj. Po většinu délky pro něj sice byl trochu nízký, protože ho navrhovali trpaslíci, ale jeden úsek byl vyvýšený pro potřebu občasných lidských návštěvníků, jako byl on, a jakmile se ho dotkl lokty, zmocnil se ho pocit, že s ním srostl. Dokázal by tam stát celou noc. Vzhlédl a jeho zrak padl na vývěsní štít nad barem. Byl prostý: „U Kameníka“.

"To není možné!" zašeptal nábožně napůl sám pro sebe a napůl k Ronanovi. "Jenom jsme sem přišli, a už jsme objevili legendární Ztracenou trpasličí knajpu!"

Růžová kniha Ulaye často přehání. Svého času vedle ní vypadaly knihy jako Autografie Welbužského hrdiny Tarla nebo Ztroskotancův průvodce po manželství (a jak ho přežít) Maxona Malého mnohem střízlivější a pravdivější. Na druhé straně, ohledně informací o Ztracené trpasličí knajpě je - můžeme-li věřit lidovým pověstem - naprosto přesná...

Ach! Hospoda U Kameníka! Hospoda U Kameníka! Kde nikdy nikoho neobsloužili mimo pořadí, a přesto tam nikdo nemusel na obsluhu čekat! Kde vás hostinský nikdy neoslovoval „šéfe“ nebo „mladej“, nýbrž vždycky jen křestním jménem a přezdívkou! Kde zákazníka nikdy nevzali na hůl, ani mu nenasykali drobné do louže piva na pultě! Kde nikdy nebyly ucpané záchody, vždycky tekla teplá voda, a když jste otočili kohoutkem, proud studené vody vám nevystříkl na kalhoty! Kde nikdy nechybělo voňavé mýdlo a čistý nadýchaný ručník! Kde cizinci vyprávěli zajímavé historky a nikdy tu nezazněl jediný nudný příběh! Kde pivo nebylo zkyslé ani zvětralé, a přesto jste vždycky dostali dobrou míru! A jaké to bylo pivo! Jedna značka lepší než druhá! Rangvaldovo černé, Mithrilový porter nebo Gobbův světlý ležák! Ty už se nikdy nevrátíš...

Pověsti o tom, že vydavatel Růžové knihy Ulaye měl v hospodě U Kameníka za výše zmíněnou pasáž pití zdarma, jsou bezpochyby vymyšlené. V zájmu zjištění pravdy jsme se ho na to sice chtěli zeptat, ale nedokázali jsme se s ním nijak spojit. Jeho sekretářka nás informovala, že posledních osmnáct let je v jednom kuse ožralý jako vart.

* * *

Ronan rozložil vínem potřísněnou mapu na barovém pultě a vzrušeně si v ní začal ukazovat prstem. Bylo na ní jen čtyři nebo pět hospod a všechny byly velice blízko jeskyně Zpívajícího meče! Teď už určitě dokáže zjistit, kde jsou! Otočil se k Tarlovi, ale okamžitě pochopil, že toho to vůbec nezajímá. Byl za barem a něžně hladil trubky s výrazem někoho, kdo naprostou náhodou zakopl o ráj.

Po pravdě řečeno, v Tarlově případě bylo označení 'ráj' velice blízké pravdě. Kdyby byl kdykoliv v nedávné minulosti vyzván, aby svůj život zasvětil pátrání po nějakém ztraceném nebo bájném předmětu, skoro určitě by ignoroval všechny grály a podobnou veteš a vyrazil by na výpravu za Ztracenou trpasličí knajpou. A nyní se mu ji podařilo objevit ještě dřív, než ji vůbec začal hledat! Pomalu procházel za barovým pultem, s posvátnou úctou četl legendární jména prastarých piv a pak se zastavil u jedné z pip. Sleziníkovo ichorové pivo! Páni! Historky o smrtících účincích toho moku se předávaly z otce na syna po celé generace! Starý Sleziník Sládek si vzal recept na něj s sebou do hrobu, což bylo vzhledem k počtu lidí, které na stejné místo dostalo jeho pivo, patrně dobře. Jak znělo to staré pořekadlo? 'Po prvním jsi nikdo, po druhém král a po třetím mrtvola.' Jaká škoda, že ho nikdy neměl možnost ochutnat!

Usmál se a nostalgicky zatočil pipou. Ozvalo se zasyčení a začal vytékat tmavě hnědý mok. Tarl nevěřícně vytřeštil oči, pak zpod baru vytáhl zaprášenou sklenici a naplnil ji.

U pěti velkých démonů! pomyslel si. Tohle místo je už stovky let opuštěné a z pípy pořád teče pivo. Svým způsobem to bylo smutné. Strašné rád by se napil, jen aby mohl vyprávět, že doopravdy ochutnal pintu Sleziníkova ichoru, ale za ty roky už se pivo dávno muselo proměnit v ocet. Napít se ho by bylo jako pozorovat slavného, ale starého exšampiona, jak se probíjí spodními příčkami žebříčku mimoligových turnajů, politováníhodný stín toho, co kdysi býval. Opatrně přičichl. Zdálo se, že je cítit normálně, a tak zařal zuby, a aniž si připustil sebemenší ždíbíněk naděje, pozvedl sklenici ke rtům a napil se.

A okamžitě vyprskl. Bohužel, chutnalo to jako směs koncentrované kyseliny octové, zelné vody a čerstvého orčího lejna. Tarl si okamžitě vzpomněl na pintu Bělovousovy holby, kterou jednou ukvapeně vypil. Povzdechl si a vrátil se k Ronanovi, který stále dumal nad mapou.

Válečník se moc daleko nedostal, protože se mu stále ještě nepodařilo určit, která z několika hospod zakreslených na mapě je U Kameníka.

"Potíž je v tom," řekl, "že tady nejsou označeny jmény. Podívej se! Hospoda." Zabodl prst na jedno místo na mapě, pak ukázal asi o palec dál. "Hospoda. A tady, vidíš? - hospoda. Je jich tady příliš mnoho."

Tarl se podíval na mapu a řekl. "My jsme tady. V téhle." Ronan se podíval, kam ukazuje Tarlův prst. "Jak to víš?" zeptal se. "Vždyť je tam napsáno jenom 'hospoda'."

"Ne, hospoda," namítl Tarl, "ale Hospoda. S velkým 'H'. Když se podíváš, zjistíš, že je na mapě jediná takto označená. Už jsem ve svém životě navštívil spoustu hospod a podniků, a věř mi, tohle je Hospoda!"

Ronan si prohlédl mapu s novým vzrušením. "Jestli máš pravdu," řekl, "jsme skoro tam. Musíme jen sestoupit o dvě úrovně, přejít Eldabadův můstek, a je to!" Rychle složil mapu a schoval ji do vaku, pak vzal pochodeň a zamířil ke dveřím. Tarl ho litoštivě následoval, ale když válečník vyšel na hlavní chodbu, popadl ho za ruku.

"Poslyš," řekl a ukázal na masivní kamenné dveře, které zůstaly otevřené. "Takhle to nechat nemůžeme. Jeden pořádný mejdan, a zbudou z toho trosky. Tohle místo je třeba zachovat. Jednoho dne bude zpřístupněno veřejnosti jako muzeum. Svatyně! Znáš lidi, kteří by putovali stovky mil, aby to viděli." Ronan pokrčil rameny, pak se opřel do dveří a zatlačil. Opět bez jakéhokoliv efektu.

Tarl mu pokynul, aby toho nechal. "Jestli tomu správně rozumím," řekl, "ty dveře se otevřely, když jsem vyslovil kouzelnou formuli: 'Dal bych si pořádný drink', je to tak?"

"Jo, myslím, že ano," odpověděl Ronan.

"V tom případě musí existovat podobná formule, která je zase zavře."

Ronan se zamyslel a pak přikývl. Tarl chvíli uvažoval a pak se najednou usmál. "Dobrou noc vespolek!" zahalekal a dveře se tiše zavřely a zapadly do skalní stěny tak dokonale, že po nich nezůstala ani stopa. Tarl se otočil k Ronanovi, očekávaje pochvalu, ale válečník už spěchal chodbou pryč. Tarl smutně pohladil chladný kámen.

"Já se vrátím," zamumlal uctivě k neviditelným dveřím. "Slibuji. Vráť se. A jednoho dne vás znovu otevřu." S tím se rozběhl za Ronanem.

Válečník nasadil ostrou čůzu a Tarl měl co dělat, aby mu stačil. Když se dostali na první křižovatku, odbočil doprava, přešel úzkou chodbu a vstoupil do klenutého průchodu. Objevilo se točité schodiště a on se po něm rozběhl dolů, schody přitom bral po dvou, po třech. Tarl spěchal za ním. Ronanovi srdce divoce bušilo nedočkavostí, protože najednou cítil, že je skoro u svého cíle.

Od okamžiku, kdy před osmi nebo devíti dny spatřil přízrak svého otce, pátral po třech předmětech zmíněných v jeho rýmovačce. Dva z nich už vlastnil a třetí, legendární meč, měl na dosah. Pomyšlení, že se jeho výprava úspěšně chýlí ke konci, jej naplnilo vzrušením a hlasitě se smál radostí. Podzemní chodby už nepůsobily klaustrofobicky a výhrůžně, ale pohostinně a skoro vesele.

Když se šel po schodech dolů, vešel do rozlehlé podzemní prostory a strnul. Stěny kolem jiskřily podivným nazelenalým přísvitem a vzduch praskal napětím. Podlaha byla rozdělená na pohled bezednou propastí, ze které se ozýval vzdálený zvuk valící se vody. Třicet stop široká trhlina byla přemostěna půvabným kamenným obloukem sotva stopu silným. Jiná cesta dál nevedla.

"Hej," zasupěl Tarl, který se vpotácel do jeskyně o chvíli později. "Proč ten spěch?"

Ronan se na něho podíval se zájmem. Tarlovi stály vlasy na hlavě a po těle se mu plazily tisíce světélek. Vzduch kolem praskal a syčel jako půl míle vzdálený ohňostroj. Pak Tarl spatřil můstek a vytřeštil oči.

"Tohle nikdy nepřeždu!" prohlásil a ukázal. Všechna světélka se okamžitě rozletěla k jeho ukazováčku, kde se spojila v malou ohnivou kouli. Ta prosvístěla jeskyní, o několik palců minula můstek, narazila do skály na druhé straně rokle a pořádný kus jí uštípla.

Zavládlo ticho rušené pouze zvukem úlomků kamene padajících do propasti. Tarl si protřepával prsty.

"Už chápu!" Rozhlédl se po zeleně světélkujících stěnách. "Jsme v žile čarokamu! Raději bych měl odsud vypadnout dřív, než exploduju!"

Ronan se na něj zuřivě zamračil. "Skoro jsi ten můstek zbořil, nešiko!" zaječel a zatřásl Tarlovi mapou před obličejem.

"Podle mapy je tohle Eldabadův můstek. A víš, co je na druhé straně? Jeskyně Zpívajícího meče!" S tím se bez zaváhání rozběhl přes můstek na druhou stranu.

Tarl jen zděšeně zíral. Osobně shledával ten zvyk vrhat se do nebezpečí bez rozmýšlení vysoce diskutabilním. Soudil, že jestliže je mu souzeno zemřít (a v skrytu duše doufal, že najde nějaký způsob, jak se tomu vyhnout), dal by přednost smrti v posteli sešlostí věkem. Pokud možno v posteli někoho jiného. Pak si všiml, že se kolem něj znovu koncentrují světélka a z rozkroku mu vychází podivná oranžová záře.

"Klat! Raději odsud vypadnu!" zamumlal, odhodlaně zaťal zuby a rozběhl se k můstku. Ovanul ho studený vítr vystupující z hlubin a vzápětí ho zaplavila vlna závratě, pak byl na druhé straně a spěchal za Ronanem.

Jeskyně se zužovala do široké chodby a Ronan do ní nedočkavě zamířil. Tarl jej stačil zachytit těsně před tím, než dorazil ke křížovatce tvaru 'T'.

"Ronane!" zasyčel. "Klat, chlape, zpomal na chvíli!" Válečník se zastavil.

"Co je?" odsekl nevře.

"Podívej se," pokračoval Tarl. "To, co jsme právě přešli, byl Eldabadův můstek, že? A z trpaslíkova deníku víme, že všude tady byli orci."

"No a?"

"Přece si nemyslíš, že by orkům unikl kouzelný meč, který by se jen tak povaloval někde v jeskyni? Buďto ho našli a sebrali, nebo je... chráněný."

Netrpělivost v Ronanově tváři vystřídal zamyšlený výraz. "Jak chráněný?"

"To já nevím." Tarl pokrčil rameny. Pak velice opatrně ukázal na zeleně světélkující stěny. "Zaklínadlo nebo něco takového. Koneckonců, jsme přímo v čarokamové žile. Jestliže se vážně bavíme o meči s hlasovými schopnostmi, pak máme co dělat s pořádnou dávkou magie." Na chvíli se odmlčel a znovu pokrčil rameny. "Mám pocit, že za rohem na nás číhá něco nepřijemného, to je vše."

Ronan se na něho zamyšleně podíval. Už se naučil úsudku svého přítele důvěřovat. Tarl povýšil schopnost vycítit nebezpečí na umění. Na druhé straně...

"Čert to vem!" zavrčel, vytáhl meč, zahnul za roh a vzápětí zjistil, že zoufale bojuje o život.

Individuum známé pod jménem Bonaponere sedělo na kusu rozbitého sloupu v rozlehlé siní vytesané ve skále a čekalo, až se Kaldis vrátí z průzkumu, když dovnitř vevrávorala skupinka dvanácti orků. Na okamžik strnuli a mlčky poulili oči, pak jejich vůdce vytáhl zubatý nůž a zamilovaně přejel prstem po jeho ostří.

"Hoší," zavrčel, "zdá se, že dnes máme šťastný den. Pobavíme se."

Jejich zamýšlená oběť na ně jen mrazivě pohlédla a orci na okamžik zaváhali. Pak se z průchodu za nimi vynořil Kaldis a v rukou svíral sekeru. Než se po něm stačili ohlédnout, vrhl se vpřed tak rychle, že jim prakticky zmizel. Několik vteřin se od mohutného sloupoví jeskyně odrážely smrtelné výkřiky a pak stál Kaldis sám uprostřed masy třesoucího se masa a stříkající krve. Spokojeně se usmál a olízl zkrvavené ostří své sekery.

"Líbí se mi tu," řekl. "Je tady legrace!"

"Našel jsi černého bojovníka?"

"Jeho stopa míří dolů do orčích jeskyní."

"Pak počkáme u severní brány. Kdo ví? Možná, že narazíme i na jiné poutníky... pro pobavení. Pojd'."

Ten bojovník byl velký, alespoň o hlavu vyšší než Ronan a kůži měl černou jako smůla. Oděný byl pouze v objemných pytlových kalhotách z hedvábí a jeho paže a masivní hrudník byly tak svalnaté, že proti němu Ronan vypadal, jako by několik týdnů držel hladovku. Hladce vyholená hlava se mu leskla v přízračném světle a před sebou vířil obrovským scimitarem tak rychle, až byl skoro neviditelný. Ronan si ho udržel od těla pouze s využitím veškerého svého umění a koncentrace. Podlaha jeskyně byla doslova poseta důkazy o válečnickových schopnostech - tucty zmražených mrtvol v různých stadiích rozkladu. Mezi nimi se povalovalo několik lebek jako patetické fotbalové míče. Za bojovníkem byl klenutý průchod, skrze nějž do jeskyně pronikalo tajemné modré světlo. Spolu s nazelenalou září čarokamové žily vytvářelo dojem, že bojují pod vodou.

Ronanova mysl horečně probírala a zvažovala možnosti, a ze všeho nejvíce se snažila nepropadnout panice, ale poslední bleskový výpad scimitaru už málem pronikl jeho obranou.

Je dobrý, takovou hromadu lidí nezabiješ náhodou, těch mrtvol tu musí být nejméně stovka, a ty lebky, co se tu povalují, vypadá to, že rád seká hlavy, má pod nohama pevnou půdu, zatímco my klopýtáme o mrtvoly, raději bych si měl najít lepší pozici, vyměnit si ji s ním, ať zase jednou zakopává on, klat! to bylo těsně, bohové, je tak rychlý, je lepší než všichni, kterým jsem zatím čelil, KLAT!

Obří bojovník se chladně usmál; věděl, že má převahu. "Každý, kdo vyzve Strážce meče, musí zemřít!" zavrčel hlasem tak hlubokým, že by proti němu zpěv Paula Robesona zněl jako pištění.

"Vážné? Tak víš co, vraz si ten svůj meč do zadku a posad' se na něj, katimo!" opáčil Ronan, zatímco se připravoval na smrtící výpad, o kterém věděl, že každou chvíli přijde. Strážce na něj krátkozrace zamžoural, údiv vepsaný ve tváři, a na

výpad docela zapomněl.

"Klat! Ty patříš k bratřím!" zvolal užasle. "Johó! Kámo! Na to si plácne!" Podržel ruku dlaní nahoru a Ronan mu po ní trochu omámeně plácl, pak nastavil ruku a obdržel podobné plácnutí. "Vážně tě rád vidím," pokračoval Strážce. "Máš vůbec představu, jak dlouho už trčím v téhle pitomé jeskyni? Pět set let! Nejspíš proto jsem tě hned nepoznal. Moje oči už nejsou, co bývaly. Co myslíš, na kolik našinců jsem tu za celou tu dobu narazil? Nevíš? Tak já ti to tedy řeknu. Na žádného! Ani na jednoho! Slovy nula. Lezli sem pořád jenom samí bílí otrapové, co se mi snažili lohnout meč. Nejdřív sem chodili takoví zakřslí pořezové s vousama a sekerama. Pak zase smraďoši, co se snad v životě nepřiblížili k vodě. Žádného z nich nenapadlo popřát mi dobrého dne nebo hodit řeč. Ne, jediné, co jsem od nich slyšel, bylo: „Naval meč, naval meč!“ Ale hej, copak je tohle...?“ Strnul a jeho rysy ztvrdly. "Do paďous!" řekl. "Už sem zase leze jeden z těch obejdů! Omluv mě, ale bude to jen minutka."

Pozvedl svůj hrozivý scimitar a pomalu vykročil vpřed. Ronan se otočil a zjistil, že upírá pohled na Tarla, který usoudil, že když se Strážce spřátelil s Ronanem, bude pro něj bezpečné vylézt a připojit se k nim. Z výrazu jeho tváře se dalo vyčíst, že svého rozhodnutí už lituje. Ronan Strážce rychle popadl za rameno.

"Ten je tu se mnou," řekl.

Strážce se zatvářil překvapeně. "Děláš si psinu?" zeptal se nevěřicně. Ronan zavrtěl hlavou. "Tak dobře," řekl Strážce a odložil meč. Tarl se skoro zhroutil únavou a z jeho těla začaly tryskat oranžové výboje.

Strážce si ho prohlížel se zájmem. "Hele! Správněj týpek!" zašklebil se.

"Jak ses stal Strážcem meče?" zeptal se ho Ronan.

"Přihlásil jsem se na inzerát v Ilex Times, v rubrice volná místa. Stálo tam: „Hledá se kvalifikovaný bojovník. Musí být iniciativní a schopný pracovat bez dozoru. Stálá práce, dlouhodobá perspektiva. Uniformu dodáme.“ Uniformu? Cha! Jen se koukni na ta kaťata!" Závistivě se podíval na Ronanův stylový bojovnícký kožený oděv a hořce se zasmál.

"Řekl bych, že mě Nekros pořádně převezl!"

"Nekros?"

"Jasně, že Nekros. On sem přece uložil ten meč."

Ronan a Tarl se podívali jeden na druhého. "Tak to musí být alespoň pět set let starý," prohlásil Tarl. "Říkal jsem ti, že je v tom magie."

"A něco s tím mečem musel udělat," dodal Ronan zamyšleně. "Když ukryješ magický meč na místo, jako je tohle, a postavíš k němu stráž, nejspíš ti hodně záleží na tom, aby se nikomu nedostal do rukou. Nekros se ho musí z nějakého důvodu bát. Určitě je to ten meč, o kterém se zmiňoval můj táta."

Strážce si je oba zmateně prohlížel. "Tak vy Nekrose znáte?" zeptal se nakonec.

"Dalo by se to tak říct," zamumlal Ronan. Zamračil se a jednou rukou se mimovolně dotkl hlavičky plyšového medvídky, která mu stále visela na krku. "Vymražil můj kmen a zabil mi otce. Chci se pomstít a k tomu potřebuji meč, který hlídáš."

Ve Strážcově obličeji se objevil zahanbený výraz. "Ale do paďous!" zaklel. "Moc rád bych ti ho dal, ale Nekros mě očaroval. Když tě nechám jít, stane se něco fakt ošklivého! Je mi líto brácho, ale nejde to."

Ronan pomalu přikývl. Báł se, že to nějak tak skončí. "Takže to vypadá, že budeme muset bojovat."

"Vypadá to tak," přisvědčil Strážce smutně.

"Ne, počkat!" vložil se mezi ně Tarl. "Jak dlouho máš podle Nekrose tu věc hlídat?"

Strážce se na okamžik zamyslel. "Já vlastně nevím," řekl. "Mluvil dost neurčitě. Vlastně mi jenom řekl, že ho mám střežit."

"Takže kdyby tu ten meč nebyl, tvoje práce by skončila a ty by ses mohl vrátit domů, je to tak?"

"Nejspíš jo," přisvědčil Strážce nejistě.

"A jaké přesně ti dal Nekros instrukce?" vyptával se dál Tarl. "Myslím, jaká slova použil?" Následovalo ticho, v němž se Strážce pokoušel rozpomenout se na slova, která slyšel před pěti sty lety. "No," řekl nakonec, "bylo to něco jako že nikdo nesmí vejít do jeskyně, kde je Zpívající meč, a odnést ho. Pokud se o to někdo pokusí, mám ho zabít."

"No tak vidíš. My tam vejít nechceme. Prostě tady počkáme, zatímco tam zajdeš ty, meč vezmeš a doneseš nám ho. Tím tvoje práce skončí a můžeš si jít, kam chceš!"

Strážce se nad tím zamyslel. Očividně ho to řešení lákalo, ale pořád si nebyl jist. Tarl mu položil jednu ruku na rameno (což pro něj znamenalo vytáhnout se na špičky) a ztišil hlas.

"Podívej," řekl vemlouvavě, "my toho Nekrose známe. Už se sem nikdy nevrátí. Je velice pravděpodobné, že tady ztvrdneš navždy. A měl bys vidět, jak dnes vypadá svět venku. Vezmi si takový Welbug. Jsou tam restaurace, vinárny, hospody, kasina. A pak je tam podnik, který se jmenuje Dračí spár..."

Nechal svůj hlas odeznít do ztracena. Strážce se na něj zaraženě podíval. "Co je tak zvláštního na tom Dračím spáru?" zeptal se. Tarl se usmál.

"Ženy!" odpověděl. Zavládlo ticho.

"Ženy?" zeptal se Strážce a v tom jediném slově zazněla nekonečná osamělost života stráveného hlídáním jeskyně pod horou uprostřed ničeho.

"Půvabné ženy," pokračoval Tarl. "A se šéfovou jsme jedna ruka. Když přijdeš do Dračího spáru a řekneš, že tě posílá Ronan, pozvou tě dovnitř, postarají se o tebe, nakrmí tě a budou tě rozmazlovat. Udělají všechno, co budeš chtít. A tím myslím naprosto všechno. Věř mi, já to vím."

Strážce na něj chvíli mlčky hleděl a Tarl viděl, jak mu v očích svítá naděje. "Fajn," řekl. "Chcete meč, dostanete meč!"

Znovu si s Ronanem plácl a pak zmizel v průchodu v zadní části jeskyně.

Ronan a Tarl se dívali za ním. Byla tam velká jeskyně s vysokým stropem, která se koupala v tajemném namodralém světle vycházejícím zdánlivě odnikud. Ozývala se odtamtud zvláštní pulzující melodie, která zněla, jako by pocházela z

velice vzdáleného syntezátoru. Kdyby Ronan s Tarlem pocházeli z jednoho z mnoha paralelních světů, okamžitě by se jim vybavilo jméno 'Pink Floyd'. A tam, na zlatém háku, visel na stěně meč. Strážce se před ním zastavil. Na okamžik zaváhal, pak zvedl jednu ruku a sundal ho. Podle toho, jak přitom přivřel oči, bylo zřejmé, že napůl očekával něco strašného, ale nestalo se nic, a tak popadl ještě pochvu, jež visela vedle meče, a vrátil se s nimi zpět.

"Tady ho máš!" řekl a podal meč Ronanovi. Válečník ho potěžkal. Byl to obyčejný, nezdobený meč, menší než zbraně, které používal, ale zdálo se, že září a pulzuje vnitřním světlem. Náhle pochopil, že se ta vzdálená hudba ozývá z jeho nitra.

"Hej, on zpívá!" prohlásil.

"Pche!" opáčil Tarl bez zájmu. "Předpotopní muzika!" Vtom meč náhle ztichl. Ronan se zamračil. Zmocnil se ho neodbytný pocit, že truceje.

"Poslyš," řekl Tarl. "Meč máš, tak co kdybychom odsud vypadli?"

"Jo," přidal se k němu Strážce a nervózně se kolem sebe rozhlédl. "Než se něco ošklivého přihodí."

Ronan se na něho usmál a pak novým mečem vesele zamával nad hlavou. "Teď už mě nic nezastaví," zvolal a jeho hlas se rozlehl ozvěnou chodbami. "Nekrosi, tvůj osud se blíží!" Zásunul meč do pochvy, odhodil ten, který si vybral z dračího pokladu, a rozhodným krokem vyšel na chodbu. Strážce se vydal za ním a Tarl, který stále ještě lehce jiskřil, průvod uzavíral.

Jelikož část mapy pro tuto oblast byla potřísněná vínem jen relativně málo, nečinilo jim potíže se v ní vyznat, a když vystoupali po několika schodištích, otevřela se před nimi široká chodba. Bylo zřejmé, že je občas používána, protože se v ní vršilo různé haraburdí a odpadky a vzduch tady ostře páchl po nedávné orči přítomnosti. Ronana ale ani nenapadlo, že by se měl cítit sebemenší ohrožen nějakými degenerovanými antropofagními hýřily, a bez váhání po ní vyrazil. Meč teď byl většinou zticha, i když se zdálo, že si občas sám pro sebe něco mrzutě mumlá. Šli asi míli a pak se chodba stočila doprava a na jejím konci uviděli denní světlo. Před sebou měli otevřené dveře. Tarl se mohl zastavit a obdivovat zručnost dávných trpasličích kameníků, se kterou vytesali nádherný portál nad severní bránou města Samothu. Ve skutečnosti ale myslel na něco jiného. Náhle ho popadl takřka živočišný záchvat klaustrofobie a dal se do běhu. Po většinu života pro něj bylo sluneční světlo něco, co rád viděl hasnout, vždycky když vstal a dal si malou večeři, než vyrazí na flám, ale teď, po skoro dvou dnech v temném podzemí, mu připadalo až bolestně neodolatelné. Proběhl bránou daleko před svými druhy a vzápětí se zastavil na okraji propasti, mžoural do sluníčka a kochal se podivuhodným výhledem, který se mu naskytl.

Stál na jakési terase vytesané ve skále. Na jedné straně sbíhaly po skalní stěně strmé schody. Před sebou, dole v údolí, viděl řeku Betw, která tekla v povlovných zákrutách na západ, a za ní se k severu táhly zelené pastviny. V dálce na obzoru se proti obloze rýsovaly zasněžené vrcholky Severních hor, které na západě přecházely v modř hladiny oceánu. Tarl si povzdechl nad omamnou krásou toho všeho a pak se posadil s nohama visícíma přes okraj. Ronan přistoupil k němu a zůstal stát, zahleděný do dálky; na rtech mu pohrával lehký úsměv. Strážce vzadu omámeně mžoural do nezvyklého denního světla.

"Takže teď už máš všechno, co tvůj táta říkal, že potřebuješ. Jediné, co nemáš, je ten chlápek Nekros," řekl po chvíli Tarl.

"Ale vím, kde ho najdu," odpověděl Ronan tiše.

"Opravdu?"

"Jo. Vzpomínáš si, co říkal Antrax o tom, že cyklus je kruh?"

Tarl přikývl. "Myslel jsem si, že jen tak žvaní, aby vypadal zajímavě."

"Ne, říkal pravdu." Ronan ukázal na vzdálené pastviny. "Tam, pouhý den chůze odsud, leží tichá malá zemička zvaná Tak. A v Taku byla malá vesnička, kde to všechno začalo. Byla to vesnička, v níž jsem vyrostl. Až se tam vrátím, dokončím kruh. O tom čaroděj mluvil. Tam najdu Nekrose Černého."

Tarl se díval na svěže zelenou scenérii, která pod nimi ležela jako na mapě. Jemu připadala depresivní. Stýskalo se mu po pěkném zakouřeném kasinu uprostřed nějakého hodně hlučného města. Najednou pochopil, že tohle je okamžik, kdy se jeho a Ronanova cesta rozdělí. Podíval se na válečníka, který hleděl do dálky se zasněženým výrazem v obličeji. Jak mu, k čertu, tohle řekne?

Vtom odněkud zdola zazněl výkřik vyděšené ženy.

Ronan seběhl z posledních schodů vytesaných ve skále a zastavil se. Na zemi před ním se svíjela půvabná mladá žena a nad ní stál vrčící jeskynní trol s napřaženou sekerou. Ronan bez zaváhání tasil Zpívající meč a vrhl se na její obranu, ale v příštím okamžiku si přál, aby si to raději odpustil. Trol na něj okamžitě zaútočil, jeho sekera se mihla vzduchem s vražednou rychlostí a Ronan už podruhé v jediné hodině zjistil, že má před sebou mimořádně dobrého protivníka. Na druhé straně, trol ještě nikdy nemusel bojovat s někým tak zručným, jako byl Ronan, a zdálo se, že ho upřímně překvapilo, že jeho první výpad odrazil. Okamžik zíral na jeho meč, který doslova bzučel vzrušením, a pak zaútočil znovu. Ale Ronan mu čelil chladně, skoro spokojeně, protože už odhalil jeho slabinu. Hlavice sekery mu třikrát zasvištěla kolem hlavy a pokaždé ji v posledním okamžiku odrazil. Potom, když se trol rozmáchl po čtvrté, Ronan udeřil. Sekera mu proletěla kolem hlavy i s useknutou rukou, která stále ještě svírala topůrko, a vzápětí trolovi hladce přetřel krk.

Mladá žena nevěřicně zírala, jak bezhlavá mrtvola přepadla dopředu, zatímco hlava k ní příslušející se kutálí mezi kameny, pak vstala a s pláčem se Ronanovi vrhla do náruče. Ronan se jí jal nemotorně hladit po vlasech a konejšit. Žena vzhledla, podívala se mu do obličeje, usmála se, a on byl okamžitě omámen její krásou. Cítil, jak ho její ruce objímají, pak mu něco zasvištělo kolem ucha a on zděšeně zíral na střenku vrhacího nože, který ji náhle trčel z oka. Žena vyjekla, všechna barva se jí vytratila z obličeje a zůstala mu bezvládně viset v náručí. Ronan zaklel a otočil se a ke svému překvapení uviděl Tarla stále ještě přikrčeného ve vrhačském postoji, zatímco Strážce stál za ním. Nevěřicně

hleděl, jak Tarl došel k mrtvé ženě a chladnokrevně jí vytáhl nůž z oka.

"Ty hlupáku!" zaječel Tarl na Ronana. "Na co si to tu hraješ?" Vykopl mrtvé ženě z ruky dýku s tenkým ostřím. Ronan ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Hustá černá tekutina na hrotu dýky dávala tušit, že byla otrávená.

"To je Kaldis," pokračoval Tarl a kývl hlavou směrem k mrtvému trolovi. "A tahle půvabná mladá dáma je Bonaponere. Potkal jsem je kdysi v Orkville. Jsou to možná nejlepší nájemní vrazi, kteří jsou v současné době na trhu. Nebo spíš byli. Vždycky pracovali spolu."

Sehnul se a oťel si nůž o trávu. Měl vztek. Za svůj život se už naházel něco skeels, ale tenhle zásah do oka byl patrně nejlepší, jaký se mu kdy povedl, a přitom si na něj nevsadil ani tablon.

"Myslíš vůbec?" zavrčel na Ronana. "Objímat takovou jedovatou zmiji! Co myslíš, že na to řekne Tyson, až se to dozví?"

Ronan zbledl. Když mu přeběhl mráz po zádech tentokrát, bylo to, jako by se mu po nich přesouval ledovec. Tarl se na něho podíval a potřásl hlavou.

"Je bolestně zřejmé, že když na tebe nedohlédnu, zmůžeš asi tolik co sklenka mléka na orčím mejdanu. Tak pojď, ať už máme to velké finále za sebou."

Aniž se ohlédl, jestli ho Ronan nebo Strážce následují, zamířil Tarl ke vzdálenému obzoru.

POMSTA

Maličkou zemičku Tak sice mimo Frundor zná jen málokdo, leč nedávno se i ona proslavila. O události, kterou se na počátku Druhého věku zapsala do historie, se mluvilo jako o Velkém baylenaském neštěstí. Baylene byla svého času nejslavnější světová hudební skupina a její rozhodnutí uspořádat jednoho letního dne v Taku koncert pod širým nebem vedl k největší koncentraci hudbymilného publika, jakou kdy svět viděl. Koncert byl mimořádně okázalý, s ohňostrojem a světelnými i jinými efekty, ale zlatým hřebem měla být poslední skladba doprovázená akrobatickým vystoupením jedenácti Zlatých draků z Východních pustin. Byla to bezesporu nejkrásnější podívaná celé éry - draci kroužili, vířili a tančili ve vzduchu nad hlavami žasnoucího publika a jejich zlaté šupiny se leskly a třpytily jako miliony sluncí. Bohužel, někdo draky zapomněl požádat, aby v žádném případě nechrlili oheň (což oni obvykle v okamžicích nejvyššího vzrušení dělávali), takže se neslavnější koncert v dějinách stál zároveň největší masovou kremací...

-Růžová kniha Ulaye

Fallonský kmen tábořil na břehu řeky Menea v severním Frundoru a čekal na rozhodnutí. Velcí černí oři se popásali na řídké trávě, zatímco se jejich jezdcí nervózně potloukali kolem a vrhali pohledy na černý stan stojící uprostřed tábora. Byli netrpěliví, protože jim bylo jasné, že tady budou trčet, dokud jejich vůdce nedospěje k nějakému rozhodnutí. Byli také obezřetní, protože věděli, že si na pomoc v rozhodování přizval magii, a to nevyhnutelně znamenalo, že bude mít po celý zbytek dne mizernou náladu. A když měl Nekros mizernou náladu, někdo si to vždycky šeredně odskákal.

Náhle se ve stanu zablesklo a ozvala se tichá detonace následovaná hlasitým Nekrosovým klením. Z otvorů v plachtě začal stoupat šedý dým. Muži z Fallonského kmene se po sobě zděšeně podívali a několik koní nervózně zaržalo. Zdálo se, že na magické frontě nejde všechno jak má - ostatně jako obvykle.

Uvnitř stanu hleděl Nekros smutně na malou křišťálovou kouli, která před ním ležela na stole. Vedle ní stála miska s aromatickým olejem, v níž plaval zapálený knot. Nekros držel v ruce zápisník hustě popsaný jeho drobným a nevzhledným rukopisem kouzly a zaklínadly. V druhé měl lahvičku s šedým práškem, který zrovna nasypal do plamene. Obličej měl černý od sazí, z vlasů mu stoupal dým a plnovous měl na okrajích znatelně ožehnutý. Zadíval se do zápisníku a chvíli hledal očima. Klat! Musel tak škrábat? Měl co dělat, aby po sobě rozluštil vlastní zaklínadlo. Přisahal by, že tam stojí 'drcený ledek!' Podíval se na inkriminované slovo pozorněji. Možná, že to byl 'drcený lumek'... Znovu zaklel a vztekle zápisník odhodil. Zase jeden den blbec, pomyslel si.

Když se Nekros před lety setkal se Šikarou a přelstil ji, domníval se, že čarovat je snadné. Člověk k tomu potřebuje jen moc a zaklínací knihu. Předpokládal, že se svými válečnickými schopnostmi, osobním kouzlem, zvrácenou inteligencí a teď i magií ovládne svět jako nic. Od té doby uplynulo pět set let, a pořád se mu to ještě nepodařilo. A to všechno proto, že magie nefungovala tak jednoduše, jak si vždycky myslel. Jistě, měl dost velkou magickou moc, aby dokázal zatočit s průměrným bojovníkem, že nevěděl, kde mu hlava stojí. Ale když došlo na komplikovanější záležitosti, začaly těžkosti. Bylo to trochu jako vaření. Jsou lidé, kteří si přečtou exotický recept, zalezou si s ním do kuchyně, chvíli tam něco kutí a vyjde z toho skvělé jídlo. Jiní se se stejným receptem moří celé týdny, a stejně to pořád chutná jako produkt orčích střev. Někteří lidé prostě mají talent a jiní ne. A pokud šlo o magii, Nekros spadl do té druhé kategorie. Jistě, tu a tam se mu něco povedlo. Jen zamumlal zaklínadlo a všechno šlo jako po drátkách. Ale jindy zkazil, do čeho se pustil. Až donedávna na tom zase tolik nezáleželo. Jeho příznivci se s ním spojili, postarali se o plánování a organizaci a zaplatili mu Antraxe. Pak ho čaroděj varoval před hrozbou, kterou pro něj představuje černý bojovník s hlavou plyšového medvídku na krku. Z nějakého důvodu to Nekrosovi něco připomnělo, ale nedokázal si vzpomenout, co. Ten chlápek se vynořil čert ví odkud a od té doby se projevoval jako skutečná osina v zadku. Nejprve Nekrosovi unikl ve Welbugu a pak se od Antraxe dozvěděl, že ten osamělý bojovník ohrožuje přímo jeho život! A pokaždé, když si Nekros myslel, že už ho má v hrsti, mu nějak na poslední chvíli vyklouzl. Teď s ním ke všemu přestal komunikovat Antrax. Nekrosovi to příliš nevadilo, protože už dokázal věstit obstojně sám, ale právě teď, zrovna když by dal cokoli, jen kdyby mohl nahlédnout do budoucnosti byt' jen jediný den dopředu, ho jeho magie opět nechala na holičkách.

Zachmuřeně přemítal, co mohl udělat špatně, a nakonec se rozhodl, že se přece jen ještě jednou zkusí spojit s čarodějem. Vzal křišťálovou kouli do obou rukou a zamumlal zaklínadlo. K jeho překvapení to tentokrát zabralo. Ozvalo se tiché bzucení, jak se koule propojila s jinou, pak potměněla a v jejím nitru se začala přelévát hustá mlha, která ji postupně vyplnila celou. Nakonec mlha zmizela a nahradil ji obličej nějaké stařeny.

"Malvenis 371," řekla.

"Cože?" zeptal se Nekros překvapeně.

"Říkala jsem Malevis 371. Kdo je tam?"

"Ehm... Nekros Černý."

"Jakže?" vřískla žena. "Ty chceš vědět, jestli je kos věrný?"

"Ne! Nekros! Jmenuji se Nekros Černý! Poslyš, ženská, dej mi Antraxe!"

"Jaká legrace?"

Nekros zmateně poulil oči na obraz v kouli. To přece nemohlo být Antraxovo číslo. Možná, že se místo s čarodějem spojil s věštírnou. "Poslouchej," zaječel. "Potřeboval bych předpověď!"

"Kdo co sněd?" Stará dáma byla zjevně naprosto zmatená. Nekros si povzdechl. To už bylo zkrátka to jeho štěstí - když už se mu podařilo spojit s věštkyní, byla hluchá jako poleno.

"Věštbu!" zařval.

Stará dáma se zatvářila pohoršeně. "Nemusíš na mě křičet, mladíku," řekla chladně. "A stejně, tohle je pekárna a ne sázková kancelář. Poroučím se!"

Křišťálová koule znovu potemněla. Nekros si jednou rukou zakryl oči a počítal do deseti. Pak vstal, došel ke stolu, kde nechal ležet svůj zápisník, a nalistoval si v něm prognostická zaklínadla. Hmm. Možná tam přece jen měl být lumek.

Otevřel těžkou dřevěnou truhlu, která ležela na podlaze u stolu, vrátil do ní prachovku s ledkem a vytáhl jinou, s práškem ze sušených lumků. Zamumlal zaklínadlo a nasypal špetku substance do plamene. Ozvalo se třesknutí a vyvalil se hustý indigový dým. Když se po chvíli rozptýlil, Nekros zjistil, že se plamen změnil v trs kosatců. Obličej mu zbrunátněl vztekem a už už chtěl zavolat nějakého sluhu, kterého by na místě uskrtil holýma rukama, když tu se ozvalo zazvonění a v křišťálové kouli se objevil Antraxův obličej.

"Ach, Nekrosi, můj milý příteli!" rozplýval se čarodějův obraz. "Omlouvám se, že jsem nezavolaal dřív. Měl jsem spoustu práce. Však víš, jak to chodí."

Nekros zavrčel a v duchu napočítal do deseti. Kdykoliv uslyšel čarodějův blahosklonný, urážlivě shovívavý středostavovský hlas, zmocnila se ho skoro neodolatelná touha prohnat meč křišťálovou koulí.

"Takže," pokračoval čaroděj. "Mám pro tebe nové rozkazy od tvých příznivců. Chtějí, abys dnes odpoledne poslal nějaké svoje lidi k převozu přes řeku Betw. A zítra máš zajet do jedné malé vesničky v Taku..."

Když Antraxův odporný obličej zmizel, Nekros zůstal sedět a dál zíral do pohaslé křišťálové koule. Pak vytáhl zlatý žeton a zamýšleně si ho prohlédl. Na jedné jeho straně byl emblém tvořený písmeny DCGP, zatímco na druhé byla stylizovaná pouta. Pak vstal.

"Ať vyhraje nejlepší," zabručel a šel se sbalit.

Starý špinavý převozník dobídl svou otlučenou pramici k hrázi a neomylnou rukou hodil vázací lano na břeh.

Ronan a Strážce, kteří se mezitím zabrali do konverzace o zbraních, vstali a Ronan dloubl nohou do spícího Tarla. Tarl se s bručením zvedl a následoval ostatní k hrázi.

Před nimi byla skupinka dřevěných chatrčí, které se opilecky nakláněly jedna proti druhé, zdánlivě v akutním nebezpečí zřícení. Na prašné cestičce na sebe vrčelo několik prašivých psů, ale jiné známky života tam nebyly a kromě vzdáleného volání paky, kterou v poslední době pronásledovala nezasloužená smůla a už začínala být pořádně našťavaná, tam vládlo naprosté ticho. Ronan se Strážcem se vydali dolů po cestičce, ale Tarl se náhle zarazil. Chloupky na zátylku se mu už zase ježily. Něco tady nebylo v pořádku. Otočil se a uviděl, že převozník odrazil od hráze a teď bidluje k opačnému břehu, jak nejrychleji dovede, přičemž se občas vyděšeně ohlíží přes rameno. Rozhodně tady něco nebylo v pořádku.

Tarl se otočil a prohlédl si rozpadající se domky před nimi. Vypadaly opuštěně. Všude vládl klid. Až příliš velký klid.

"Ronane!" zavolal. Válečník zachytil nervózní tón v jeho hlase, zastavil se a tázavě se ohlédl. V tom okamžiku Tarl zahlédl ve dvou oknech bleskový pohyb. "Je to past!" zaječel a vyrazil k úkrytu. Ronan, který už měl s Tarlovým detektorem nebezpečí svoje zkušenosti, bez rozmýšlení skočil za nejbližší skalisko, ale Strážce strnul na několik okamžiků na místě. Kolem něj proletělo několik šípů - naštěstí pro něho však lučištníci stříleli na Ronana, a než se zaměřili i na něj, byl už s Ronanem v úkrytu.

"Co se děje?" zeptal se ukřivděným hlasem, když se k nim prachem připlazil i Tarl.

"Ale, to Ronan - je zkrátka populární," odpověděl Tarl. "Kam přijde, lidé mu chtějí dávat dárky. Šípy. Nože. Meče. Pouta. Jed a tak podobně. Na to si zvykneš."

Ronan vyhlédl přes okraj skály a kývl na Tarla. "Dej mi luk," řekl. Na okamžik zavládlo mlčení, a když se znovu otočil, Tarl mu věnoval jeden ze svých celoobličejových úsměvů. Patřil k těm obzvlášť znervózňujícím, protože vykazoval neklamnou předzvěst špatné zprávy. Ronan si smutně povzdechl.

"Ty ho nemáš, že?" zeptal se.

"No... říkal jsem si, že venku ze Samothu už jsme v bezpečí," odpověděl Tarl. "Přece jsem všechny ty zbraně nemohl vláčet navěky, tak jsem něco z nich zahodil. Ale díky jsem si nechal!"

"Skvělé!" zavrčel Ronan. "Přihrej mi ji. Hodím ji po nich, a když budu mít trochu štěstí a dobrou mušku, možná jich zabiju všech patnáct!"

Chvilí mlčky uvažoval a pak vytáhl z pochvy meč. Pulzoval tajemným světlem a začal vydávat tiché vibrující zvuky, ze kterých člověka rázem rozbolely zuby.

"Samozřejmě! Meč!" zajásal Tarl. "Je kouzelný! Proletí vzduchem jako anděl smrti a možná je zabije všechny... ehm..."

Jeho hlas se vytratil do rozpačitého ticha. Ronan a Strážce si ho smutně prohlíželi.

"Vrať se na zem, kámo," řekl Strážce.

Tarl předstíral, že hledá něco ve vaku. "Klatý meč," zamumlal zahanbeně. "Není nám klatě k ničemu!" Meč okamžitě přestal bzučet a něco zamumlal. Tarl si nebyl jist, ale zdálo se mu, že druhé slovo bylo „si“.

"Ty myslíš, že je jich tam patnáct?" zeptal se Strážce.

"Řekl bych, že asi tolik," přisvědčil Ronan.

"Raději počítejme s dvaceti," řekl Strážce s pohledem upřeným přes řeku. Ronan se podíval tím směrem a zjistil, že pramice pluje zpátky a za převozníkem se krčí pět po zuby ozbrojených mužů v černém. Znovu se rozhlédl, pátraje po nějaké únikové cestě. Šípy stále nepřestaly létat kolem nich a Ronan pochopil, že každý pokus opustit úkryt by se rovnal sebevraždě.

"Ehm, neměli bychom něco udělat?" zeptal se Tarl, který už začínal být trochu nervózní. Ronan chvíli zkoumal pohledem cestičku k chatrčím a pak se upřeně zadíval na svého přítele.

"Ano," řekl. "Vzdáme se." A k Tarlově zděšení strčil meč do pochvy, hodil ho na otevřené prostranství a pak vyšel s rukama nad hlavou za ním. Tarl se Strážcem se zmateně podívali jeden na druhého, pak Strážce pokrčil rameny a vstal. Tarl ještě chvíli počkal, pro případ, že by měl někdo ve zvyku trefovat se do lidí, co se vzdávají, šípy, a když se přesvědčil, že se oběma jeho společníkům nic nestalo, přidal se váhavě k nim.

Dveře jedné z chatrčí se otevřely a ven vyšel černě oděný válečník. Ronan v něm poznal muže, který před pěti lety vyhnal převora Cibuli z jeho úkrytu. Jak jen se jmenoval? Angnail, ano. Nekrosova pravá ruka. Dobře, dobře, dobře. Zabít ho bude potěšení.

Angnail se vítězoslavně šklebil na Ronana, zatímco jeho muži se vyrojili z chatrčí a rozestavili se kolem: pět na jedné straně s šípy připravenými v tětivách, ostatní za nimi, s meči v rukou. U přívozu dalších pět právě vysedalo z pramice. Ronan a jeho dva společníci byli obklíčení.

Angnail přistoupil až k Ronanovi a špičku meče mu přiložil na prsa. Ronan na něj hleděl bez hnutí. Agnail uviděl hlavičku plyšového medvídky, která mu visela na krku, a ušklíbl se. "Popřej Médovi dobrou noc," řekl a zvedl Ronanovi meč k bradě.

Tarl už ten pohled nedokázal snést. Žaludek se mu sevřel. Začalo to vypadat, jako že ti chlapi neberou vězně! Nedokázal tomu uvěřit - teď, když už se dostali tak daleko. Copak jim všem bylo souzeno umřít, nechat se zmasakrovat někde v pustině Fallonským kmenem? Pobjíjí je jako zvířata na jatkách, neozbrojené a beze svědků - až na tu starou shrbenou venkovanku, která se loudala po cestičce doprovázená prašivým oslem? Smutně se zadíval na ty dvě patetické figurky a přál si, aby včas zpozorovaly nebezpečí, do kterého nevědomky míří.

Osel mu pohled oplatil a mrkl.

Tarlovo srdce poskočilo. To není možné! Ale znal jenom jediného osla, který se šklebil jako ras, a jedinou stařenu, která sice kulhala, ale při bližším zkoumání nevypadala zdaleka tak křečce jako na první pohled... Koťátko a Tyson! Není divu, že se Ronan tak sebevědomě usmíval. Jenomže podcenil situaci. Angnail se s ním nemínil párat a ti dva byli ještě příliš daleko na to, aby jim pomohli. Ronanovi zbývaly jen vteřiny...

"Hej, víte, co jsme našli?" Tarl najednou slyšel sám sebe, jak mluví. "Tam nahoře v horách? Dračí poklad!"

Náhle zavládlo naprosté ticho a pohledy všech se upřely na něj. "Nedělám si legraci," řekl honem. "Nevěřili byste, kolik tam toho je! Jenom se koukněte na tohle!" Sáhl po dýce, kterou měl v opasku, a přitom si bolestně uvědomoval, že pět šípů neustále míří na jeho srdce. Pomalu, aby nepokoušel ničí trpělivost, vytáhl dýku z pochvy a ukázal ji všem.

Důkladný zlatý jílec se zaleskl a stříbrný filigrán a drahokamy zaplály na slunci oslnivým třpytem. Muži z Fallonského kmene na zbraň civěli s chtivostí v očích a na okamžik by slyšel upadnout špendlík.

Najednou bylo ticho přerušeno maniakálním zahýkáním. Koťátko přechází do útoku, pomyslel si Tarl. Nejenže po tom ďábelském zvuku ztuhla každému krev v žilách, ale měl v sobě i něco, co člověka úplně ochromilo. Všichni černě oděni válečníci na okamžik strnuli na místě. Tarl koutkem oka zahlédl, jak Tyson vytáhla ze záhybů svého převleku luk, zatímco Koťátko už se jako malá hnědá větrná smršť vrhal na nepřítele. Ronan vedle něj se shýbl pro meč a vytrhl ho z pochvy. Meč se oslnivě zaleskl a vydal ječivý zvuk, ještě víc nervy drásající než Koťátkovo hýkání. V příštím okamžiku jím Ronan zaútočil na Angnailovo hrdlo.

Angnail zděšeně uskočil dozadu a meč prosvístěl těsně kolem jeho ohryzku. Otočil se, aby se dal na útěk, a přitom chtěl křiknout na lučištníky, aby střileli, ale slova mu zmrzla na rtech. Tři z nich leželi na zemi s šípy v oku, a zatímco nevěřicně zíral, stařena klidně prohnala další šíp ústy čtvrtého, který se okamžitě svalil s dušeným zachroptěním mrtvé do trávy. Pátému se podařilo vložit šíp do tětivy a zrovna natahoval luk, když vzduchem proletěla dýka z dračího pokladu a zabodla se mu do krku.

Zbytku Angnailových mužů se nevedlo o nic lépe. Černý bojovník se na ně vrhl jako jestřáb na hejno kuřat a jeho vítězoslavně ječící meč jich sřál nebo vykuchal pět během několika vteřin. Po jeho boku malý hnědý oslík se zuby ostrými jako břitvy a očima jako okna do pekla mrzačil jednoho z protivníků za druhým. Muži, kteří vysedli z pramice, už byli rozsekáni na krvavé nudle scimitarem druhého černého válečníka. Kam se Angnail podíval, jeho soukmenovci smrtelně chroptěli a umírali v proudech střikající krve a poletujících kusech masa.

Třem se podařilo uniknout a přechali a Angnail, který se stal Nekrosovy pobočníkem spíše pro svou vychytralost než bojové umění, se rozběhl za nimi. K jeho zděšení je však stařena postřílela přesně mířenými šípy dříve, než se k nim stačil připojit, ale pak luk odhodila a vytáhla krátký tenký meč. Angnail uviděl, že se pod hadry staré ženy skrývá mladá štíhlá dívka. Výborně! Došly jí šípy a nikdo jiný už luk neměl. Stačí, když ji srazí k zemi, a cestu ke koním ukrytým mezi chatrčemi má volnou. Pak už ho nikdo nezastaví!

S krutým úsměvem na rtech se po dívce ohnal mečem, ta ale těsně před tím, než ji měl přetnout v půli, nějakým zázrakem uhnula a jeho ránu odrazila. Vzápětí ucítil bodavou bolest v žaludku a něco horkého mu stékalo po stehnech. Když sklonil hlavu, uviděl, že má její meč vražený hluboko v břiše. Nevěřicně vzhlédl a střetl se pohledem s párem jejích pazourkově tvrdých zelených očí. Pak se mu zamlžil zrak a než se úplně propadl do noci, uslyšel ještě tichý hlas. "Na mého chlapa se nikdo vytahovat nebude. Pozdravuj v pekle, hošánku!"

Tyson trhnutím uvolnila svůj meč a lhostejně se dívala, jak Angnailova mrtvola padá k zemi. Pak se sehnula se a otřela

si ostří o jeho šaty, a když se zase narovнала, uviděla Ronana, jak míří k ní, na tváři přihlouplý úsměv. Srdce jí bláznivě poskočilo v hrudi.

"Ahoj, svalovče," pozdravila ho. "Stýskalo se ti po mně?" Zvedla jednu ruku a odhrnula si z obličeje několik uvolněných pramínků vlasů, pak ho hřbety prstů něžně pohladila po tváři. Ronan ji jednou rukou objal, přitáhl ji k sobě a přitiskl si ji na prsa. Zkrvavený meč, který držel v druhé ruce, si spokojeně předl a lehce pulzoval světlem.

Tarl chvíli oba pozoroval s mýdlovým úsměvem ve tváři, pak si ale uvědomil, že se mu něco otírá zezadu o nohu, a když se podíval, zjistil, že je to oslík. "Ahoj, Koťátko!" řekl a poškrábal ho za ušima. "Jsem vážně rád, že tě zase vidím! Už jsem si myslel, že je po nás!"

Osel blaženě přivřel oči a chvíli se nechal drbat. Pak delikátně nakrčil čenich a podíval se na Tarla. "Poslyš," řekl, "kdy už konečně pochopíš, že to, že jsi na výpravě, ještě neznamená, že by ses neměl tu a tam vykoupat? Nebo je to nějaká nová voda po holení? Old Smrad, kosmetika opravdových mužů? Nebo že by Eau de Iferous?"

Tarl na něho vytřeštil oči. "Moc mě těší, že umíš mluvit," řekl suše. "Připomeň mi, abych Antraxovi příležitostně poděkoval, ano?"

Oslík se usmál a šťastně si otřel krví zbrocený čenich o Tarlovy nohy. Stejně jako Tarl a Ronan, i on už si naučil vážit ceny přátelství.

O tři hodiny později seděli Ronan, Tyson a Tarl kolem ohně a podávali si dokola měch s vínem, zatímco Koťátko ležel opodál. Strážce už se s nimi rozloučil a odnášel si s sebou zlatý žeton s písmeny DCGP na jedné straně a stylizovanými pouty na druhé. Byla to speciální Doložka celoroční garantované péče opravňující k bezplatnému vstupu do Dračího spáru a neomezené konzumaci a věnovala mu ji vděčná Tyson. Sotva se svým přátelům vzdálil z dohledu, rozběhl se po cestě na Welbug, co mu nohy stačily, s písní v srdci a hřejivým, nicméně velice urgentním tlakem v podbřišku.

Tarl se díval na hvězdy a vychutnával si chuť vína. Nebyly v něm sice žádné hrudky, ale co - člověk nemůže mít všechno.

"Vrtá mi hlavou," řekl po chvíli, "jak mohli vědět, že tady budeme?"

"To Antrax," odpověděla Tyson. "Říkal, že vám hrozí nebezpečí. Snažili jsme se vás dohnout v Carn Betwu, ale o půl hodiny jsme vás minuli, takže jsme se přeplavili po řece sem a čekali jsme na vás."

"Já bych tomu čaroději nevěřil ani slovo," zavrčel Tarl.

"Ale jdi, byl ryzí jako zlato," ozval se oslík. "Tyson totiž má něco, o co měl zájem."

Zavládlo krátké ticho. Ronan byl jako opařený. Tyson se na něho podívala a ušklíbala se. "On myslí Doložku celoroční garantované péče! Když jsem mu vyprávěla o Takumě, naši odborníci na bahenní koupele, mohl se samou ochotou přetrhnout!"

"Ten starý zvrhlík!" zavrčel Tarl.

"Zaslouží si to," řekla Tyson. "Poslal nám Nekrose. Teď je to na tobě a na Ronanovi."

"Na mně?"

"Jo. Máš moc. Antrax to říkal."

"Ne, nic takového nemám! No, možná. Dobře, možná, že mám. Ale nedovedu s ní zacházet."

"V té knize se dočteš, co máš dělat."

"V jaké knize?"

"V knize kouzel, kterou jsi ukradl na hradě lesních elfů. Antrax říkal, že bez toho nemáte šanci."

Tarl se zatvářil zahanbeně. Kam ten svět spěje, když už si člověk nemůže ani vypůjčit knihu, aby to nějaký klatý čaroděj hned nevyzvonil všem vašim přátelům?

"Jo, ty myslíš tu," zamumlal. "Není k ničemu. V Carn Betwu jsem se pokusil proklít strážného. Nic se nestalo."

"Tomu nevěř!" opáčil Koťátko. "Jestli to byl strážný u Vodní brány, fungovalo to naprosto spolehlivě. Nadělal si do kalhot. Smrděl ještě hůř než ty."

"Ty si děláš legraci!" vydechl Tarl překvapeně. "Chceš říct, že jsem to skutečně dokázal?"

"Přesně tak," přikývla Tyson. "A zítra se ukáže, jak moc jsi vlastně mocný."

Tarl se pátravě zadíval do jejího rozesmátého obličeje, pak popadl měch s vínem a důkladně si přihnul. Měl neodbytný pocit, že to, co přijde zítra, se mu vůbec nebude líbit.

Vesnice klidně odpočívala v zastrčeném koutku maličké země, jako to ostatně dělala vždycky. Od chvíle, kdy z ní Ronan odešel, se mnohé změnilo. Obecní radnice konečně vzdala svůj statečný boj s gravitací a zůstala z ní jen hromada hnijícího dřeva. Studna nevypadala ani zdaleka bezpečně. Mnohé chatrče se rozpadly, jiné však ještě stály a jedna nebo dvě nové dokonce přibýly. Lidé, kterým se podařilo uprchnout před Fallonským kmenem, se ze všech sil snažili vrátit k normálnímu životu. Vesnice přežila, ale jen tak tak.

Ronan a jeho společníci pochodovali skoro tři hodiny, než se k ní dostali na dohled, a po většinu té doby Ronan a Tyson mlčeli. Pokusili se dohodnout na společném postupu, ale prakticky okamžitě mezi nimi došlo k závažné neshodě. Tyson chtěla bojovat po boku svého vyvoleného, ale Ronan se obával Antraxovy věštby. Čaroděj mu předpověděl, že nad Nekrosou zvítězí, avšak o Tyson se nezmínil. Stát se mohlo cokoli. Například by mohla přijít k zabítí. A proto tvrdohlavě trval na tom, že se k jeho nepříteli nesmí ani přiblížit.

Tyson se ploužila vedle něj a ve tváři měla výraz, kterým by zmrazila žhavou lávu. Ronan vedle ní vypadal jako prvňáček, jehož poslali za trest do postele, protože svou večeri hodil kočce. Tarl, který kráčel za nimi, osciloval mezi studem a strachem z nadcházejících událostí. Jen oslík vypadal naprosto spokojeně - ani na okamžik totiž nepochyboval o tom, že ať to skončí jakkoliv, pro něho to bude znamenat hojný přísun čerstvé potravy.

Ale jakmile Ronan vystoupil na nízký vršek a uviděl před sebou chatrče rodné vesnice, veškeré spory byly zapomenuty. Cítil, jak se mu do očí tlačí slzy, a hrdlo se mu sevřelo pohnutím. Náhle se bál jít dál. Ne kvůli Nekrosovi, ale kvůli vzpomínkám, které se rázem vynořily. Vzpomínkám na dlouhé letní dny, kdy si hrál s ostatními vesnickými

dětni mezi chatrčemi. Na mrazivé zimní noci, kdy se choulil u ohně, zatímco mu jeho matka četla. Jak pomáhal svému otci v kovárně, učil se vyrábět zbraně. A ze všeho nejbolestivěji na tu noc, kdy Fallonský kmen navždy změnil jeho život.

Když Tyson uviděla výraz v jeho obličejí, změkla. Teď zase ona vypadala jako šestiletá školačka, která stojí uprostřed rušné ulice a právě zjistila, že se jí někam zatoulali rodiče. Povzbudivě mu stiskla ruku, zatímco Tarl, který stál vedle, Ronanovi mlčky nabídl měch s vínem. Ronan zavrtěl hlavou. Pak si ale vzpomněl na zjevení svého otce v tajemném modrých plamenech táborového ohně. Po všech těch letech měl teď na dosah pomstu, sladkou jako med. Náhle nedokázal dál čekat. Odhodlaně vykročil vpřed a ostatní ho následovali.

Když konečně vešli do vesnice, zdálo se, že je opuštěná. Pomalu kráčeli hlavní ulicí kolem polorozpadlých chatrčí, které zoufale volaly po opravě. Ticho nenarušoval žádný zvuk, dokonce i paky byly zticha. A pak se z jedné z chatrčí vynořil stařec a nervózně zamířil k nim. Tarl si pomyslel, že ještě neviděl nikoho tak hubeného. Jeho nohy vypadaly, jako by jejich třením mohl rozdělovat oheň, a ruce měl ještě kostnatější. Tarl už viděl zdravěji vyhlížející kostry. Zrovna chtěl něco poznamenat, když si uvědomil, že Ronan na ten zjev hledí s očima vypoulenými, jako by zahlédl strašidlo.

Stařec se dopotácel až k nim a zastavil se. "Zdravím vás, vznešení cizinci," řekl překvapivě silným hlasem. "Vítejte v naší vesnici. Jmenuji se Palin. Jestli pro vás něco můžeme udělat, cokoliv..." Pak si všiml Ronanova upřeného pohledu a zakotkl se. "Ehm... skoro cokoliv," zamumlal.

"Starý Palin!" zvolal Ronan. "Když jsem tě viděl naposledy, byl jsi přibodnutý šípem k zemi! Nevěřil jsem, že to přežiješ!"

"Přibodnutý k zemi? Poslyš, nepatříš k těm parchantům, co nás tenkrát vydrancovali, že ne?"

Ronan zavrtěl hlavou a usmál se. "Já jsem Ronan," řekl. "Vrátil jsem se."

Stařec se na něho nevěřicně podíval a pak se mu na tváři objevil úsměv. "Mladý Ronan," řekl. "U všech bohů, vážně jsi to ty!" Popadl Ronanovu ruku a začal mu jí dříve pumpovat. Byl tak křehký, až měl Ronan pocit, že si potřásá rukou se skládačskou origami. "Jen se na něj podívejte," pokračoval Palin. "Tvůj otec vždycky říkával, že z tebe jednou bude válečník, ale já jsem mu nevěřil." Obrátil se k ostatním. "Byl to takový hubený kluk, samá ruka, samá noha. A jak byl slabý! Pokaždé, když se pokusil zvednout meč, spustila se mu tou námahou z nosu krev! Vzpomínám si, že jednou..."

Zatímco stařec vyprávěl, Ronan se svíjel jako na červ na háčku. Čím to je, pomyslel si (jako už mnozí před ním), že když si domů poprvé přivedete děvče, lidé okamžitě začnou vyprávět zahanbující historky z vašeho dětství? Jestli jim začne povídat o tom, jak pod ním jednou praskl nočník a kde všude pak měl stehy, budu muset odejít.

Naštěstí se však stařec náhle odmlčel a plácl se dlaní do čela. "No jen se na mě podívejte!" zvolal. "Já tady žvaním o minulosti, a vy jste zatím museli urazit takovou dálku, jen abyste nás navštívili! Pojdte, posadíme se v mé chatrči, odpočínáte si a budete mi vyprávět, co je ve světě nového!"

Zamířil k největší a nejzchátralejší chýši a Tyson se ušklíbla na Ronana: "Takže jsi vždycky nebyl takový pořež, co?" řekla.

"S tebou to určitě bylo stejné, když jsi byla malá," odsekl Ronan rozpačitě. "O co, že jsi byla pihovatá žába a nosila jsi culíky!"

"Raději na to nesázej," odpověděla. "Nezapomínej, že jsem byla synem, kterého můj otec nikdy neměl. Už v kolébce mi dával řemdi místo chrástítka." Usmála se, znovu mu stiskla ruku a společně s ním vešla do chatrče.

Uvnitř to vypadalo prostorně, hlavně proto, že tam nebylo nic než pár polic a v jednom koutě špinavá roztrhaná houně. Oslík zavěšil, znechuceně ohnul nos a pozpátku vycouval ven. Starý Palin se vrhl k polici, sebral tam několik prasklých hrnků a naplnil je blátivě šedou tekutinou, o které tvrdil, že je to čistá voda. Pak našel misku a nechal ji kolovat. Bylo v ní několik stébel trávy, asi šest palců dlouhých.

"Dá si někdo sýrové tyčinky?" zeptal se.

Tyson vytřeštila oči. Vždyť to byla tráva, obyčejná luční tráva!

"Já vím, na sýrové tyčinky jsou trochu lehké," omlouval se Starý Palin. "Musíte zapojit fantazii. Nebo byste si raději dali křupky?"

Přinesl jinou misku, tentokrát s nalámanými větvičkami. Na některých ještě byly listy. Tyson si jednu vzala a zděšeně si ji prohlédla.

"Vy tohle vážně jíte?" zeptala se nevěřicně.

"Já ne," přiznal se Starý Palin. "Už je nepokoušu." Zašklebil se a ostatní uviděli, že má jen jediný zub, který mu pateticky vyčnívá z dásní jako mechem obrostlý náhrobní kámen. "Spíš z nich jen tak cucám šťávu. Tedy když mám nějaký důvod k oslavě. Ale vy jste mi hosté. Víte, doneslo se k nám, že se na nás zase něco žene. Nejspíš další z těch loupeživých kmenů. Proto tady nikdo není. Všichni odešli do hor. Mě tady nechali, abych nájezdníky přivítal. Abych si s jejich vůdcem potřásl rukou a tak."

"Ale proč?"

"Přece vidíš, že mám lepru. Doufali, že bych je třeba mohl nakazit."

Ronan se na starce podíval, pak se zvedl a vyšel ze dveří. Tam chvíli mlčky stál a díval se ven, nakonec se otočil.

"Dočkáš se návštěvy," řekl. "Míří sem Fallonský kmen. Brzy už tady budou. Ale neboj se. My ti pomůžeme."

"Fallonský kmen, říkáš? A kolik jich je?"

"Asi sedmdesát."

Starý Palin se podíval na Tyson, pak na Tarla, který seděl na houni a spěšně si lil do hrdla zbytek obsahu měchu. V tom okamžiku dovnitř nakoukl Koťátko. Palin se na něho podíval a viditelně zbledl.

"A to sis na to přivedl ženskou, ožralu a malého hnědého oslíka?" Stařec se na okamžik zamyslel. "Dobře. Jestli ode mě něco budete chtít, najdete mě v horách. Hodně štěstí."

S tím vyběhl ze dveří, jako by měl v patách všechny pekelné demony. Ronan se díval, jak rychlostí na tak křehkou osobu až neuvěřitelnou pelášil po cestě, když tu náhle ucítil, jak se k němu Tyson přitiskla a vzala ho za ruku.

"Dobře, svalovče," řekla a v jejím hlase zaznělo vzrušené očekávání. "Teď je to jen ty a já a ti dva pekelní spratci proti celému kmeni barbarů. Raději bychom se měli připravit."

Ronana se zmocnil pocit, jako by měl plné břicho motýlů. Zhluboka se nadechl. Na tento okamžik se připravoval pět let, ale najednou jeho šance nevypadaly tak skvěle, jak se mu vždycky zdálo. Ne. Vůbec nebyly dobré.

Vypadaly klatě mizerně.

Nekros začínal být nervózní. Postavil se ve tmenech a zahleděl se přes širou pláň k jihu. Nic. Kde, k čertu, ten Angnail vězí? Podle všeho stále čekal u carnbetwského přivozu, aby lapil černého válečníka do pasti. Ale podle Antraxe tam ten chlap měl dorazit už včera. Tak co ho mohlo zdržet? Aha! Určitě potkal Kaldise a Bonaponere! Skvělé! Ano, to bude ono. Škoda jen, že to nevěděl určitě.

V posledních několika letech měl Nekros k dispozici zpravodajskou síť na úrovni, jakou Středosvět ještě neviděl, se špehy v každém větším městě propojenými Antraxovými křišťálovými koulemi. A teď tady trčí v pustinách Frundoru bez sebemenší představy, co se děje kolem. Jeho vlastní křišťálová koule od posledního spojení s Antraxem tvrdohlavě odmítala fungovat jak měla. Pokaždé, když se ji pokusil použít, objevil se na ní nápis: 'Omluvte, prosím, poruchu,' vyvedený v gotickém písmu. Zamračil se na těžký sametový pytel, který mu visel u sedla a v němž byla uložená. Vůbec se mu nelíbilo být takhle odříznutý od světa.

Slovo 'odříznout' mělo zlověstný zvuk i mezi jeho muži, i když z jiného důvodu. Jejich vůdce měl v posledních týdnech, kdy se mu začaly hatit plány, maličko pocuchané nervy a mnohým z nich už byly odříznuty nejrůznější části anatomie - většinou hlava, ale ne vždy - jen proto, že byli po ruce, když dostal další záchvat vzteku. Přidali se k Nekrosovi zejména proto, že jim jeho magická moc zaručovala dlouhý život, ale teď, když pouhá skutečnost, že jste byli v nevhodnou dobu na nevhodném místě, mohla váš život naopak zkrátit (spolu s vaším tělem), začalo se mezi nimi pomalu mluvit o vzpouře.

Nekros se zamračil a nervózně poposedl v sedle. Cítil, že se zase něco pokazilo. Zdálo se, že Antraxovi začaly docházet předpovědi, a jeho poslední instrukce byly značně matoucí. Měl se vypravit do jakési bezvýznamné zapadlé vesničky; v pořádku, na tom nebylo nic zvláštního. Jeho příznivci k tomu určitě měli nějaký důvod. Ale proč po něm chtěl, aby s sebou vzal pouze dvanáct mužů? Nejspíš měli důvod i k tomu, ale stejně se mu to nelíbilo, vůbec se mu to nelíbilo.

Náhle potřásl hlavou, rozčilený sám na sebe. Uvažuje jako nějaká pověřivá stařena. Takovou vesnici ještě nepostavili, aby v ní hrozilo dvanácti jeho nejlepším mužům nebezpečí! Jenomže v poslední době se toho už tolik pokazilo... Otočil se a vykřikl několik rozkazů. Šest lučištníků a šest nejlepších šermířů pojede s ním, zbytek kmene počká a bude je následovat s desetimínutovým odstupem. Nekros, který se najednou cítil naprosto nemachisticky, pobídl svého oře a v čele dvanácti vybraných mužů vyrazil.

V Palinově chatrči pozoroval Ronan Tarla, který seděl na podlaze, těžce oddechoval a po tváři mu stékal pot. Před ním hořel malý oheň a v jedné ruce držel otevřenou zaklínací knihu, zatímco v druhé svíral Tysonin zkrvavený meč. Na ohni byla malá měděná miska s kadeří Angnailových umaštěných vlasů, které pro něj Tyson před chvílí uřízl. Vzduch zhoustl pachem škvarených vlasů a Tarl se pomalu předklonil. Pak začal něco mumlat. Ostatní členové Fallonského kmene čekali, až vyrazí za svým vůdcem. Někteří bezcílně popojížděli na svých ořích, jiní sesedli, vytvořili skupinky a vzrušeně diskutovali. Povídalo se, že Angnail využil příležitosti a dezertoval a teď jel i se svými muži na jih, kde je čekala snazší a bohatší kořist.

Náhle se jejich koně začali nervózně vzpínat. Ve vzduchu nad jejich hlavami se objevila postava. Na pohled vypadala jako normální muž v černém. Měl na sobě plášť s kapuci a hlavu měl skloněnou, takže mu nebylo vidět do obličeje, přesto se kolem něj šířila zřetelná aura zla. Navzdory skutečnosti, že jich bylo šedesát silných chlapů, se někteří z kmene zachvěli. Pak postava odhodila kápi a všichni spatřili, že je to Angnail. Jeho obličej byl naprosto zřetelný, a přesto se zdálo, že je skrze něj vidět - jako by neměl hmotné tělo. Oči měl rudé jako žhavé uhlíky, a když pozvedl jednu ruku, aby ukázal zpátky směrem, odkud přijeli, byl to jen bezmasý pařát kostlivce. Otevřel rozšklebená ústa a řekl:

"Koukněte, chlapi, být na vašem místě, vykašlal bych se na to. Tam, co se chystáte, jde o kejhák. Co kdybyste se raději vrátili domů..." Náhle zaječel, přepadl dozadu a zmizel v tiché explozi.

Členové Fallonského kmene zalapali po dechu a zmateně se podívali jeden na druhého. Co to, k čertu, mělo znamenat? Tarl se těžce potil. Vlasy na misce se zkroutily a zuhelnatěly a nitro chatrče zaplnil puch a výpary. Vztekle zavrčel několik slov, načež se před ním zhmotnil Angnailův přízrak.

Tarl se na něho zamračil. "Co to jako mělo být?" zeptal se.

Přízrak se zatvářil zkroušeně. "No, poslyš," zakoktal, "takhle mě donutit vyděsit vlastní lidi k smrti! To je vážné špinavý trik, to ti povím! Nejsem mrtvý ještě ani pět minut, a už musíš vyvolat zrovna mého ducha. Udělej tamto, zaříd' tohle!

Ještě jsem ani neměl příležitost zjistit, jaké je to být mrtvý!"

"Vyděsit je?" zeptal se Tarl nevěřicně. "Vyděsit je? Ty bys nevyděl ani čerstvě narozené kotě! Některé z holek, co jsem měl v posteli, vypadaly děsivěji než ty!"

"Poslyš, dělám to poprvé a-"

"Ty mě poslouvej, kamaráde," skočil mu do řeči Tarl a významně pozvedl meč. "Mám zbraň, která tě připravila o život, mám tvoje vlasy a mám moc. Což znamená, že pokud jde o tebe, budeš dělat, co já řeknu. Takže jestli nechceš strávit příštích pár eonů strašením v nějaké ubohé zbožené vesnici uprostřed Nevacomských plání, raději se trochu snaž. Comprenhez?"

Zdálo se, že přízrak ještě víc zbledl, i když to už patrně nebylo možné, a zatvářil se, jako by se mu udělalo špatně od žaludku. "Dobře, dobře! Nemusíš se hned vztekat!" zamumlal a rychle zmizel.

Jezdci z Fallonského kmene se právě dohadovali, co mohlo Angnailovo zjevení znamenat, když tu se nad nimi objevilo

znovu. Tentokrát ale bylo dobrých padesát stop vysoké, a když promluvílo, jeho hlas zněl, jako by vycházel ze samotných propastí pekla.

"Vraťte se!" zakvílel. "Všichni, kdo vstoupí do vesnice, zahynou! Vraťte se, odkud jste přišli!"

Jeho obličej se náhle začal roztékat, jako by to byl kus sádla na rozpálené plotně, až z něj zbyla pouze lebka. Oční důlky jí hořely plamenem a bezmasá ústa se pomalu otvírala; pak se z nich vyvalil bílý dým, který zmrazil vše, čeho se dotkl. Vzápětí se ozvalo zaječení, jaké mohla vydat pouze duše smrtelníka v pekelných mukách.

"Vraťte se zpátky!"

Náhle všude kolem poletovaly odporné přízraky a fantomy, svíjely se, vířily v pekelném tanci, dělily se a natahovaly po vyděšených mužích svoje kostnaté pařáty. Koně divoce ržáli a plašili se, zatímco ohavný puch spáleného masa nutil jejich jezdce ke zvracení a v uších jim zněl démonický chechot mísící se s úpěním trýzněných duší.

Muži z Fallonského kmene se jako na povel obrátili k východu, rozjeli se tryskem a nezpomalili, dokud nedorazili k řece Menei. Tou dobou už se jim všem honily hlavou stejné myšlenky. Čert vem to vojenské řemeslo! A čert vem Nekrose! Já jedu domů!

* * *

Angnailův přízrak se znovu zhmotnil uprostřed chatrče a tentokrát se tvářil velice spokojeně.

"Nádhera!" jásal. "Měli jste je vidět! Ti se nezastaví, dokud-"

"Jo, teď můžeš vypadnout," zabručel Tarl a hodil zbytek sežehlých vlasů do plamenů.

"Taky by tě nebylo, kdybys poděkoval," postěžoval si přízrak, zatímco se rozplýval v záři ohně.

Tarl si povzdychl a pokusil se vstát. Nohy měl jako z gumy. Ronan přiskočil, aby mu pomohl, když do chatrče strčila hlavu Tyson.

"Jsou tady!" řekla. "Třináct jezdců. Legrace začíná, chlapi!"

Zase zmizela a Tarl unaveně popleskal Ronana po rameni. "Takže domluveno, Nekros je jenom tvůj," řekl. "Ostatní přenech nám. Jo, a nezapomeň na ten nápoj." Pak vyšel za Tyson a nechal Ronana nervózně stát uprostřed chatrče. Sesedli a uvázali koně k troskám plotu; pak nechali dva muže, aby je hlídali, zatímco Nekros s ostatními deseti vyrazil po blátivé cestě, která byla hlavní ulicí vesnice. Byla opuštěná a kolem vládlo naprosté ticho. Nekrosovi to místo připadalo podivně známé a zrovna začal uvažovat, co tady k čertu vlastně dělá, když ticho náhle přerušilo disharmonické hýkání.

Zpoza napůl rozpadlé chatrče se na ně díval špinavý hnědý oslík. Jeden z lučištníků po něm vystřelil, ale osel se sehnul, a když mu šíp proletěl nad hlavou, zatvářil se vyčítavě a zdvojnásobil svoje úsilí.

"Karle, Velhame, postarejte se o ten... rámus," zavrčel Nekros. Dva z jeho mužů tasili meče a zamířili k oslovi, který se spěšně stáhl za roh. Muži se usmáli v příjemné předtuše věcí příštích a vydali se za ním, zatímco Nekros s ostatními pokračoval do středu vesnice.

Osel se stáhl k další chatrči. Karl kývl vpravo. "Ty to vezmi tamtudy," řekl Velhamovi. "Já půjdu tudy. Sevřeme ho do kleští."

Velham přikývl a přeběhl k opačnému rohu chatrče. Když kolem něj procházel dozadu, zaslechl žalostné zakňučení náhle přerušené zvukem praskajících kostí. "Klat!" pomyslel si. "Pozdě!" Škoda. Chtěl se taky pobavit, ale ten hamoun Karl na něj nepočkal. Na druhé straně, možná to zvíře ještě není úplně mrtvé. Rychle oběhl roh chatrče - a strnul.

Na zemi tam ležel Karl, z ruky, ve které svíral meč, mu zbyl jen zkrvavený pahýl a hrdlo měl čistě prokousnuté. Nad ním stál malý hnědý oslík, tlamu od krve, a něco nepříjemně růžového a masitého přezvykoval. Podíval se na Velhama, oči mu zaplály a pak mu skočil po krku.

Velham otevřel ústa a zaječel.

Brogan pohladil svého koně a nikoliv poprvé si přál, aby jel raději s Angnailem. Teď už bylo ztraceně jasné, že se na ně vykašlal a odjel se svými muži na jih. Angnail měl vždycky dobré nápady. Drancovat tyhle chudé vesnice, to pro něj nebylo. Šel po kořisti, po zlatě a stříbre. Tak se to má dělat, pomyslel si Brogan. Nevýžíval se v zabíjení jako většina ostatních a byl docela rád, že ho nechali hlídat koně.

Najednou se ozval ječivý výkřik, který stejně náhle skončil příšerným bublavým zachrčením. Brogan se podíval k vesnici. Zdá se, že chlapi se dobře baví. Otočil se, aby něco prohodil k Hagaldovi, druhému hlídači, ale ke svému překvapení zjistil, že visí přes plot, jako by spal. Klat! V hrdle mu vězel šíp! Brogan otevřel ústa, aby křikem varoval ostatní, a druhý Tysonin šíp mu prolétl mezi zuby a hrtanem a zabil ho na místě.

Tyson se vynořila ze stínu chatrče a usmála se. Čtyři mají z krku, osm zbývá. A pak bude řada na Ronanovi.

Nekros poslal tři muže, aby prohledali východní konec vesnice, a tři na západní. Se zbylými dvěma právě stál na opuštěné návsi, když se ozval první výkřik. To samo o sobě by ho nijak neznepokojilo, protože podobné výkřiky agónie se ozývaly všude, kde se Fallonský kmen objevil, ale byl si jist, že vzápětí zaslechl tiché drnknutí tětiny, a znělo to mnohem lehčeji než luky, které měli jeho muži. Bude lépe se pojistit. Začal pátrat v paměti po slovech vyhledávacího zaklínadla, ale když ho začal odříkat, uvědomil si, že nablízku je jiná magická síla. Jistě, byla to velice amatérská a nejistá síla, ale i tak dokázala odolávat jeho čarům. Mimovolně se prsty dotkl svého nákrčníku.

Co se to tu k čertu dělo?

Tarl seděl s nohama zkříženýma na zemi před prostorným, avšak prázdným prasečím chlívkem na východním okraji vesnice. Před sebou měl měděnou misku, která teď obsahovala fialový prášek. V levé ruce nad ní držel džbán s prasečí krví. V pravé měl knihu. Rty se mu neslyšně pohybovaly, jak si procvičoval slova, která bude muset odříkat, a hrud' se mu vzdouvala pod údery srdce, jež v ní bušilo tak silně, že mu hrozilo prorazit žebra.

Na konci ulice se objevili tři muži. Jakmile ho spatřili, jeden z nich pozvedl luk, ale druhý ho s nepříjemným úsměvem na tváři zadržel a vytáhl meč. Tarl jim zjevně připadal dostatečně neškodný na to, aby si s ním užili trochu legrace.

Když kráčeli k němu, Tarl myslel, že umře strachem. Co když se něco pokazí? Jeho touha vyskočit a dát se na útěk byla

skoro nezvládnutelná, ale nějak se mu podařilo ji překonat. Pak třesoucí se rukou nalil prasečí krev na prasek a zamumlal slova moci.

Rogarthovi ta vesnice silně lezla krkem. Spolu se svými dvěma společníky důkladně prozkoumal celou její západní polovinu, ale nenašli jediného obyvatele a Rogarth měl velice nízký práh trpělivosti. Cvičně švihl svým speciálně upraveným pilovitým mečem a zasvěštění, jež při tom jeho ostří vydalo, mu trochu zvedlo náladu. Jestli brzy nenajde někoho, na kom by ho vyzkoušel, bude se snad muset porvat s některým ze svých společníků...

A potom ze dveří přímo před ním vyšla mladá žena. Rogarth nemohl uvěřit svým očím. O něčem takovém se mu ani nesnilo! Byla štíhlá, půvabná a v ruce držela meč. Jo! Jistě, mohlo ji být tak dvacet, což znamenalo, že jeho oblíbený věk už o několik let překročila, ale stejně mu poskytne zábavu, v jakou vůbec nedoufal. Rogarth si olízl rty a pokynul druhým dvěma, aby zůstali na místě. Ta patří jemu! Sotva však udělal jediný krok, něco těžkého mu zezadu vrazilo do nohou a v lýtkách ucítil bolest tak příšernou, že se mu zatmělo před očima...

Tyson obešla svíjejícího se Rogartha nechávajíc ho plně v Koťátkově něžné péči a zaútočila na ostatní dva. Oba strnuli překvapením z oslikova útoku, takže prvního z nich zabila jedinou ranou. Druhý muž její výpad vykryl a představil se jako zručný šermíř, ale stejně to byla otázka pouhých několika okamžiků, než mu úhledně proťala hrdlo. Ke svému překvapení zjistila, že Koťátko muže s překouslými podkolenními šlachami nedorazil, ale stál nad ním a sledoval jeho muka se zjevným potěšením. Zašklebila se a zasadila mu ránu z milosti.

"Už jsi skoro stejný jako oni," napomenula osla.

Vážně se na ni podíval. "Kdybys znala jeho myšlenky, mluvila bys jinak," řekl. "Velice nepříjemné. Tohle mu patřilo."

Tyson mu pohled oplátila a najednou se jí zdálo, že se Koťátko tváří zahanbeně. Rozpačitě přešlápl a otočil se.

"No," zabručel, "raději se půjdu ujistit, že ten trouba nepromění sám sebe v hlávku zeli." S tím odklusal na druhý konec vesnice, aby vyhledal Tarla.

Ronan stál uprostřed velké prázdné chatrče a svíral jílec meče. Byl trochu nervózní. Od včerejší potyčky u přivozu jej vytáhl z pochvy několikrát a pokaždé se choval dost divně. Vítězoslavné prozpěvování a skandování se mísilo s pohřebními pochody, tajemným skřehotáním a spoustou naprosto nesrozumitelného mumlání. Občas náhle ztlchl a jednou to vypadalo, že zoufale pláče. Ronan začínal mít pocit, že je tak trochu vyšinutý, a že jestli něco člověku dokáže spolehlivě podkopat sebevědomí, tak je to vydat se do boje se Zpívajícím mečem, který má o kolečko víc. Zhluboka se nadechl, vytáhl ho z pochvy a ke své úlevě zjistil, že oslnivě září a vydává monotónní vzteklé bzučení. Záře postupně silila a bzučení nabývalo na hlasitosti a výhrůžnosti. Nekros už musel být blízko!

Ronan vytáhl z kapsy Antraxův lektvar a vytrhl očko. Odskočilo s tichým 'pop' a pěna, která vzkypěla z otvoru, mu potřísnila ruce. Rychle pozvedl plechovku ke rtům a vypil její obsah do dna. Chutnalo to odporně a bublinky cítil až v nose.

Pak přistoupil ke dveřím a vyhlédl ven. Tam, přímo před ním, se ulicí plížil jeho úhlavní nepřítel, doprovázený dvěma svými muži!

Se srdcem bušícím jako o závod a bublinkami v žaludku Ronan čekal na svou chvíli.

Koťátko oběhl roh chatrče a vydechl úlevou. Stál tam Tarl a podle toho, jak energicky se zbavoval obsahu žaludku, byl docela určitě živý. Koťátko k němu přistoupil, opatrně se vyhnul nechutné louži na zemi a dloubl ho čenicem do boku.

Tarl se po chvíli narovnal a utřel si ústa hřbetem ruky. Pak Koťátko pohládl poněkud roztřesenou rukou po hlavě.

"Takže se to povedlo," řekl oslík hlasem nikoliv prostým obdivu.

"Jo," odpověděl Tarl hrdě. "Povedlo. Vážně jsem to dokázal. Transformaci. To mě podrží!"

Oba pohlédli k prasečímu chlívku, kde se tři velká růžovoučká prasata v černé válečnické zbroji vesele dohadovala, komu připadne ta skvělá blátivá louže.

Nekros právě usoudil, že vesnice je nejspíš přece jen úplně opuštěná, když uslyšel zařinčení mečů následované bublavým zachroptěním. Doběhl za roh právě včas, aby viděl, jak se jeden z jeho mužů kácí s dýkou zabodnutou v hrudi, zatímco druhý klečí na zemi, oběma rukama se drží za břicho a mezi prsty mu prosakuje krev. A za dvěma blízké chatrče zahlédl mizející černá záda válečníka!

Takže pořád ještě žil! Klat! Angnail to zjevně zpackal a stejně tak Kaldis a Bonaponere. Antrax měl pravdu - ten chlap je problém. Ale teď ho má v pasti uvnitř chatrče.

Nekros se nadechl a zavolal na své muže. Jeho drsný hlas se rozléhal ulicemi a odrážel se ozvěnou od stěn chatrčí, ale odpovědělo mu pouze ticho. Nikde se nic nepohnulo, ani živá duše. Čekal, ale zdálo se, jako by celý jeho kmen najednou zmizel z povrchu země.

Nekros se tím ale nijak zvlášť netrápil. Dva z jeho nejlepších mužů byli právě vlákáni do pastí a zabiti, deset jiných záhadně zmizelo a zbytek kmene se opozdil, takže bude muset sám čelit válečníkovi, před nímž ho nejlepší čaroděj v zemi varoval jako před člověkem, který by ho mohl zabít. Přesto si věřil. Věděl, jak dobrý je s mečem. Ještě se nenarodil muž, který by ho dokázal porazit v souboji, a přestože jeho magické schopnosti měly svoje mezery, kromě prvotřídního čaroděje si pořád ještě dokázal udržet od těla každého.

Rychle kolem sebe vytvořil silové pole. Nebylo nejstabilnější, ale i tak dokázalo odrazit každou nemagickou zbraň. Na východním konci vesnice vycítil přítomnost cizí magie. Měla podivný nazelenalý nádech, ze kterého se mu mimovolně zvedal žaludek, ale v tuto chvíli ho nijak neohrožovala. Skvělé! Takže to bude jen on proti tomu mladému kariéristovi v chatrči!

Nekros tasil meč a sebevědomě vykročil ke dveřím.

Tarl, Tyson a Koťátko nervózně přešlapovali vedle pozůstatků studny a naslouchali řinčení mečů, které se rozléhalo vesnicí. Když zbraně zazvonily poprvé, cítili se ještě velice sebevědomě, ale boj stále nekončil, jeho projevy se zdály být čím dál zuřivější a oni si postupně začali dělat o Ronana starosti. Všichni tři zoufale toužili běžet mu na pomoc, ale všichni tři slíbili, že se budou držet od Nekrose dál. Koneckonců, Antrax přece předpověděl, že Ronan toho chlápka

zabije, tak proč by se mu pletli pod nohy?

Nyní s obavami naslouchali supění a funění obou válečníků. To Ronanovo znělo zoufale a skoro vyčerpaně. Tysonina trpělivost byla u konce.

"Musím se jít podívat, co se děje!" zamumlala a tasila meč, ale Tarl ji chytil za ruku.

"To nebude k ničemu," řekl jí tiše. "Nekros má kolem sebe silové pole. Tvoje zbraň mu nemůže ublížit."

"Musíme něco udělat!"

"Jasně, jenže na to budeme potřebovat magii." Tarl se odmlčel. "Klat!" pokračoval nešťastně. "Takže je to na mně, že?"

Když Nekros prošel dveřmi chatrče, černý bojovník tam už na něj čekal a vypadal hrdě a vznešeně. Na první pohled bylo jasné, že se připravuje pronést nějakou banální řeč o vítězství dobra nad zlem, ale Nekros mu k tomu nedal příležitost. Skoro bez rozmyšlení na něj zaútočil mentálním žihadlem. Bylo to jeho oblíbené zaklínadlo a jedno z těch, která mu šla nejlépe. Ještě nikdy neselhalo, ale tentokrát se odrazilo bez jakéhokoliv účinku. Ten cucák měl ochranu! Opatrně ji prozkoumal a ulevilo se mu, když zjistil, že se jedná o štítové zaklínadlo, velice účinné, ale pouze proti kouzlům. Proti zbraním mladý bojovník žádnou magickou ochranu neměl. Nekros si pobaveně odfrkl. Ten hlupák zjevně doufá, že nad ním zvítězí v přímém boji! Nu, vypadá to, že v nejbližší době zažije malý šok. Bez jakéhokoliv varování zaútočil.

Ronan předpokládal, že ho Nekros bude chvíli jen tak popichovat, jak to udělal jeho otcí. V žádném případě nečekal, že rovnou tasí meč a poženě se na něj jako netopýr z pekla. A ne jako nějaký obyčejný netopýr, ale šílený, sebevražedný netopýr s psychopatickými sklony bažící po krvi. Sotva stačil vytáhnout meč a zabránit mu, aby ho přesekl v půli. Ale sotva se jejich zbraně poprvé srazily, jeho meč zapálal a pomstychtivě zavyl. Nekros okamžitě strnul, ve tváři výraz absolutního děsu, a Ronan konečně uvěřil, že Antrax mluvil pravdu. Teď ještě slovo moci...

A tehdy si uvědomil, že to slovo naprosto, úplně a neodvratně zapomněl.

Nekros stál několik vteřin jako přimrazený. Jak se, k čertu, Ronanovi podařilo získat ten meč? Ukryl ho do té nejtemnější hlubiny, kterou našel, a obklopil ho tak účinnou magií, jaké jen byl schopen. Pak ho pochopení zasáhlo jako vědro ledové vody. Antrax! To štítové zaklínadlo zřetelně neslo jeho podpis. Náhle se před ním zjevila čarodějova dvojakost v celé její velikosti a ihned si odpřisáhl, že pokud se odsud dostane živý, najde toho klatého varta a rozseká ho na milion kousků. Jestli se odsud dostane živý.

Vzápětí si však uvědomil, že situace není tak kritická, jak si myslel. Ten cucák před ním stál s pusou dokořán, ale jediný zvuk, který z něj vyšel, bylo tlumené řihnutí. Měl meč, ale zjevně nevěděl, co s ním má dělat, a tvářil se asi tak šťastně jako ryba postižená hydrofobií. Pořád měl ještě šanci! Najednou se cítil jako člověk, kterému doktor najde rakovinu a hned na to mu řekne: Jen jsem žertoval! Jestli se mu podaří zabít Ronana rychle...

Ronan netušil, jak se mu dařilo Nekrosovy útoky vykrývat. Drtivé rány na něho pršely ze všech stran rychlostí, jakou ještě nezažil, a silou, která mu divže nevyrazila vlastní meč z ruky. Na přemýšlení neměl čas. Bojoval čistě instinktivně. Zatím se mu nějak dařilo rány odrážet, ale Nekros jej tlačil před sebou a nedal mu nejmenší šanci přejít do útoku. Sotva se stačil bránit. Pak zakopl a upadl. Nekros udeřil rychle jako had a Ronan si jen tak tak stačil zaštitit obličej mečem. Nepřítelova čepel zařinčela a zarazila se pouhý palec od Ronanova čela.

"Ha!" vykřikl Nekros triumfálně.

"Klat!" zaklel Ronan zděšeně.

"Jauvajs!" vyjekl meč bolestně.

Ronanovi se podařilo vstát a uskočit z Nekrosova dosahu a znovu začal horečně pátrat v zákoutích mozku po slovu moci. Ať se ale snažil, jak chtěl, nedokázal si ho vybavit. Nekros k němu pomalu, sebevědomě přistoupil, jednou nebo dvakrát vyzkoušel jeho obranu, jako když si kočka hraje s myši. Pak znovu zaútočil. Ronan se bránil a přitom funěl námahou. Už vůbec nepochyboval o tom, že je Nekros silnější, rychlejší a zručnější. Ruka, ve které držel meč, ho pekelně bolela, po obličejí mu stékal pot a štípal ho do očí. Zamrkal, aby se ho zbavil, a rychle nastavil meč ráně, která mu ho divže nevyrazila z rukou.

Nekros ho znovu tlačil před sebou, tentokrát zády ke stěně, kde už nemohl ustoupit. Zasypal ho čtyřmi mocnými údery rychle po sobě, ale Ronanovi se je nějakým zárazem podařilo všechny odrazit. Když však na něho Nekros zaútočil popáté, jeho bolavé svaly nedokázaly zareagovat včas a o zlomeček vteřiny se zpozdil. Úder sice svedl stranou, ale ne dost, a jeho levým bokem projela palčivá bolest. Když se tam podíval, zjistil, že mu z hluboké rány pod žebry vytéká krev.

Nekros uznale zabručel. Ten cucák byl opravdu dobrý! Každý jiný bojovník, se kterým se zatím setkal, by už ležel mrtvý v kaluži vlastní krve. Přesto věděl, že boj už je skoro u konce. Neuniklo mu zoufalství v očích jeho mladého soka. S líným úsměvem se připravil na poslední výpad, couvl, aby na něj měl dost místa - a zjistil, že se ocitl až po krk v záhonu kopřiv.

Když Tarl nervózně vykoul ze dveří jedné z chatrčí, okamžitě mu bylo jasné, že Ronan už je u konce svých sil. Musel udělat něco účinného a musel to udělat rychle. Zalistroval v knize a namátkou vybral první jen trochu vhodné kouzlo proti Nekrosovi. Bohužel se přeekl a místo aby pod jeho nohama vyčaroval planoucí uhlí, které by ho strávilo, udělal záhon žahavých kopřiv.

I to však stačilo Nekrose vyvést z míry. Když ve dveřích zahlédl Tarla, zaklel a vrhl proti němu mentální žihadlo. Tarlovi se nějak podařilo je odrazit, takže sklouzlo nahoru, kde zasáhlo pavouka poklidně spřádajícího síť mezi trámy a obdařilo ho nejhorší bolestí hlavy v historii arachnidstva. Nekros se chystal napravit svůj neúspěšný pokus magickým kulovým bleskem, když po něm Ronan slepě sekl mečem. Silové pole sice stačilo úder zachytit, ale i tak na okamžik rozptýlil Nekrosovo soustředění, takže výsledkem jeho zaklínadla byla jen půlpalcová prskající kulička, která zasyčela a vlhce pleskla do bláta.

Ronan o několik kroků ustoupil, oči stále upřené na svého nepřítele. "Slovo!" zaječel na Tarla. "Zapomněl jsem to klaté

slovo!"

Tarl nechápavě zamrkal. "Na mě se nedívej," odpověděl. "Já jsem ho nikdy neznal."

Uhnul před Nekrosovy úspěšnějším pokusem, ale čaroděj mířil ve směru a kulový blesk proletěl stěnou chatrče dobrých osm stop od něj, zanechávaje po sobě doutnající díru. Pak Ronan opět zaútočil a Tarl začal listovat v knize v zoufalé snaze najít něco, čím by svému příteli pomohl.

Přestože teď byl poměr sil dva ku jednomu, Nekros si starosti nepřipouštěl. Jeho silové pole bylo sice nejisté, ale dostatečně silné, aby Ronanovi znemožnilo ho zranit. Jistě, teď když ho ten mrzácký skrček rušil svými amatérskými pokusy o čarování, nemohl se plně soustředit na toho cucáka, ale to byla jen otázka času. A pokud šlo o skrčka, Nekros zřetelně cítil, jak slabá jeho magie je. Mohl na něj sice svými zaklínadly dorážet, ale na to, aby mu ublížil, dost mocný nebyl. Ano, možná bude lépe ho ignorovat a plně se soustředit na zabití Ronana. Jen ať ukáže, co umí!

Nekros se nakonec rozhodl právě pro tohle a znovu se vrhl na Ronana. V několika příštích minutách se pak přesvědčil, jak umí být Tarlova magie nepřijemná.

Tarl si totiž řekl, že velké množství drobných zaklínadel by mohlo být efektivnější než něco opravdu razantního (co by se mu nejspíš stejně vrátilo v dvojnásobné síle zpátky), nalistoval oddíl pro začátečníky a pustil se do práce. Před Nekrosem, který už zase tlačil svého soupeře ke stěně, se najednou zhmotnila ve vzduchu velká kytice růží a silně ho udeřila do tváře; v příštím okamžiku ho přes zátylek pleskla živá ryba. Pak zjistil, že má svůj vlastní bouřkový mrak. Ten sice po chvíli zmizel, ale současně mu ve vousech vypukl mikrominiaturní lesní požár, nato mu z rozkroku prudce vyrazily tři velké červené muchomůrky, které vypustily oblak výtrusů a přivodily mu tak neovladatelný záchvat kýčání. Potom mu kolem hlavy zase začali kroužit dva malí ptáčci modráčci a hlasitě štěbetali, načež rychle po sobě prodělal lehkou formu spalniček, planých neštovic, černého kašle a zápalu plic.

Přestože mu tyto nepřijemnosti bránily plně se soustředit na boj, Ronan už byl k smrti vyčerpaný a Nekrosovi se dvakrát podařilo proniknout jeho obranou. Naneštěstí se mu při tom v prvním případě objevil nad hlavou prázdný uhlák a oslepl ho zrovna ve chvíli, kdy se chystal zasadit coup de grace, a v druhém se mu meč dočasně proměnil v pět stop dlouhou lufu, která sice Ronana pleskla po krku, ale nijak mu tím neublížila.

Na oplátku se mu podařilo vrhnout několik vlastních kouzel, ale přestože by každé z nich dokázalo Tarla rozmetat na kusy, ani jedno to neudělalo. Nekros měl zkrátka zase jeden ze svých dnů a z nějakého důvodu všechno, co vyslal, odletělo o devadesát stupňů stranou od směru, kterým mířil.

Po několika dalších minutách však začalo být zřejmé, že jakkoliv jsou ti dva nepřijemní, doopravdy mu ublížit nedokážou. Nekros se rozhodl, že je na čase přestat si hrát. Stačilo, aby se soustředil na jediné mocné kouzlo, kterým by toho mrzáckého skrčka smetl. Zastavil se a z úst a nosu mu začaly sršet černé blesky, které se spojovaly v neurčitou kouli čiré tmy vznášející se před ním ve vzduchu.

Na Tarla to udělalo skutečný dojem. To tedy byla síla! Pak si ale uvědomil, že má asi tak pětinu vteřiny na to, aby proti tomu našel nějaké protikouzlo. Takřka současně zaječel, uhnul a vrhl na Nekrose jediné zaklínadlo, na které si v tu chvíli dokázal vzpomenout.

Tyson s Kořátkem znepokojeně pozorovali, jak ohnivá černá koule prudce zahnila ke stropu, proletěla střechem a zmizela v mracích.

"Tak," prohlásil oslík. "Teď jsem na řadě já."

Rozhodným krokem došel ke dveřím a nahlédl dovnitř. V chatrči to vypadalo, jako by ji několik měsíců obývala rodinka vartu. Střecha, stěny a dokonce i podlaha byly samá díra. Z jedné stěny stékal nějaký odporný žlutý sliz. Na zemi byla vrstva nejpodivnějších věcí nevyjímaje ani pošlapané kopřivy, kytici růží a několik velkých ryb. V jednom koutě visely z trámů rampouchy, zatímco v druhém bezcílně poletovala syčící oranžová ohnivá koule a narážela do stěn.

Ronan se oběma rukama opíral o meč a lapal po dechu, jako by právě uběhl třicet mil. Kůži měl lesklou potem a rána na levém boku mu ošklivě krvácela. Vedle něj stál Tarl. I on sotva sípal a v obličeji měl vyčerpávací výraz člověka, který se právě dotkl hranice svých sil. Proti nim stál příšerně rozzuřený Nekros, který vypadal snad ještě hůř. Šaty měl sežehnuté a opálené, jeho vlasy získaly neobvyklý žlutý odstín, obličej měl pokrytý vředy a kabátec mu vpředu napínal pár impozantních řader.

"Nějak dlouho ti to trvá," zavolal osel na Ronana.

"Zapomněl to klaté slovo moci!" zaječel Tarl.

"Tak to je štěstí, že jsem tady," odpověděl osel klidně. "Je to Šikara, pokud ti to pomůže."

Nekros nevěřícně vytřeštil oči, ale než se stačil znovu vrhnout do útoku, Ronan pozvedl meč před sebe a zachroptěl: "Šikaro! Šikaro!"

Zprvu se nedělo nic, ale pak se meč rozzářil oslnivým světlem, jako by se proměnil v plamen. Nato vyskočil z Ronanových rukou a zabodl se do země mezi oba válečníky. Jak tam plápolal, jeho pronikavé vyty se postupně měnilo v triumfální chorál. Naposledy se zatřepetal, zhoustl, rozšířil se a vyrostl, a před udivenými zraky všech najednou stála žena, půvabná avšak strašná ve svém hněvu, s kaskádou dlouhých kaštanových vlasů a očima sršícíma blesky. Ronan a Tarl na ni hleděli, přimrazení šokem na místě, ale Nekros pomalu couval a v obličeji měl výraz nezměrné hrůzy.

"Šikara!" zašeptal zděšeně.

"Nekrosi," zapředla žena. "Tak ráda tě zase vidím. Po všech těch letech!"

"Já... já ti to vysvětlím," zakoktal Nekros, aniž přestal ustupovat.

"Ale samozřejmě," zasmála se nevesele. "Jak jinak? Zradil jsi mne, Nekrosi. Využil jsi mě a pak jsi mě oklamal. Strávila jsem pět set let uvězněná v meči. Pět. Set. Let." Moc jako by jí sršela z každíčkého póru a vzduch kolem ní praskal napětím. Pak její hlas nabyl zlověstného, nenávislného tónu. "Nekrosi," zasyčela, "ty... jsi... KRYSA!"

A před vyděšenými pohledy všech přihlížejících se Nekros začal kroutit a scvrkávat. Na kůži se mu objevily šedé chlupy a z konce kostrče mu vyrazil odporný lysý ocas. Jeho škemrající hlas stoupal a stoupal, až se proměnil v pouhé

žalostné pištění - a pak tam místo čaroděje panáčkova la obyčejná malá krysa.

Šikara se otočila k Ronanovi. "Zabij ho!" přikázala mu. Když se však Ronan podíval na ubohé stvoření, které bývalo jeho úhlavním nepřítelem a vrahem jeho otce, ovládl ho soucit. Zavrtěl hlavou.

Vtom k němu přiklusal osel. Jedním kopytem si krysu přidržel a Ronan jen přivřel oči, jak jeho smrtící zuby s hlasitým cvaknutím sklaply. Potom zvedl hlavu a začal pomalu žvýkat.

"Fuj!" odplivl si Tarl. Osel se k němu pomalu otočil. Z tlamy mu visel krysí ocásek jako špageta.

"No co," řekl. "Mám hlad! Nějaký problém?" A důstojně vyšel za dveří, aby si venku našel kousek soukromí.

Šikara se podívala na Ronana. "Hele," řekla hlasem, ze kterého odkapával med jako z topinky. "To se mi líbí!"

"Jmenuje se Koťátko," odpověděl válečník. "Je to přítel."

"Já nemluví o tom oslovi," opáčila a Ronan si uvědomil, že hladově civí na jeho zadek. Rozpačitě přešlápl a vzápětí sykl bolestí, jak se ozval jeho poraněný bok.

Šikara si všimla krve, která Ronanovi vytékala z rány, a natáhla ruku, jako by se jí chtěla dotknout. "Ty můj chudáčku!"

řekla s líným úsměvem. "Ale to nevádi, vsadím se, že za chvíli už si na to ani nevzpomeněš!"

Ronan začal divoce vrtět hlavou, ale Šikara nepatřila k ženám ochotným připustit, že by jejich první flirt po pěti stech letech mohl skončit odmítnutím. Na okamžik se zamračila, pak se jí v očích zablesklo a náhle na ni Ronan civěl s ústy dokořán, v očích prázdný výraz.

"Jak jsem už říkala, trčela jsem v tom meči pět set let," zapředla Šikara. "Bez milování!" Začala majetnický laskat

Ronanovu hrud'. A samozřejmě, právě v tom okamžiku vešla do chatrče Tyson.

V přepychově zařízené místnosti v jižním městě šest elegantně oděných mužů sledovalo obraz toho, co se dělo v chatrči. Když Koťátko polkl poslední Nekrosovy pozůstatky, pět z nich se začalo hlasitě dohadovat. Šestý navolil na číselníku křišťálové koule, která stála na stole před ním, jistou kombinaci a pak pozvedl ruku, aby si zjednal klid. Ostatní okamžitě umlkli.

"Akvizitory, prosím," řekl ženě, jejíž obličej se objevil v kouli. Pak se obrátil k ostatním pěti a významně pozvedl obočí.

"Nějaké připomínky?" zeptal se.

"Nekros je mrtev!" vybuchl jeden z nich. "A bez něho je celá naše strategie k ničemu! Těžko najdeme někoho s jeho schopnostmi!"

"Ale ano," odpověděl první muž a pak řekl do koule. "Akvizitoři? Chci Šikaru. Priorita jedna. Cože? Ne, už se vrátila. A je přesně to, co potřebujeme. Mnohem vhodnější než Nekros. Získejte ji pro mne."

Tyson hleděla na Šikaru jako císař na dvořana, jehož pravé nachytal, jak močí za říšským trůnem.

"Co si myslíš, že děláš?" zeptala se jí hlasem potaženým permafrostem.

Šikara nepřestala ani na okamžik laskat Ronanovu hrud'. "Nerada vidím, jak se takovým tělem plýtvá na ženskou, která ho ani nedokáže ocenit," odpověděla s úsměvem.

Tyson zběhly klouby prstů na jílcí meče, ale Tarl jí položil ruku na rameno. Teď, když proti moci nebojoval, ale nechal se jí unášet, jeho smysly se zostřily a cítil, kolik magie v sobě ta žena má - mnohem víc, než kdy měl Nekros. Dobře věděl, že kdyby chtěla, dokázala by je všechny smést s jednou rukou přivázanou za zády.

"Hele, zadrž na chvíli," začal, ale když se Šikara otočila a podívala se na něho, okamžitě zase zmlkl. Podobný pohled zatím viděl v něčím obličej jen jednou. Bylo to v Goblinově, když hrál karty s partou orků. Sázky se stále zvyšovaly a v banku už byla hezká sumička. Nakonec zůstali jen on a jeden velký horský ork. Horský ork vítězoslavně vyložil tři esa a Tarl je přebil srdcovým flushem. Když pak shraboval peníze a vesele blábolil něco o amatérech, kteří by se měli naučit hrát karty, náhodou vzhledl a v očích orka uviděl stejný pohled jako v Šikařiných. Tehdy i teď znamenal: "Jestli řekneš ještě jedno slovo, příteli - třeba jen krátké, neškodné slůvko jako 'ale' nebo 'ehm,' okamžitě zemřeš mimořádně bolestivým způsobem. Comprenez?"

Zoufale se snažil vymyslet něco chytrého a účinného, co by mohl udělat, ale Šikara se na Tyson jen blahosklonně usmála.

"Podle mě si ten fešák zaslouží pro změnu někoho ženštějšího, že ano, drahoušku?" zavrčela Tyson, ale než něco mohla udělat, zablesklo se a Šikara zmizela i s Ronanem.

"Dej od něho ty svoje tlusté pracky pryč!" zavrčela Tyson, ale než něco mohla udělat, zablesklo se a Šikara zmizela i s Ronanem.

Vzduch s hlasitým třesnutím zaplnil místo, kde ještě před okamžikem stáli, a Tyson nechápavě zalapala po dechu. Pak jí rysy v obličejí zkameněly. Tarl si nebyl jist, jestli se v příštím okamžiku rozpláče, nebo mu usekne hlavu. K jeho velké úlevě neudělala ani jedno ani druhé, jen se zhroutila na podlahu, zoufalství vepsané v každickém rysu svého těla.

"Ten parchant!" zamumlala.

"To nebyla Ronanova vina," odpověděl Tarl. "Ta čubka ho očarovala. Copak jsi to neviděla? Vážně, on je do tebe blázen! Jenže byl zraněný. Už neměl sílu ji odporovat!"

Tarl ale nevěděl, jestli ho vůbec slyšela. Jen tam seděla a zničeně se opírala o stěnu. Kdyby chtěl nějaký umělec vyrobit sochu, kterou by mohl pojmenovat 'Nejhlubší zoufalství', byla by pro ni dokonalým modelem.

Tarl se sehnul, vzal ji za rameno a nemilosrdně jí trásl tak dlouho, až se na něj podívala a znovu začala vnímat svět kolem sebe.

"Poslouchej mě!" zaječel. "On tě miluje! Ale proti té nadržené čarodějce nemá nejmenší šanci! Potřebuje tvou pomoc. Jestli ho chceš zpátky, musíme jít a porvat se o něj!"

A přesně to udělali.

Ale to už je jiný příběh.

DODATEK I - SLOVNÍČEK

Alaxl - velký a velmi dravý polointeligentní ještěř obývající lesy tropických oblastí Středosvěta. Jsou to strašliví predátoři, ale mají mozek o velikosti vlašského ořechu umístěný v polovině délky páteře, a proto jsou i pozoruhodně pitomí. Pokud útočícímu alaxlovi namluvíte, že vlastně nejste bezbranný člověk, ale třicet stop dlouhý drak, který jej klidně spořádá k večeři, bude mu trvat nejméně tři hodiny, než si uvědomí, že byste třeba taky mohli lhát.

Apatodonti - velká zvířata podobná slonům, která se vyskytují v Induinu. Neobvyklé chování těchto tvorů předurčují tři faktory: jejich silně vyvinutý stádní instinkt, jejich nebetýčná pitomost a jejich příšerně špatná paměť. Apatodonti tráví většinu času hledáním jiných apatodontů, se kterými by se družili, ale přitom si nedokážou vzpomenout, co jsou vlastně za zvířata ani jakým způsobem se mají chovat. Obvykle se proto upnou na první věc, na kterou při tom narazí, a napodobují její chování v pevné víře, že je to tak správné, a právě tím jsou tak mimořádně nebezpeční. Samozřejmě, jestliže v lese narazíte na stádo nehybných apatodontů přesvědčených o tom, že jsou stromy nebo kameny, nemusíte se ničeho bát. Mnoho lidí však už utonulo poté, co jim člun převrhlo stádo apatodontů marně se snažících plout s ostatními lososy proti proudu, a v horách jižního Induinu byl poslední zvuk, který uslyšel mnohý nešťastný poutník, zmatené trubení řítícího se apatodonta zoufale se snažícího pochopit, jak je možné, že se z toho útesu nesnáší stejně lehce jako ostatní orli.

Barbastard - hospodská hra, která poněkud připomíná kulečnick pro šest lidí. Jejím účelem je dělat hrozné věci s koulemi vašich soupeřů a tím je co nejvíce vyvést z míry a ponižit. Není to zrovna hra, kterou byste měli hrát se svými přáteli, pokud si je chcete zachovat. Určitě to není hra, kterou byste měli hrát se svými nepřáteli, pokud nestojíte o to, aby vám některý z nich vrazil tágo do citlivé oblasti vaší anatomie. Pokud máte pocit, že se bez ní neobejdete, doporučuje se mít na sobě celoplátové brnění a právníka po ruce.

Baq D'Orianská výrobkyně vdov, černá koketa - viz pavouci.

Festa - dlouhá liánovitá popínavá rostlina rostoucí v lese, kde je možné najít ji ve velkém množství, jak visí ze stromů jako zelené provazy. Mnoha arborikolním tvorům - zejména opicím - slouží jako užitečná pomůcka při přesouvání z místa na místo. Naneštěstí pro opice si jeden druh obrovského opožravého pavouka vyvinul v průběhu evoluce dlouhý, zelený a mimořádně lepkavý jazyk, který je od festy v podstatě neodlišitelný. Ti odporní arachnidi pak tráví čas v korunách stromů s tlamou otevřenou a jazykem visícím dolů v listoví a čekají, až jim na něj vyšplhá oběd. Každý, kdo ve své naivitě považuje přírodu za vlídnou a laskavou matku všech, může svůj názor zkusit probrat s příšerně ječící, smrtelně vyděšenou opicí, která právě zjistila, že je neodvratně tažena vzhůru vstříc slintající tlamě obrovského pavouka.

Flak - menší behanianské božstvo s tělem člověka a hlavou prasete bradavičnatého. Se svým vzhledem je nikoliv neprávem dost nespokojený, a proto se vyznačuje extrémně špatnou náladou. Flak je Bůh Nekontrolovaných záchvatů zuřivosti.

Jeskynní trolové - při svých osmi stopách svalů tvrdých jako kámen a mozku podobné kvality jsou jeskynní trolové velice násilníci a suroví tvorové, kteří se obvykle pouštějí do rvačky hned po pozdravu. Pokud se ovšem dostatečně opijí, dostávají se do stadia, kdy se poněkud neohrabaně snaží být na lidi hodní a objímají je. Pro jejich přátele je to velká hanba. Jestliže vás někdy políbí opilý jeskynní trol, jeho společníci se vám patrně hluboce omluví za jeho naprosto nepřístojné chování, načež vás zkopou do bezvědomí.

Kahen Rozmazlená - elfí princezna Kahen jednou při státní návštěvě v Cydoru utratila za jediné odpoledne celý hrubý národní produkt království svého otce za šaty a střevíčky. O měsíc později přesvědčila svého otce, aby Cydoru vyhlásil válku, protože jí v jednom krámku v Ilexu odmítli vyměnit pár střevíčků z wiggatí kůže na vysokém podpatku, na kterých se jeden podpatek ulomil. Válka o Kahenin podpatek málem zruinovala obě království a skončila známými Střevíčkovými nepokoji z roku '74, při nichž rozzuřené obyvatelstvo vypálilo všechny obuvnické obchody a lynčovalo každého prodáváče bot, kterého dokázalo najít. V některých částech Cydoru se stále ještě považuje za urážlivé vlastnit ševcovské kopyto nebo takový ten malý kovový stoleček, na který si pokládáte nohu, když si zkoušíte botu, a nazvete-li tam někoho „prodáváčem obuvi“, koledujete si o ránu pěstí.

Kaladion - hudební nástroj, tak trochu kříženec mezi dudami a akordeonem. Na první pohled se zdá, že hrát na něj dobře je značně nesnadné, ale není tomu tak, je to naprosto nemožné. Zvuk, který vyluzuje, se často připodobňuje k ječení kocoura protahovaného mlýnkem na maso. Dobrý hráč na kaladion se těžko hledá, protože každého, kdo se na něj pokusí hrát na veřejnosti, obvykle první rozzuřený milovník hudby nemilosrdně zavraždí.

Kalaya - voliérový pták, velice populární ve Středosvětě. Někdy se mu také říká šplhavec vlezdoprdelka. Kalaya je malý nelétavý pták, kterého často nacházíme v městských parcích a zahradách. Jako obranu proti lidem si vyvinul velice specifický zpěv imitující lidskou řeč, který je naprosto neodolatelný pro jistá individua jinak se vyžívající v terorizování drobných bezbranných ptáčků. Jeho ranní píseň například zní: „Hej, ty jsi ale mimořádně pohledný muž, víš to o sobě?“ zatímco jeho varovný pokřik je: „Páni, koukněte se na toho svalovce, vsadím se, že tomu ženské zobou z ruky!“ Jeho večerní píseň je skoro neotisknutelná, ale ústřední motiv je v hrubých rysech tento: „Jo, udělej mi to, ty zvíře!“ Kalaya je neuvěřitelně populární domácí zvířátko mezi machističtější založenými (a osamělými) muži.

Kamenice - hustá keřovitá rostlina, která dorůstá do výšky asi šesti stop. Její ovoce vypadá jako ta nejlahodnější pochoutka na světě, neboť má sametově hebkou slupku svědně oranžové barvy, která slibuje nezapomenutelný chuťový zážitek. Bohužel se pod slupkou skrývá plod tvrdý jako beton (odtud název keře) a nešťastníci, kteří toto ovoce neznají a nechají se jeho zjevem zlákat, si mohou být jisti, že přijdou o několik zubů. Vyskytly se i případy, kdy se bezohlední ortodontisté ve skrytu noci plížili kolem města a zasévali semena této zrádné rostliny s vědomím, že až příští rok dozrají první plody, dojde v jejich branži k vítanému oživení.

Katimo - velký savec žijící v Induinu. Má odporně vrásčitou kůži, řídké rezavé chlupy a svým vzhledem ze všeho

nejvíce připomíná obrovský šourek na křivých nohách. Samci mají mimořádně malý, prakticky neexistující penis. Jsou to velice plachá zvířata, která se po většinu času skrývají v odlehlých horských oblastech, kde není tak pravděpodobné, že se jim někdo bude smát. Katimo je hanlivé označení používané jižany tmavé pleti pro ty, o nichž se domnívají, že mají nedostatky v oblasti genitálií.

Klat - mimořádně oplzlá orkská nadávka, jejíž překlad tady nemůžeme z hlediska současných mravnostních zákonů uvádět.

Lenkat - velký dravý savec s ulízanou mastnou srstí a mnoha řadami ostrých bílých zubů. Tyto šelmy se často používají jako honící psi při obzvlášť zvrhlých loveckých slavnostech.

Magič - původně orkské magické zařízení, s jehož pomocí je možné změnit soupravu bicích nástrojů nebo kontrabas v prostředek schopný bořit městské hradby pouhou zvukovou vlnou. Jako většina orkských vynálezů byl i magič vyvinut k okořenění jejich mejdanů a žádný ork neuzná, že si doopravdy užil, dokud neutrpí trvalé poškození alespoň jednoho ušního bubínku.

Mulampos - masité jídlo, k jehož přípravě se používá velice ostré koření dovážené z jihu. Je to jediný kuchařský výrobek, u kterého se podle zákona musí na jídelním lístku uvádět varování ministra zdravotnictví. Cizinci, kteří podlehnou pokušení ho vyzkoušet, by se měli v následujících čtyřiceti osmi hodinách zdržovat v těsné blízkosti toalet a upozornit na tento fakt své blízké.

Paky - velcí karnivorní ptáci. Citujeme z Růžové knihy Ulaye: Paka z Frundorského lesa je obrovský a odporný pták, který se zde usadil v průběhu Prvního věku. Velkou hrůzu a děs budili, protože mnozí se rozměry drakům vyrovnali a živili se masem lidí, které podávali s plátky obřích citronů z Delmontských zahrad. Nesmírné byly oběti, jež měli na svědomí, a lidé v hrůze přechali opouštějící svoje domovy, až tam žádný nezůstal. Poté byli tito zvrhlí ptáci nuceni spokojit se s masem, jaké našli, a bez plátků citronu se museli obejít úplně...

Do Druhého věku jich přežilo jen nemnoho a i ti byli pouhými stíny svých předků, neboť už nedorůstali jejich velikosti, ačkoliv jejich vejce se nijak nezmenšila. Nazývají se podle charakteristického křiku „Pa! Kal“ což v prastarém jazyce znamená: „Bohové! To bolí!“ Občas se však ještě objeví pták jako ti ze starých legend. Takový byl i jedinec, který terorizoval město Minas Welvair na východě. Mnoho lidí tenkrát pozřel, než mu bojovník Drax Podivný setnul hlavu. Byla to hrozná paka a stejně tak byl na připomínku této slavné události občas nazýván i lid Minas Welvair...

Zároveň je to nadávka. Jestliže vás někdo nazve „pačím dechem“, můžete bezpečně předpokládat, že nemá příliš vysoké mínění o vaší ústní hygieně.

Pata - suchá, trnitá tráva rostoucí v aridních oblastech. Je jedlá asi jako ostnatý drát, ale jen zpoloviny tak výživná.

Pavouci - čtenářům se doporučuje nahlédnout do seznamu použité literatury v knihách, jako je například Vítá Horribilorum Maxona Malého (vyšlo v Succubi Publications, Ilex, cena 15 tablonů), z níž citujeme:

Zatímco většinu z nás po milování napadne, že by si dali pizzu, je smutnou skutečností, že u mnoha druhu pavouků si samičky po (a někdy i při) sexuálním aktu nejraději smlsnou na vlastním partnerovi.

Vezměte si například černou koketu, pavouka, který se vyskytuje v Jižní cydorijské poušti. Samička, statná, s dlouhými půvabně tvarovanými nohama a hedvábnými černými vlasy, láká samce jiných černých koket do své pavučiny, tam se s nimi pomiluje a pak je sežere. Mezitím její vlastní sameček, menší a mnohem méně nápadný pavouk, chodí sem a tam po pavučině, něco si sám pro sebe mumlá, uklízí, čistí, nakupuje a vaří samičce jeden šálek kávy za druhým. Po několika letech takového života obyčejně se všim sekne a nechá se sbalit první jinou samičkou, kterou uvidí, pročež svůj život šťastně ukončí jako postkoitální zákusek.

Poučení si z toho můžeme vzít my všichni.

Je třeba poznamenat, že Maxon Malý měl mimořádně nepovedené manželství a vážní zájemci o studium biologie by měli brát jeho úvahy o sexuálním životě středosvětské fauny s velkou dávkou tibetské soli.

Požítkaři sedmého dne - náboženský řád zasvěcený dodržování zásady: „Šest dní budeš světit a sedmý uspořádáš pořádný mejdlo!“. V modernějších časech se těch šest dní obvykle využívalo k vzpomínání na kocovinu. Příslušníci řádu je možné snadno rozpoznat podle typických kuten s kápěmi v limetkově zelené barvě a s oranžovým škapulířem a často se vyskytují na rozích ulic, kde žebrají o zaživací sodu.

Skeels - variace šipek, při které se do terče vrhají nože. V některých oblastech se tato hra nazývá „tlustý parchant“ podle těch, kdo ji obvykle hrají. Porgo Sádlopanděro, suverénní šampion Minas Tryku všech dob, byl tak otlý, že když chtěl vejít do své oblíbené hospody nebo z ní vyjít, museli ho protáhnout dveřmi ze strany. Často ho tam také zaměstnávali jako vyhazovače - se zvlášť vytrvalými potíživisty se vypořádával tak, že se o ně lehce opíral, dokud nebyli mrtví.

Tablony - jednotka měny používaná ve Středosvětě. Poněkud nezvyklý systém, v němž se 59 bronzových tablonů rovná jednomu stříbrnému a 17 stříbrných má hodnotu jednoho zlatého, zavedla skupina mladých, průbojných komerčních bankéřů z Dálného Tibrethu. Vymysleli ho proto, aby mohli snadněji okrádat své méně inteligentní spoluobčany. Byl to geniální a velice úspěšný tah, v jehož důsledku všichni tito bankéři nestyděte zbohatli, vzali si za manželky neuvěřitelně krásné (ale poněkud prostoduché) ženy a měli s nimi hromadu nikoliv nejbystřejších dětí. Jakmile však jejich děti dospěly a převzaly rodinné podniky, zjistily, že finanční systém, jež vynalezli jejich otcové, je pro ně příliš složitý, a záhy byly oškubány potomky rodičů, kteří vyrostli v chudobě a dostali od života tu nejlepší školu. Takto si byly bohaté bankéřské rodiny nuceny vyměnit po každé generaci místo s těmi chudými. Tento fenomén má velice kladný vliv na celkovou ekonomiku a s výjimkou komerčních bankéřů si ho všichni pochvalují.

Taboghee - často pěstovaný keř hustě porostlý bílými, nádherně vonícími listy. Taboghee pochází z odlehlého ostrova Scawdror, proslaveného svou nezvyklou flórou. Nežijí na něm totiž včely (a ani žádný jiný hmyz), a rostliny tedy musely hledat jiné tvory, kteří by jim pomohli s opylením. Keře taboghee si vyvinuly květy s nádhernou, skoro orgasmickou vůní, takže lidé nedokážou projít kolem nich, aniž by do nich zabořili nos a vdechovali jejich omamné aroma. Přitom jim na chloupkách v nose ulpí pyl. Člověka, který právě čichal k taboghee, je snadné poznat podle

nazelenalého chuchvalce pylu pod nosem - odtud obrat ‚má to v nose‘.

Trann - další menší behanianské božstvo. Trann je bohyně ztracených případů a obvykle bývá vyzývána těmi, kdo jsou až po uši v bryndě. Je zvláštní, že předpona ‚tran‘ má přímou vazbu na ztráty i ve většině jiných vesmírů. Jako příklad z našeho jazyka můžeme uvést například tranzitní haly na letištích (kde se s monotónní pravidelností ztrácejí zavazadla), bankovní transakce a vojenské transporty.

Vart - velký hlodavec se silnou zálibou v alkoholu. Když je střízlivý a sám, je vart velice mírný a nenápadný. Vartové se ovšem zpravidla vyskytují ve velkých skupinách, zejména pozdě v noci, kdy se poté, co zkonsumovali obrovské kvantum alkoholických nápojů, potloukají po živých plotech, zpívají, hulákají a uvádějí do rozpaků nepřijatelnými, často i nemravnými návrhy nevinné králiky. Od přírody jsou velice nepořádní a jejich doupata jsou obvykle plná prázdných plechovek, talířů nedojedeného mulampos, špinavého nádobí a tácků. Bývají hrozní rodiče, ustavičně zapominají na své děti a jsou známy i smutné případy novorozenečků vartů nalezených bez jakékoliv péče ve vlastní špině. Odtud staré středověké rčení: ‚Smrdíš jako týden starý vart!‘.

Wiggat - malé chundelaté zvířátko, tak vzácné, že ani ono samo nevěří, že existuje. Wiggata je možné občas nalézt, jak sedí ve větvích stromů v té nejnepřístupnější části lesa, ustarané se mračí a prodělává těžkou krizi identity. Jestliže se vám poštěstí zahlédnout wiggata ve volné přírodě, vyvarujte se hlasitých zvuků a prudkých pohybů, protože tyto tvorečkové jsou velice nervózní a v důsledku náhlého šoku se často usedavě rozpláčou.

DODATEK 2 - ELFOVÉ

Ve Středosvětě se obecně vyskytují dvě větve elfů: lesní elfové, Homo viridis galadrialis, a vznešení elfové, Homo viridis cannabinus. Jak už naznačuje jejich označení, lesní elfové se cítí doma spíše na venkově. Milují lesy a často si své příbytky stavějí na stromech. Na druhé straně vznešení elfové jsou lidé městští. Kdyby jim někdo řekl, aby vylezli na strom, patrně by z něj okamžitě spadli, zůstali by pod ním ležet a přihloupale by se hihňali (odtud rčení ‚spadl z višně‘).

Pokud jde o elfí fyziologii a chování, za nejlepší studijní text se obecně považuje Život s elfy Morrise Lysého. Rádi bychom tímto poděkovali vydavatelství Succubi Publications, Ilex, za povolení ocitovat následující úryvek týkající se vztahu elfů k moři:

Mnohé už bylo napsáno v jiných kronikách o takřka magnetické přitažlivosti moře pro elfy - ale ještě nikdy nebyla vysvětlena skutečná podstata tohoto jevu. Elfové mají přes značnou vnější podobnost s druhem Homo sapiens naprosto odlišnou fyziologii a jejich metabolismus je až překvapivě jiný. Například jsou schopni díky enzymu vylučovanému jejich slinivkou velice rychle odbourávat alkohol a vázat ho na kožní pigment podobný melaninu. Díky tomu vypije takový elf na mejdanu plný měch piva, aniž by mrkl, a příští den se probudí bez jakýchkoliv následků, až na to, že je hezky opálený. Ovšem slaná voda, to je jiné kafe. Chlorové radikály na elfy působí jako velice silné stimulanty a jejich přítomnost v krevním oběhu vede k vytváření velkého množství toxinů. Jinými slovy, po slané vodě je takový elf nacucaný jako vart a příštího dne se probouzí s kocovinou všech kocovin. Pouhá bríza vanoucí od moře postačí, aby se po deseti minutách jejího vdechování začal přihloupale hihňat.

Pro většinu elfů to nepředstavuje žádný problém. Je to vnitrozemský druh a od moře se až na extrémnější sociální příležitosti, jakými jsou třeba plážové večírky nebo mejdany teenagerů, drží v uctivé vzdálenosti. Těm několika málo nešťastníkům, kteří si vytvořili závislost na slance, však není pomoci.

Život s elfy obsahuje mnohé další fascinující příklady rozličných elfích zvyků, včetně popisu jejich agresivního chování (kapitola 4), potravy (kapitola 7) a sexuality (kapitoly 2, 3, 5, 6, 8, 9, 11 - 17 a 19). Je k dostání ve všech dobrých skriptoriích, cena 9 tablonů.

DODATEK 3 - ORCI

Orci, Homo neanderthalis edrius, jsou asi pět a půl stopy vysocí, křivonozí a shrbení, mají tmavě šedou pokožku, ruce jako lopaty, žluté škvírky místo očí a dlouhé zelené špičáky. Jejich životní styl se dá shrnout do motta: ‚Jsou zrozeni k rvačkám, žijí pro mejdany a umírají na chlast.‘ Ústředním tématem jejich života bývá co nejvíce si užít a nebýt ani okamžik střízlivý. Orčtina, drsný hrdelní jazyk, který zní, jako když motorová pila vykašlává hleny, má dvacet devět různých výrazů pro kocovinu. Nejmnější je graznik (tupá bolest hlavy, která asi po půl hodině zmizí), zatímco nejhorší asi kušganazg (to je ta, jak se s vámi všechno točí a celý den strávíte s hlavou vraženou v latrině vyprazdňováním obsahu žaludku).

Generace orků zkonsumovaly takové množství alkoholu, že se stal přirozenou součástí jejich tělesné chemie. Jejich buňky jsou jím nacucané a v důsledku toho jsou jejich chromozomy tak opilé, že nedokážou rozeznat gametu od gynecologa a zygotu od zebry. Není tedy divu, že jsou orci geneticky velice nestabilní a často se u nich vyskytují mutace projevující se například pruhy na kůži, rohy nebo nadbytečnými končetinami.

Orčí mejdany jsou legendární. Orci nepořádají večírky. Pořádají měsíčky, divoké tahy po kraji, kdy v každém městě pijí nepřetržitě tři dny. Jejich záliba v pořádných flámech se projevuje ve všech oblastech jejich chování. Například orkský výraz pro člověka obecně nebo pro trpasličího vojevůdce je uzma-kchan, což v doslovném překladu znamená ‚ten, kdo pořádá mejdan‘. Kořeny toho je možné vysledovat až do minulosti staré sedm set let. V těch dobách pořádali horší orci mejdany trávající nepřetržitě několik měsíců, tedy dokud nedošlo všechno pití. Potom vytáhli pod vedením pořadatele mejdanu ze svých špinavých děr pod horu, táhli k nejbližšímu městu, o němž se dalo předpokládat, že bude mít větší zásoby šnapsu, a oblehli ho. Když město padlo, pokračovali v tahu uvnitř jeho hradeb, dokud všichni alkohol nedošel i tam, a pak táhli na další město. Mezi orky je stále populárním hrdinou legendární pořadatel mejdanů Gaz Dlouhán, který roku 785 n. l. vedl své hosty při desetíměsíčním tahu, při němž byla vypleněna všechna větší města

v Baq d'Oru. Tehdy si Welbug změnil jméno na Město střidmosti a zakázal všechny alkoholické nápoje. Gaz Dlouhán je ale stejně oblehl, a když se město vzdalo, vydrancoval všechny jeho zásoby hroznů, žita, ječmene, brambor, jablek a bezinek. Jméno města se znovu změnilo, tentokrát na Samohonkov, a několik týdnů kvasilo a vřelo tisíce ilegálních pálenic a pivovarů. Kvasnice se prodávaly po třiceti tabloněch za unci a neviní lidé byli vražděni pro želatinové čeridlo piva. Ten rok byl v orkském kalendáři nazván Drsným rokem, protože mnozí orci podlehl otravě dřevným lihem. Ti, kteří se o orcích chtějí dozvědět více, necht' prostudují novou knihu Morrise Lysého Život s orky, která vyjde počátkem příštího roku, až se Morris trochu sebere z kocoviny.

Připravujeme:

James Bibby BARBAR RONAN

Z anglického originálu Ronan the Barbarian vydaného nakladatelstvím Orion Books Ltd., přeložil Petr Caha.

Obálku namaloval Stephen Player, grafickou úpravu obálky provedlo 2D Studio.

Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,

Podkopčů 464, Frenštát p. R., v roce 2002 jako svou 119. publikaci.

Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.

Vydání první.

Cena: 199 Kč

ISBN 80 - 7332 - 008

RONANOVA ZÁCHRANA

Z původní hatmatilky opět přeložil JAMES BIBBY

RONAN

Vysoký, pohledný, vitální... toho času pod zámek v soukromé pevnosti Šikary, čarodějky zlé pověsti a ještě horší co do náruživosti.

TARL

Malý, ošklivý, neuvěřitelně zchátralý a kupodivu nadaný pozoruhodnými magickými schopnostmi. Skutečný přítel, který vám nikdy neodmítne pomoc - když jde o to vyprázdnit měch vína.

TYSON

Silná a houževnatá, jen to nejlepší je pro ni dost dobré... to je Tyson. Před její pověstí se třesou i orkové, zatímco její ruka se nezachvěje nikdy. A co víc, rozhodně nemění přenechat Ronana nějaké laciné zaříkávače.

Dejte je dohromady s Koťátkem, pekelným oslíkem a Guebralem od Mrtvých hochů - ti mají moc - a vznikne kombinace, před kterou by se Šikara se svou armádou antisociálních skřetů raději měla mít na pozoru!

Pokračování knihy Barbar Ronan vyjde koncem tohoto roku.

RONAN

Hezoun, hromotluk, hrdina. Muž s posláním. "Silná byla jeho paže, ostrý jeho meč a věhlasná pověst válečníka."

TARL

Zásadovost, odvaha a loajalita - to jsou slova, která by ani nedovedl vyslovit. Autor Celosvětového průvodce po chlastu zdarma: "Orci jsou asi tak stejně příjemní jako tasemnice, až na to, že nemají žádné dobré stránky. A co je ještě horší, nikdy nezaplatí rundu."

TYSON

Nebojí se utkat s těmi nejmnocnějšími démony, klidně si to rozdává s největšími siláky v páce a přepije i Tarla. Pouze KOŤÁTKO, pekelný oslík, dokáže Tyson přimět, aby se alespoň zamyslela nad zásadou „nejdřív měř a teprve pak udeř“. Vzhledem k jeho zálibě v šunkové pizze a lidských zadcích se není co divit - Koťátko je bezpochyby síla, se kterou se vyplatí počítat.

V dobrodružství Zpívajícího meče donutí pomsta naše hrdiny postavit se samotnému Nekrosovi, vrahovi Ronanova otce, a za tím účelem se spolčit s čarodějem Antraxem, jehož schopnosti jsou jen o málo lepší než nulové (pokud ovšem dáte na názor silně vyšutého osla). Ronan musí získat Zpívající meč a zlého čaroděje Nekrose zabít, ale jestli tím celá záležitost skončí, to ukáže až čas. Vzhledem k tomu, jak to v podobných případech chodí, se o tom dá s úspěchem pochybovat...

Smějte se z plných plic, třeba se tajně i ošklibejte, ale buďte si jisti, že vás tito potomci Mrakoplaše a Rimmera stejně dostanou.